

STORMIE!

EEN 18+BOEK DOOR:

B.J. STARINK

Stormie!

Een boek door B.J. Starink.

15-12-2020

Uitgeverij:

2

Stormie is geen pijn gedaan tijdens het schrijven van dit boek!

...Disclaimer...

Titel: Stormie!

Copyright © 2021 – B.J Starink

Alle rechten voorbehouden.

Dit is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, landinstellingen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen is puur toeval. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd of opgeslagen in een ophaalsysteem, of verzonden in welke vorm of op welke manier dan ook, elektronisch, mechanisch, fotokopieerapparaat, opname of anderszins, zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN: 9798729713493

Website: bjstarink.com

Cover design by: B.J Starink

Vowoord/waarschuwing!

18+ geloof me!

Let op dit boek is hevig en ik bedoel hevig **18+**. Het bevat geen seks of naaktheid ja dat is dan weer jammer hé? Het bevat **bloed sterk taalgebruik gore** en heel veel **moeilijke en confronterende situaties**. Houdt er **rekening** mee dat dit allemaal mijn **verbeelding** is voordat u dit boek leest! Bent u snel **beledigt** of op uw **teentjes** getrapt:

LEES DIT BOEK DAN NIET!

En zorg ten alle tijden dat u uw **ledematen** binnen het **karretje** houdt tijdens deze rit. Ik ga in uw **kop** zitten met dit boek en dit boek wordt **verbannen!** Daar ben ik van overtuigt maar u en uw naasten zijn ten alle tijden veilig tijdens dit boek waar de **hel** in wordt beschreven zoals geen een. Op een **makkelijke manier geschreven** in een moeilijke maar **begrijpbare context** tenminste dat hoop ik! Dit boek is niet zomaar een boek en ik raad u allen aan om het hoofd koel te houden! Want dit boek gaat heel **ver** en **18+** is te jong voor dit **Satanische** boek! Ik wens u veel plezier en tevens sterkte en veel beterschap, tijdens de legende genaamd: **Stormie!**

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

***LATEN WE MAAR
BEGINNEN DAN OF NIET?***

*Des te vaker ik het zeg, des te eerder ik het geloof.
Dat is wat ik mijzelf voorhou. Stormie is een hele
lieve poes, Stormie is een speelse poes, Stormie is
een onschuldige poes! Hoe meer ik het tegen me blijf
zeggen des te eerder geloof ik het. Stormie bedoeld
alles zo goed, maar de doden denken niet zo. De
doden zien ons als indringer, de doden zitten achter
mij aan! Ik ben blij met Stormie en zij met mij
toch? Toch? Toen we haar voor het eerst zagen
wisten we dat ze anders was. Hoe ondeugend ze kon
kijken, hoe onschuldig ze leek. In zeker opzicht is ze
dat nog maar soms denken we....*

*Nee dat mag niet! Ga uit me kop, je krijgt haar niet!
Ga uit me kop! Ze is van ons!*

*Het begon allemaal zo onschuldig. Ik werkte veel,
maakte 45/50 uur per week soms, en wou dat mijn
moeder een vriendje had. Zo is Stormie in beeld
gekomen. Een onschuldige speelse poes. Ik kan niet
zeggen dat ik niet gewaarschuwd ben voor haar ras.
Een collega zei al wees voorzichtig met het Turkse
Angora ras. Ze vragen veel aandacht en lijken meer
op een hondje. Daar had hij helemaal gelijk in,
Stormie apporteert zelfs. Een schat van een beest
echt waar. Maar waar hij mij ook wel voor had
mogen waarschuwen is het feit dat deze kat, of
eigenlijk ras tussen leven en dood kan kijken.*

Pas toen ik een paar maanden later ontslag nam en ik thuis zat met haar kwam het besef pas dat Stormie anders was. Anders dan andere katten.

Bijvoorbeeld toen ze me begon op te wachten bovenaan de trap en ik niet naar boven mocht. Bijvoorbeeld dat ze de drempel van de deur bijna nooit zomaar overloopt. Of het simpele spelen, het vele spelen. Samen met mij of alleen. Stormie is altijd aan het spelen. Ik heb mij wel eens afgevraagd met wie ze speelt als ze weer eens wild rondrent door de woonkamer of het huis. Stormie is een apart beest maar dat hadden we kunnen verwachten. Om deze legende goed te vertellen moet ik bij het begin beginnen. Dus laten we maar beginnen.

Hoofdstuk 1.

WERKEN VOOR JE GELD!

De wekker gaat om 04:30 s 'nachts, en ik word bijna niet wakker. Veel te vroeg is wat door mijn hoofd spookt wanneer er weer een werkdag beginnen zal in een paar minuten. Ik sta moeilijk op en ik denk bij mezelf heb ik dit wel over voor die 300 euro meer? Ik verdien maar 314 euro per week. Heb ik dit er wel voor over? Met mijn uitkering had ik het niet breed maar we konden het redden. Deze tijd breekt iedereen op, deze dagen lang en dit werk eentonig. De hele dag hetzelfde doen: Pallets inklappen, stickers van bakkies aftrekken, en sorteren de hele dag hetzelfde. Een werkdag zonder eind en gewoon ongelooflijk kutwerk.

Maarja ik heb 300 euro meer per maand. Dat is ook wat mijn moeder mij verteld wanneer ze bij me komt zitten en een bakkie koffie met me drinkt. Het is 05:00 en ik moet fietsen ik moet 05:30 beginnen en ik moet een kwartier van tevoren aanwezig zijn. Vermoeid stap ik op de fiets, om wederom mijn longen uit me lijf te fietsen om op tijd aan te komen. De koude buitenlucht maakt je wel wakker, dat is wat ik mezelf voorhou. De koude buitenlucht zorgt dat je wakker wordt.

Maar dit keer lukt het niet. Ik word er niet van wakker en ik weet dat ik een moeilijke dag tegemoet ga. Zoals zo vaak een moeilijke dag.

Een dag dat niet vol te houden is, maar waar je blij mee bent als je klaar bent. Dit wordt een uitputtingsslag en dat op de vrijdag het is bijna weekend. En volgende week heb ik de avondploeg, dat wordt weer overwerken volgende week. Bah bah denk ik wanneer ik het zesde stoplicht gepasseerd ben. Ik zet me fiets in het fietsenhok en loop vermoeid naar mijn plek. Ik rook nog een peuk voor ik aan de dag begin, mijn ogen vallen bijna dicht maar ik moet werken. Ik moet werken voor me geld. Al is het maar een schamele 300 euro meer, ik moet werken voor me geld. Anders voel ik me nutteloos de hele dag. Maar mijn gedachten gaan vooral uit naar mijn moeder de alleen thuis zit en mijn vervelende burens en oude vrienden, die niks anders willen dan pesten en uitdagen. Ze willen ruzie en haar kennende gaan ze dat krijgen. Al snel komt bij mij het idee om haar een vriendje te kopen.

Maar is dat wel een slim plan met mijn burens? Aangezien ze me hond ook hebben vergiftigd. Me meissie, me allesie! Is dat wel zo slim waar ik woon? Onze katten zijn ook genoeg aangedaan, maar ze heeft gewoon een vriendje nodig vooral in deze tijd.

Mijn peuk is op en ik loop naar de briefing waar de leiding weer een grote bek over te laat komers heeft.

Mijn bloed begint te koken maar ik moet rustig blijven. Dit zijn geen tijden!

Mijn vorige baan had ook al rare tijden om 03:30 beginnen en om 08:30 klaar zijn. Het was een mooie baan en het loon was daar wel goed ik kreeg daar 298 euro per week, voor 20 uur. Dat was meer dan genoeg. Hier werk ik 32 uur voor 314, en de avonddiensten laten we daar maar niet over beginnen. Soms ben je gewoon 5 tot 6 uur langer bezig en dat elke dag. Want een rijke stinkerd heeft zijn poen nodig. En zonder ons werk worden de rijke stinkers niet gespekt.

Ik zie het helemaal voor me zo een deur tot deur verkoper in een pak die niks van echt werk weet. Die zich heeft opgewerkt naar een groot bedrijf, aan de ene kant respect voor, aan de andere kant... Zo één die een beetje voor zich uit loopt te staren in een kantoortje en die alles voor elkaar krijgt omdat hij voor een groot bedrijf werkt.

NEE HÉ, NOU DAT WEER!

Is wat ik schreeuw terwijl de baas nog steeds over de laat komers loopt te zeiken. Hij kijkt mij aan en ziet de woede in mijn ogen, hij houdt gelukkig zijn mond tegen mij dicht.

Hij gaat maar door en door hoe de werkzaamheden eronder lijden. Iedereen heeft schoon genoeg van die vent. Jongen moeten we hierom zo vroeg op? Doe normaal joh! Zet me aan het werk voordat ik van vermoeidheid neer donder. Wat een gezeur joh en de dag moet nog beginnen. Dan komt er een collega binnen en horen we dat de productie langzaam loopt vandaag. Ook dat nog, komt er ook nog een lichtpuntje vandaag? We mogen beginnen en ik loop naar mijn aangewezen plek. De lampen gaan aan en alle banden doen het behalve mijn band, de band wil niet aan, en de woede zit me tot in me nek. Het kruipt langzaam naar mijn hersenen, ik ben bang dat ik dadelijk flip. De leiding komt naar me toe, en ja natuurlijk krijg ik weer zo een kutgrapje te horen: *Ja je moet er ook niet op staan hé...* Hij kan erom lachen maar mijn bloed begint te koken terwijl ik een dom antwoord geef: *Kan je hem maken?* Puur uit inspanning om rustig te blijven. Iedereen is aan het werk maar daar sta ik dan kijken naar een defecte band. Mijn collega's schreeuwen:

***DAAR GAAT HET NIET ZO SNEL HÉ, TEMPO
JONGENS TEMPO!***

Het enige wat door me kop heengaat is: *Gloeiende gloeiende godverdegodver*. Maar ik blijf nog rustig terwijl mijn collega's erom kunnen lachen.

Mijn telefoon krijgt weer een melding, maar ik wil niet kijken. Zal wel weer iets achterlijks zijn! En alsof het niet erger worden kan vandaag word ik bij de bakkies neergezet. De band mankeert weer wat... Altijd bij band 1 mankeert er wat, elke keer en elke dag hetzelfde! De bakkies komen me nu al me strot uit, maar ik moet verder. Ik moet werken voor me geld, anders voel ik me zo nutteloos. De bakkies zijn zo makkelijk werk, ik heb deze baan op een presenteerblaadje gekregen en ik begin te snappen waarom.

Dan komt de leiding naar me toe en ik denk hij heeft goed nieuws maar nee, ze hebben mensen nodig bij de fucking schoonmaak. De derde keer deze week dat ik een hele dag bij de fucking schoonmaak sta. Een beetje de hele dag rondlopen in een fabriek om achter die venters op te ruimen met stoffer en blik. De tijd gaat zo langzaam als je op de schoonmaak staat. Maar deze jongen probeert de dag af te maken en wacht op instructies van een collega. Als mijn schoonmaakbaas eraan komt. Zo een wannabe Viking met een grote muil. Omdat er nog genoeg te doen is en ik niet kan staan te wachten. Dat is het moment dat ik zeg:

Pleurt op en stouw die baan in je reet. Jij bent mijn baas niet die zit aan de andere kant. En ik ben geen viespoetser, flikker op man!

Ik pak me spullen en fiets naar huis. Ik heb het gehad voor vandaag en de rest van mijn werkende leven. Dat voor 300 euro extra? Nee dat doen we niet! Ik bel naar huis en me moeder pakt boos op, kan er ook nog wel bij. Als ze hoort dat ik ontslag heb genomen hangt ze meteen die telefoon weer op. Nee het leven zit mij niet mee. Eerst vernederd op me werk om dan vernederd aan de telefoon te worden. Een idioot kijkt me onderweg verkeerd aan en ik ben in staat om zijn kop te verbouwen, maar blijf rustig; hij kan er niks aan doen. Op een afstandje hoor ik hem lachen; hij kan er niks aan doen! Toch kijk ik om en zie ik hem wijzen naar mij. Ik stop mijn fiets en stap af wanneer ik hem aankijk weet hij genoeg en steekt zijn duim op naar me. Woedend fiets ik verder wanneer mijn telefoon weer gaat. Als ik oppak is het mijn moeder met de woorden: *Wat is er gebeurt?* Als ik het uitleg snapt ze me gelukkig en veranderd de woede in teleurstelling. Ik kan er ook niks aan doen ze hebben hun best gedaan en deze jongen heeft de benen genomen. Wanneer ik thuiskom is alles als vanouds en gaat er een last van me schouders af. Niet meer om 04:30 op en niet meer schoonmaken, een lekkerder gevoel bestaat er niet. Ik hou mij voor dat werk niet voor mij is en ik beter een boek kan gaan schrijven. Ja waarom niet? Ik schrijf een boek! Een boek over mijn nieuwe kat wanneer hij komt!

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 2.

STORMIE!

Ik ga meteen mijn bed weer in maar slapen kom ik niet aan toe. Ik zoek heel het internet af naar een kat maar mijn moeder is mij voor en komt naar mij toe met de woorden: *Hey kijk eens wat een lieve poesjes*. Ik zie meteen mijn kans schoon en wijs met mijn vinger naar een cyperse met ondeugende ogen. Noem het liefde op het eerste gezicht! De enige rebel van het nest. ***Die wil ik!*** Als ze zegt dat ze van het Turkse Angora ras zijn ben ik helemaal verkocht. Een collega had er ook één en die beesten zijn lief speels en rebels. Die van hem sliep zonder problemen bij hem en zijn hond. Al moet je wel oppassen met dit ras omdat ze veel aandacht vragen. Maar dat is niet erg ik heb toch geen werk meer. En ik ga ook niet meer werken. Nooit meer! Ik word schrijver al zou ik dan wel iets aan mijn taalgebruik moeten doen. Maar dat zien we dan wel. Meteen als het bericht naar de kattenvrouw is verstuurd begint het wachten op antwoord. Terwijl ik de dekens over me heen sla en een uurtje slapen ga. Wanneer ik wakker word komt het besef pas dat ik weer zonder baan zit. Weer zonder werk of geld. Ik voel me meteen weer nutteloos. Maar wat maakt het uit werk of geen werk veel schiet je er toch niet mee op, en het brengt alleen maar narigheid. Me moeder kont blij naar beneden gelopen en zegt blij:

*We hebben haar, We hebben haar. Ze is van ons!
Hoe noemen we haar?*

Het eerste wat door me kop heen spookt is *Stormie!* Ze sluit zich er meteen bij aan en springt van blijheid in de lucht. Haar enthousiasme is iets wat ik lang niet gezien heb. Dat ik werkte maakte haar ook kapot. Maar dat is nu voorbij we gaan nu een “rustige” tijd tegemoet. Niet meer om 04.30 op of overwerken tot 02.00 gewoon een rustige tijd. Maar dan moeten dingen wel meewerken. Dan moet alles meewerken. Al snel krijg ik telefoon van de hulpverlening en ik denk meteen nou daar gaat de rust. Maar het blijkt een gewoon en rustig gesprek te wezen. Iets wat ik niet verwacht had. Ik moet volgende week naar ze toe. Nou als dat alles is dan doen we dat. Er valt een rots van me schouders af en ik draai me nog een keer om. Denkend aan mijn nieuwe poes Stormie en alle fouten die ik goed maak met haar. Voldaan sluiten mijn ogen en kom ik in een diepe slaap. Maar mijn verleden laat mij zelfs in mijn slaap niet me rust. Weer een nachtmerrie denk ik als ik opsta, weer een van vroeger. Mijn gehele dag kan verpest worden door één zo een nachtmerrie. Maar we maken er het beste van. Al weet ik gewoon dat deze nog lang na sluimert. Ik ga een betere tijd tegemoet dat is wat ik tegen mezelf zeg.

Je bent al ik weet niet hoelang clean en dat blijf je ook. Je blijft met je klauwen van die zooi van toen, dan krijg je ook geen problemen. Ik ga een beter leven tegemoet zonder struggles en pijn. Zonder vervelende burens en uitdagende slapende honden. Ik ga een beter leven tegemoet al wordt het wel moeilijk in het begin. Vrijwel onmogelijk, maar ik moet aan mezelf werken. En Stormie kan mij daarbij helpen. De onschuld van kinderen en beesten is iets ongeëvenaard. Ik loop naar beneden en ga aan tafel zitten bij mijn moeder en ik pak een bakkie oploskoffie. Haar woorden als ze me aankijkt: *Lekker geslapen?* Ik wil tekeergaan en schelden maar ik draai me om en zeg: *Ja dit keer wel.* Ik kan zien dat ze me niet gelooft alsjeblieft ga dit keer nou niet door... Dan pakt ze haar tasje en gaat ze naar de winkel het angstzweet staat me nog op me voorhoofd en er komt een diepe zucht uit mijn longen gezet. Gelukkig dat hebben we ook gehad. Meteen zoek ik de poesjes weer op op mijn telefoon en die site. Ze ziet er zo lief uit, zo onschuldig en speels, een echte deugniet. Een poes vol vuur en jeugdigheid. Mijn gedachten zijn bij haar: Stormie krijgt een mooi leven. Een prachtig stressvrij leven. Een leven als een koningin. Net zoals de katten in het oude Egypte hadden behalve het aanbidden dan natuurlijk. Ik geloof niet in goden of kwade geesten die een kat zou moeten kunnen zien.

Die een kat zou moeten weggagen waar die Egyptenaren wel in geloofden. Dat ze de ziel begeleiden van een dooie farao en dat de valk het naar zijn laatste plek bracht. Ik geloof dat niet. Een kat is een kat en geen leider. Een kat kan niet leiden, net zoals een hond dat niet kan. Een hond is ook gewoon een hond. Net zoals een kip gewoon een kip is. Dieren zijn niet anders dan wij alleen maar in de vorm, alleen maar het uiterlijk voor de rest verschillen we niet veel van ze. We hebben allemaal dat stukje genegenheid nodig en dat stukje vertrouwen en we hebben allemaal dat stukje liefde nodig, of je nou een dier of dat je nou een mens bent. Dieren praten ook net zoals wij maar een dier kunnen wij niet verstaan. Ik wil deze kat kunnen verstaan. Ik wil kunnen praten met deze kat, deze kat krijgt een leven als geen een het heeft gehad. Met deze kat maak ik mij fouten goed. Ze is er nog niet eens maar ik hou nu al van Stormie alsof ik haar al jaren om me heen heb. Het is dat stukje wat we allemaal nodig hebben. Dat stukje liefde wat ik nu al voor haar voel. Ik zeg wel kat maar ze is eigenlijk een poes hé en eentje naar mijn hart als ik in die oogjes kijk. Die gemene oogjes van: Ik pak je, die onschuldige oogjes van: Nee niet doen ik doe toch niks verkeerd! Ja ik doe me best voor haar. Net zoals zij dat voor mij zal doen.

Dit is liefde op het eerste gezicht daar ben ik van overtuigd dit is iets wat ik 9 jaar geleden voor het laatst heb gevoeld. Het gevoel dat ik me leven om een andere boeg moet gooien. Niet meer drinken en vechten. Niet meer achter tralies of loden deur, gewoon lekker rustig met mijn poes spelen en alle zorgen de zorgen laten. Sommige mensen hebben dit gevoel met een kind maar ik heb het al met een poes. Wat zal een kind wel niet in mij losmaken dan? Ben ik dan nog steeds die duivel, die helhond, die uitzuigende kotsbak, of word ik dan eindelijk hoe ik moet zijn? Een lieve jongen, een aardige jongen. Maar een jongen die lief en aardig is kan ook nog boos worden, iets waar ik vanaf nu voor moet waken. Mijn woede is niet van deze planeet, mijn woede alles vernietigend. Maar met deze poes kan ik een opstapje naar een beter leven maken. Daar ben ik van overtuigd deze poes wordt mijn deur naar een andere dimensie, naar een ander bestaan. Een rustig bestaan zonder stress of over mijn schouder moeten kijken of er weer zo een eikel staat.

Er is veel gebeurt, heel veel. Veel voorgevallen, heel veel. Veel gedaan, te veel. Veel gezien, te veel. Maar er is zoals gewoonlijk ook te veel onbegrip. En te veel veroordelingen. Te veel schuld maar ook te veel vinger wijzen.

En alle vingers wijzen altijd naar mij. Alsof er voor de rest niemand op deze aardbodem bestaat alleen maar ik. Alsof iedereen een pact met de duivel gesloten heeft en hun ziel terug probeert te krijgen. En ik ben die verdomde duivel die niet meewerken wil. Die verdomde kotsbak die alleen maar aan zichzelf denken kan. Aan niemand anders dan zichzelf.

Die poes is een zekere uitweg maar ook dat is niet zeker. Want het maakt niet uit hoe ver je rent het kan je zelfs laten struikelen terwijl je wegrent. En de sores die je achtervolgd zal dat altijd blijven doen. De sores zal nooit opgeven totdat je een plasje pap op de grond bent en dan nog blijft de sores op je in trappen en trappen tot er echt niks meer overblijft om te trappen. Tot je onder de grond in de aarde ligt en nog zelfs dan zal het nog doorgaan. Er is geen uitvlucht maar je kan het wel dragelijk voor jezelf maken en daar is Stormie voor die poes die veel gaat zien en misschien ook wel te veel.

De poes die zich na een tijdje ook tegen mij gaat keren maar haar ziel is veilig want deze duivel wil alleen de verdorven en zwarte zielen hebben. De onschuldige moeten onschuldig blijven. En de zwarte zielen moeten sterven of voor altijd bij mij blijven, bij mij, de duivel die ze de schuld geven.

De kotsbak en helhond de grootste lafaard en mietje die er bestaat. De grootste eikel met losse handjes. De grootste idioot die altijd in elke val trapt. Die altijd maar weer boos wordt en het dan maar weer ontgelden moet. Deze poes, deze poes.... Ze is weer thuis van boodschappen doen. En ik ben weggezonden in mijn gedachten zoals iedere keer weer. Iedere keer hetzelfde verhaal die nachtmerrie staat me ook nog bij dit wordt geen leuke dag. Maar dan laat ze de reactie van de kattenvrouw zien. En krijg ik lichtjes in mijn ogen ik voel het gebeuren. Stormie mag binnenkort het nest verlaten ze eet en drinkt al zelfstandig. Wat een kleine strijder is dat, wat een kleine sterke poes. Dit is voorbestemd ik geloof niet in veel maar hier geloof ik wel degelijk in. Het lot tarten moet je niet doen. Maar we krijgen haar op een presenteerblaadje dat moet je niet afwijzen ma niet nu. Stormie is voor mij. Ik schreeuw meteen uit blijdschap:

JA DOEN NEEM HAAR AAN!

En al snel stuurt ze een berichtje terug ik voel me helemaal warm worden van binnen ze is van ons. Stormie is van ons. Dat is een mooi cadeautje voor ons allebei, zij heeft een vriendje en ik heb mijn deur naar een mogelijk andere dimensie.

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 3.

WANNEER KOMT ZE NOU?

Deze dag ging moeizaam van start maar is uitgebloeid tot iets moois. Iets wat ik niet verwacht had... Iets wat ik niet voor mogelijk had gehouden, niet na die nachtmerrie. Niet na de hel van vannacht. Maar mijn gedachten worden weer blij en mijn lach begint weer zichtbaar te worden. Iets wat lang weggeweest blijkt te zijn. Iets wat verstopt zit achter een hoop woede en haat. Een normale glimlach voor de meesten maar voor mij hoop. Wanneer ik aan haar denk die poes die ik alles moet leren. Ik ben niet normaal, ik wil normaal wezen, net zoals iedereen! Ik draag de last van iedereen op mijn schouders, en het maakt me kapot maar we blijven lopen. Als er problemen zijn los ik die op, als er gevochten moet worden wordt altijd ik uitgekozen. Als er een kop moet rollen ben ik het hakmes.

Wanneer rolt mijn kop nu eindelijk eens? Wanneer is het nu eindelijk eens afgelopen? Die poes kan mij helpen daarom ben ik zo verzot op dat beest. Nu al voordat ik haar überhaupt heb. Die onschuldig uitdagende oogjes van dat beest zijn zo geweldig, zo mooi en puur. Echt iets van buiten deze wereld gevuld met bloed drugs alcohol en woede. Iets wat me moeten koesteren. En zij ons hopelijk, ook al weet ik dat ze me de rug gaat keren, al voel ik maar even haar liefde...

Alles en iedereen keert mij altijd de rug maar ik geef ze groot gelijk. Ik ben niet makkelijk om mee om te gaan.

Ik ben te boos en gebroken. Me moeder komt tegenover mij zitten en we roken samen een peuk zonder een woord tegen elkaar te zeggen. Maar we weten het allebei als we elkaar vol verdriet aankijken. Deze kat gaat onze hond niet vervangen, dat mag niet! Onze lieverd, die zonder pardon is vergiftigd omdat, omdat, omdat... Ja waarom eigenlijk? Waarom moest zij het ontgelden. Ik gun het niemand als hun hond begint met bloed kotsen en niet meer ophoudt. Als hun hond niet meer lopen kan en het rondje niet meer herinneren kan. de dagelijkse dingen niet meer doen kan zoals eten en drinken. Maar vooral de koekjes niet meer opeten kan, of geen zin hebben in de koekjes. Als dat gebeurt dan is het te laat. Deze poes gaat haar niet vervangen. Zij heeft mij gered en ik zal altijd aan haar denken. De mensen die ik ken zijn allemaal van die goeddoeners, de een heeft nog eerder zijn oordeel klaar dan de ander.

Als je niet meer wilt vechten doe het dan niet, als je niet meer kan vechten blijf dan rustig.

En dat zijn er nog maar twee van de twintig of meer die ik per jaar hoorde. Sommige mensen hebben

geen keus, sommige mensen moeten doorgaan om ooit zelf in het stof te bijten. Mijn moeder lacht naar me, een gebroken lach vol pijn, haar pijn is goed zichtbaar in haar ogen.

Het lijkt net of ze alle lichtjes eruit heeft verbannen. Een moordenaar kijkt mij aan zo koud en zo verdorven. Ze is zoveel aangedaan en ik snap haar. Ik knik met mijn hoofd en ze pakt haar telefoon om meer foto's van Stormie te vragen. Het wachten duurt lang en het wachten is eenzaam wanneer ze weer eens vertrekt om bij mij weg te kunnen zijn. Haar kotsbak, haar helhond, haar leugenaar, haar duivel, haar zoon. Ik buig mijn hoofd en zwaai naar haar maar het is al te laat en ze is weer weg. Al snel beginnen de dingen in de kamer tot leven te komen, en lijkt het huis weer tegen me te praten. Het heeft het erover dat ik nergens goed voor ben en nooit zal zijn.

Het heeft het erover wat een mislukking ik ben en hier niet thuishoor en daar heeft het huis gelijk in. Dan knalt de deur dicht boven en weet ik dat ze er weer zijn. De oude bewoners van deze graftombe. Altijd als zij er niet is komen ze. En niet altijd maar heel vaak wel.

Er huist iets duisters in deze woning. Iets van buiten deze wereld iets wat je doodsbang maakt en je bibberend en kniezend smekend om je moeder in de hoek achter in de woonkamer kan achterlaten. Wat menen niet kunnen bij mij doet het huis met het grootste gemak. En wanneer je denkt dat je klaar bent gaan ze met je tijdsbesef spelen zo duurt een minuut een uur en een seconde tien minuten. Alles om je kapot te maken. En bij mij zijn ze al een heel stuk op weg.

Mijn verleden achterhaalt mij dagelijks en wanneer mijn verleden mij met rust laat komen ze in mijn dromen. Ik ben de enige die spijt heeft van zijn leven. De rest gaat vrolijk door maar met spijt breek je. Alleen ben ik gebroken door mezelf. Door mijn eigen fouten. En ik heb er veel gemaakt toen die tijd. Maar ik was blind voor de andere wegen. Dat is wat ik mij de laatste tijd voorhou: ik was blind voor de andere wegen. Das beter dan tegen mezelf zeggen dat ik geen keus had. Al is dat wel de waarheid en geen geromantiseerd kletsverhaal dat ik mezelf vertel. Altijd eerlijk blijven tegen anderen en jezelf kunnen wegcijferen, altijd recht door zee blijven en tegen jezelf kunnen liegen. Liegen dat je wel degelijk goed bent, het bloed kunnen vergeten na mate de tijd maar ik heb veel bloed gezien en dat weet ze.

Ik zie het soms nog klevend aan mijn handen. En ik snap zo goed dat ze niet bij mij wil zijn, ik ben een mietje geworden een gevoelig mietje. Eén die alles maar zo laat en niks durft te stoppen, bang voor de consequenties, die mijn keuzes altijd met zich meebrengen. Bang om weer een keer opgesloten te worden in een gesticht, de ergste hel die er bestaan kan. Het ergste gevoel van onmacht die je krijgen kan. Ik zit liever vast in een cel, met veel geluiden om me heen dan in zo een rustig kamertje, en niks anders dan je gedachten om je heen.

Ik krijg liever een tik op me kop dan dat ik weer platgespoten word. Ik ben bang voor de consequenties die mij te wachten staan. En niet alleen maar mij maar haar ook. Noem me dat mietje maar ik verneuk jouw leven niet door mijn fouten. Dat wil ik niet en dat zal ik niet. Dus laat ze maar gillen hier en schreeuwen ik zoek een knop in mijn om mijn ergernissen uit te zetten en vervolg mijn dag rustig. En ik kan alles uitzetten behalve mijn gedachten, daar moet ook een knop voor zijn, maar ik zoek te veel denk ik, dan kijk je er altijd overheen. Wanneer het verleden het leven niet waard was en de toekomst het leven niet toelaat voel je zo verdomd alleen.

Ik hoor de deur sluiten in de keuken en ze is weer thuis.

Er is blijkbaar weer veel gebeurd kijkend naar haar ogen die vuurspugen als een ongestelde draak. Ze begint met vertellen en ik hoor de woede omhoog kruipen. Het maakt mij ook boos als ik hoor dat ze weer eens één van mijn oude vrienden is tegengekomen. Weer zo één, weer zo een dealende drugskikker vragend naar mij. Haar helhond, haar kotsbak, haar mietje, dat ze zo is is mijn schuld. Ik was blind voor de andere wegen. Ze gaat maar door en door en mijn woede kruipt naar een hoge plek.

Een plek vol haat en een zekere jaloezie wanneer ze weer eens vraagt waarom ik niet zoals iedereen kon zijn. Ik wil wel maar ik ben het zwarte schaap en dat ben ik altijd geweest. Mijn ogen beginnen nu ook woede uit te stralen en nu moet ik rustig blijven het breekpunt is bijna daar. Nu moet ik die knop omzetten en dat gaat me moeilijk af maar het lukt me net op tijd. De woede blijf ik houden maar niet tegen haar, zij kan er niks aan doen en ze heeft gelijk had ik maar zoals iedereen geweest. Dan krijgt ze een melding en ik zie dat haar haat omsmelt ze heeft de foto's van Stormie binnen.

Een poes in een doos samen met haar broertjes en zusjes bij mamma op een krant. Het ziet eruit als een bij elkaar geraapt zootje maar deze poes de enige cyperse is van ons. De enige met deze blik in haar ogen. Deze ondeugende blik, van ik maak je

kapot deze poes is van ons. Maar waar blijft ze nou toch? Het duurt nu wel erg lang allemaal. Morgen is ze van ons maar kunnen we nog een dag wachten? We hebben haar nu nodig! Onze redding onze lieverd. We kijken elkaar aan en bij ons beiden is de haat gedoofd. Bij ons beiden is de woede knop omgezet. Zij gaat voor, onze Stormie gaat voor!

Legende verteller Li.

Nou na deze inleiding van het gevecht wat veel mensen tegen zichzelf hebben, waaronder B.J Starink zelf, begin ik met de legende genaamd Stormie, je dacht dat we al begonnen waren hé? Nee lieve mensen dat waren we niet. Pas als Stormie binnenkomt snapt u het pas waarom hij wil dat ik deze legende vertel en waarom op deze manier... De oude legende verteller Bennie is er dit keer niet bij, hij had ergens last van stembanden of maakt mij het uit. Maar hij vroeg mij of ik jullie deze legende wou vertellen en dat wil ik wel. Nou mijn naam is Li en ik hoop het jullie goed te kunnen vertellen want een kat kan wel degelijk tussen leven en dood kijken, de twee werelden zijn klein en er zit een sluier tussen. Maar de kat of poes kan daar doorheen kijken en jullie beschermen voor kwade geesten die jullie huis willen binnendringen. Het huis van B.J bijvoorbeeld. En meer mensen met hem. Ja ik zie jullie denken wat is dit nu weer wie is die vrouw? Nou mensen ik ben de legende verteller van dit verhaal en laten we nu maar beginnen aan de legende van Stormie niet?

Hoofdstuk 4.

STORMIE!

Het is nog vroeg maar de familie gaat naar bed, ze moeten vroeg op want morgen komt Stormie binnen. De nieuwe aanwinst van de familie en de spil waar ze op draaien zullen. Stormie maakt ze weer compleet en wanneer Roy naar boven gaat volgt zijn moeder ook snel. Marisa doet beneden de lampen uit en geeft hem nog een kus voordat ze gaan slapen.

*Morgen komt ze jongen. Ik hoop dat we slapen
kunnen en niet de hele nacht van de opwindning
wakker liggen.*

Roy kijkt haar aan en zegt met een knipoog:

*Nee dat hoop ik ook nou slapen jij morgen vroeg op,
en niet te veel piekeren.*

Ze trekt de deur dicht en Roy probeert zijn ogen te sluiten maar er is te veel commotie buiten en hij begint zich weer te ergeren. Maar de poes gaat voor dus hij blijft proberen in slaap te komen. Het is 03:29 wanneer hij wakker wordt van een gil, het leek van binnen het huis te komen maar wanneer hij opzoek gaat is er niets te zien. Hij kan alleen maar denken: Alweer? Dan loopt hij de trap op en ziet zijn moeder lachend bovenaan staan. Ze tikt met haar vingers op zijn slaapkamerdeur en loopt snel weer weg.

Zijn hart klopt in zijn keel maar hij mag haar nu niet storen anders dan heeft hij een probleem. En een hele grote... Dat heeft hij al eerder geprobeerd maar nu laat hij haar met rust. Hij gaat weer liggen in zijn bed, het is 03.47 wanneer hij wakker wordt van giechelende geluiden. Zijn moeder staat in de deuropening te giechelen, wiebelend op haar benen. Haar ogen geven licht en haar mondhoeken verdwijnen langzaam tot in haar voorhoofd. Roy weet dat hij nu stil moet zijn. Stil in zijn bed moet liggen en geen geluid mag maken. Maar ze weet dat hij wakker is en met een harde schaterlach rent ze haar eigen kamer naast die van hem binnen. Vroeg of laat barst de bom bij hem, maar niet nu, het is niet haar schuld. Alles wat er gebeurt is het schuld van het huis. Dit huis en wat er huist is kwaadaardig.

Wat er zich schuilhoudt in de kasten en deuropeningen, en wat er allemaal op zolder loopt is het grootste kwaad. Het grootste kwaad wat hun tegen elkaar opzet en haar tegen iedereen. Hij moet haar beschermen voor fouten opgezet door dit huis. Zij is zo beïnvloedbaar voor woorden en daden van dit huis. Maar hij is ervan om zijn beloftes na te komen. Er is hem toen verteld belofte maakt schuld. En hij heeft beloofd haar te beschermen.

Maar dat is moeilijk soms, soms wil hij niets liever dan de benen nemen en niet omkijken. Gewoon weg uit deze hel.

Maar belofte maakt schuld. Iets wat hij maar al te goed weet, iets wat hij al die tijd gemerkt heeft belofte maakt schuld. En zijn simpele belofte is wat hem al jaren hier houdt, een belofte maar vooral hoop op een betere tijd. Over tijd gesproken de klok beneden slaat zes keer. En wanneer hij op zijn telefoon kijkt is het 06:00, weer een nacht zonder slaap. Dan maar naar beneden en aan zijn boek beginnen. Hij wou in eerste instantie schrijven over Stormie maar laten we maar aan iets anders beginnen.

Onbekende Neigingen gaat zijn boek heten. En deze wordt eng, maar ook één die niet beschaafd is en waar regels niet toe doen. Een boek zoals het leven hier is. Maar dan fictief, en in een makkelijk jasje, makkelijk voor iedereen om te begrijpen. Hij is altijd al een horror fanaat geweest en dat zal hij aan het publiek laten zien. Hij weet ook dat het moeilijk is om door te breken als schrijver, maar ooit komt die dag wel. Na een boek of zestig, dan komt die dag wel. Hij heeft vaker geschreven maar nooit een boek.

Dat is wat hij gaat doen als hij de laptop openklapt en aan zijn eerste paar woordjes begint. De moed zit hem nu al in zijn schoenen. Maar hij gaat door hij maakt het af. Hij hoort al snel voetstappen boven hem en hij wordt weer net zo bang als vannacht.

Maar dit keer gaat de deur boven open en hoort hij snelle voetstappen op de krakende houten trap. Iets wat hem nu al nachtmerries geeft hoe zal ze zijn? Ze kijkt naar binnen en hij ziet de verschrikking op haar gezicht, ze zag wat, maar geeft het de schuld dat hij al wakker is. Wanneer hij zegt dat hij een boek aan het schrijven is kijkt ze weer naar dezelfde plek en loopt boos naar boven. Maar hij weet dat ze vooral bang is. Ze zal wel weer een nachtmerrie gehad hebben... Zoals zo vaak, dit huis is niet veilig. Niet voor hen beiden, niet voor haar en niet voor hem. Ze moeten weg daar, maar waar te beginnen ze staan beiden ingeschreven voor een ander huis alleen maakt zij eerder kans op het platteland dan hij in de grote boze stad.

Hij gunt het haar om weg te gaan ook al is ze eerder weg dan hem. Hij gunt het haar. Dan gaat de deur weer open en nu hoort hij langzame voetstappen die de trap afkomen. Ze komt blij tegenover hem zitten en deelt het blij nieuws dat Stormie er bijna is.

Dit is een moeilijk maar rechtvaardig leven voor hem. Dit is zijn straf voor wat hij allemaal gedaan heeft toen. Waar de drugs belangrijker waren dan de liefde, en de alcohol altijd een prominente rol gespeeld heeft.

Dit huis is een beul, die je ophangt of je kop eraf hakt als je een fout maakt. Dit huis is een straffer voor de fouten gemaakt. En hij heeft er veel gemaakt! Dit huis is nog lang niet klaar met hem! En dat laat het hem elke dag opnieuw weten. Hij is beginnen te haten door het huis, alles gaat maar fout en alles valt maar in de soep. Wat Marisa allemaal zegt hoort hij niet meer. Hij is verzonken in een donkere tijd vol bloed en een groot gevoel van onmacht. Verzonken in een tijd waar overleven zijn leven was. Verzonken waar de kogels naast hem op de muur afketsten als hij niet...

Maar Marisa laat hem niet te ver in zijn gedachten komen en ziet dat hij het moeilijk heeft. Alweer hebben zijn bloeddorstige gedachten gewonnen van hem. En alweer loopt hij weg om uit het huis te kunnen zijn. Iets wat niet in goede aarde bij zijn moeder valt. En die hem tegen probeert te houden. Maar uit woede en pure haat duwt hij haar opzij en slaat de deur met een knal dicht. Hij is de boeman en dat zal hij altijd blijven, het zwarte schaap in de stad en in het huis.

Buiten wordt hij weer rustig, de koude buitenlucht kan dat effect hebben. Hoe kouder hoe beter, de zomer maakte hem als kleine jongen al helemaal gek.

Pas buiten en ver weg, komt de knal die zijn moeder maakte toen ze neerviel van de duw weer in zijn gedachten. En keert hij om uit schuldgevoel. Alweer roept het huis hem terug. Wanneer hij bijna thuis is hoort hij de telefoon gaan met de woorden:

Stormie is er zo kom je naar huis?

Ben er bijna!

Is het koude antwoord dat Marisa ontvangt voordat hij de telefoon opgooit. Hij duwt de sleutel in het slot en draait om, om Marisa daar te zien staan met haat in haar ogen. Hij is de boeman en dat zal hij altijd blijven. Maar niet voor Stormie want Stormie is onschuldig! Als zijn jas is opgehangen en zijn schoenen uitgetrokken gaat de deurbel. Er komen twee vrouwen binnen en geven Stormie aan Marisa. Roy voelt zich meteen rustig worden als hij haar ziet. Zo kalm op de nek van de vrouw, zo klein en vol met liefde. Zo een kleine bal van liefde, Marisa houdt haar op haar hand en ze past er nog maar net in. Wat een schatje maar tegen Roy is ze meteen terughoudend en blaast wat naar hem. Hij heeft dit poezenbeest eerst voor hem te winnen.

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Maar daar is ze hun Stormie een bal van geluk, en een teken van echte liefde. Waar hij de mensen uit de grond van zijn hart haat, kan hij niets anders dan liefde aan beesten geven.

Legende verteller Li.

Stormie is nu eindelijk binnen en misschien is dit we de tweede kans voor Roy om te laten zien dat hij lang niet zo slecht is als wat mensen wel van hem zeggen. Dat hij niet is wat hij aan mensen laat zien. Die verachtelijke man die iedereen haat. Hij moet het aan Stormie laten zien, waarom vraag het mij ook niet maar mensen zijn nou eenmaal raar. Alle mensen zijn raar, en laten alle beesten nu ook raar zijn.

Want mensen wees eerlijk wij mensen staan veel dichterbij de beesten dan de beesten zelf!

Wij moorden en verwoesten alles van de beesten, en mocht er een hond naar ons blaffen voelen we angst. Mocht er een kat naar ons blazen voelen we angst. Bang voor de pijn! Maar mensen zoals Marisa en ook Roy zijn niet anders gewend dan pijn. Alleen kan je die van hun niet zien. Misschien als je goed kijken zal, zie je een vlaag. En als je erdoorheen prikt heb je een vriend aan ze.

Daar is Stormie voor om er dooreen te prikken. Alleen heeft Roy nog een verre weg te gaan, die hij maar al te graag aanpakt...

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 5.

VEEL GELUK!

De vrouwen gaan weer weg en Stormie begint meteen in de stoelen te klimmen en het huis te verkennen als een ware koningin. Dan komt het stukje dat ze zich verstoppt en met een noodgang aangerend komt. Deze poes is echt uniek in ieder opzicht. Wat een balletje spelend geluk. Maar de drempel van de deur durft ze niet over, zo lijkt het als Roy naar de keuken loopt. Wanneer hij terugkeert springt ze hem bijna in zijn armen. En is ze blij dat hij weer kan spelen met haar. Dan heeft Roy er even genoeg van en rent ze gehele huis door. Hij gaat tegenover Marisa zitten en puft uit. Ze kan alleen maar lachen, hij is nog niet zo oud maar zo lijkt hij wel nu. Een gebroken oude man, verloren van een kind. Verloren van een lief meisje, zo lijkt het, wanneer hij hijgt voor adem. Misschien moet hij toch maar stoppen met roken, maar dat gaat nooit gebeuren. Om zijn eigen woorden te gebruiken:

Zelfs als ik dood ben rook ik nog, als ik die oven ingegooid wordt. Roken hoort bij mij...

En hoe hij filosoferen kan over hoe lekker hij zich erbij voelt, wat een genot het geeft wanneer de tabak zijn longen raakt in de ochtend. Alsof hij er rotknal op krijgt soms. Al weet hij ook dat hij stoppen moet. Maar de wil is er niet, en zonder wil geen weg.

Terwijl hij er lachend weer één aansteekt. Er bijna in stikt en ervan geniet. Stormie loopt rondjes om hem heen en wil weer spelen, met een grom doet hij het. Een grom van buiten deze aarde, een grom die Marisa nog lang achtervolgd. Maar Stormie geniet ervan, de aandacht die ze krijgt. En de genegenheid die Roy haar geeft. Maar hij heeft haar nog steeds niet voor zich gewonnen. Stormie kiest na het spelen nog altijd de kant van Marisa, een echt mamma's kindje. Roy komt vanzelf wel aan de beurt, vroeg of laat. Die grom van net leek wel buitenaards of één van een woedende hond. Maar het zit Marisa niet lekker. Roy is aan het veranderen, maar waarin? Een agressieve man wil ze niet meer om zich heen.

Maar Roy is op weg om dat te worden en op wat voor manier? Terwijl hij nu rustig met Stormie speelt. En Stormie die het geweldig vindt. Maar ook bij Roy komt een keer een doorflip moment. *Laten we hopen dat dat niet gaat gebeuren.* Denkt Marisa zachtjes en vol spanning, maar ook daar komen ze samen uit. Roy puft uit en valt neer op de grond terwijl Stormie doorspeelt. Hij moet echt stoppen met roken. Hij staat langzaam en draaierig op, en klampt zich vast aan alles wat hij vastgrijpen kan. dan staat hij weer en lacht erom, maar zijn moeder vindt dit niet iets grappigs.

Hij dondert gewoon door zijn hoeven en hij lacht erom. Niet bij haar, niet in haar huis. Maar ja pak hem maar eens zijn tabak af... Stormie begint uit het niets te mauwen en mauwen veranderd al snel in krijsen. Het lijkt net of ze pijn heeft. Hij bedenkt zich geen moment en houdt haar panisch vast. Maar Marisa weet al wat er mankeert. En zegt:

Jongen ze heeft gewoon een haarbal. Maak je niet zo druk!

Hij knikt met zijn hoofd Stormie nog steeds krampachtig vasthoudend. Maar gelooft het niet. Hij wil niet geloven dat dit gekrijs van een haarbal komt. Het was net om ze gilte om hulp. Alsof ze wou zeggen er mankeert mij wat help mij. Help mij alsjeblieft. Alsof ze crepeert van de pijn en haar organen langzaam aan het afsterven zijn. Alsof ze lijdt, nu al ze is nog maar net binnen en ze lijdt al. Alsof ze een helse pijn van binnen voelt. Maar dan is het vrijwel meteen over en begint ze weer te spelen. Ze gaat alleen de deuropening niet over. De drempel blijft verboden terrein voor haar. Een waarschuwing? Of iets anders, Roy weet alleen dat hij hier niet zekerder van wordt. Onder de invloed van wiet zoals toen had hij er anders op gereageerd dan nu. Heel anders, veel bozer, veel angstiger. Het gevoel komt langzaam terug bij elke gedachte die hij eraan schenkt. Hetzelfde gevoel als toen.

Hij wordt paranoia en ziet weer dingen die hij toen ook zag. Dezelfde verschijning, hij kijkt hem recht aan, dan beginnen de tintelingen weer. En dan komen de gedachtes weer, die moordlustige gedachten die vol dood en verderf zitten, helemaal verzonken in gedachten aan dood komt de verschijning dichterbij. En meteen wordt Stormie helemaal wild en komt die mauw weer terug. Marisa wet dat er iets niet goed is en vraagt Roy aan hulp maar hij is te ver weg. Gevangen in zijn eigen gedachtes, gevangene van zijn eigen brein. De verschijning komt tot een haarlengte dichtbij zijn mond en doet zijn eigen mond open. Roy ziet niks dan zwart en kruipt achteruit op zijn stoel aan de eettafel.

Dan valt hij bijna achterover en begint de verschijning in een doodse lach te grienen. Iets wat Roy tot nu toe alleen in zijn nachtmerries heeft gezien. Iets wat hij niet meer wil zien en iets wat hij weer opgerakeld heeft. Iets wat ooit verdrongen en vergeten was. Het zwarte gat wat zijn mond en keel is wordt langzaam rood en er kruipt wat uit. Het lijkt in eerste instantie een mier maar het wordt al snel een kakkerlak. De een na de ander valt uit de mond van de verschijning en ze lopen allemaal zijn kant op, allemaal in één lijn, allemaal als soldaten op een missie: hem kapot maken!

Dan valt hij van zijn stoel en beland met zijn hoofd op de verwarming van de tuindeuren hij hoort een helse piep en daarna is het stil, gewoon stil. Een kalme en serene rust alleen Stormie mauwt nog. Ze mauwt als voorheen dezelfde ijzingwekkende mauw. Dezelfde lijdende mauw. Dat is het enige wat hij hoort, hij ziet zijn moeder naar Stormie toelopen en haar vasthoudend maar ze houdt niet op met die miauw wild bewegend in Marisa's handen. Roy doet zijn best om erbij te komen maar zijn hoofd laat dat niet toe. De angst is te erg om er naartoe te lopen, bang voor de terugkeer van die verschijning, die enge man. Die eerder in zijn nachtmerries kwam. En zijn ergste angst aan hem voorlag de kleine insecten en beestjes. Die hem in zijn slaap teisterden door op hem te kruipen en te krioelen.

Echte beestjes, maar volgens iedereen zat het in zijn kop. Hij heeft dat gelooft, hij heeft geloofd dat dat in zijn kop zat. Maar toen zijn moeder de beten ook zag wist hij dat het echt was. En heeft hij bijna geen oog meer dicht gedaan voor een veel te lange tijd. Veel te lang is hij wakker geweest getuurd naar het plafond wachtend op de beestjes, de beestjes die hem opvrat.

En veel bange en slapeloze nachten later viel hij weer in slaap om daarna de verschijning weer te zien en de beestjes ook. Stormie ziet hem ook dat weet hij, Roy is doodsbang maar hij moet eruit komen.

Hij moet inzien dat dit gewoon in zijn kop zit. Hij wankelt naar Stormie en tilt haar zachtjes op. Dan houdt ze op met mauwen en ziet hij dat ze lang naar het plafond staart. Ze staart ernaar alsof ze opzoek is of een prooi ziet. Dan begint ze te brabbelen en keert de rust snel weer terug in het huis. Roy heeft nog steeds het gevoel of hij stoned is. Maar langzaam ebt het weg, tot er een serene kalmte over hem heen komt. Hij wil iets doen maar ook weer niks.

Een tegenstrijdig gevoel, komt over hem heen terwijl hij weer in gedachten verzonken terugdenkt aan een tijd mooi en vredig. De enige tijd die mooi was, zijn meisje weg van alle problemen. Maar hoe ouder hij werd hoe meer problemen er begonnen te ontwikkelen. Hij wil er niet aan denken niet aan de drugs of alcohol, niet aan de gevechten of verkeerde vrienden. Niet aan de arrestaties of eenzame opsluitingen, niet dat niet daaraan. Maar ook dat is een gedeelte van zijn leven. Het grootste deel van zijn leven. Zijn achtergrond wordt met de dag groter en breder.

Zijn verleden zal nooit afgesloten zijn. Niet zolang hij in dit huis woont. Hij moet eruit, maar hoe?

Liep hij maar vooruit in plaats van altijd in zijn achteruitkijkspiegel te kijken om achteruit in te parkeren. Liep hij maar eens vooruit.

Stormie wordt weer kalm en krult zich op in de hoek van de kamer. Er gaan uren en uren voorbij voordat er weer een mauw klinkt. Een piepkleine onschuldige mauw. Ze heeft trek en loopt naar haar voerbak maar weer die drempel. Ze wil er weer niet overheen. Roy probeert haar op te tillen en over de drempel neer te zetten maar ze beweegt wild en ontsnapt uit zijn handen, door over hem heen te klimmen en op de bank te springen.

Ze is bang voor de drempel.

Zegt Roy lachend maar Marisa haalt hem snel uit die waan met een antwoord die hij niet aan zag komen:

Nee Roy ze is bang voor wat er zich achter de drempel bevindt. Je kan wel lachen om haar maar ik zie ze ook. En ik ben ook bang voor ze. Een kat kan tussen leven en dood kijken. Dat moet jij weten! Een kat heeft ander zicht dan wij mensen, en een kat weet wie er goed en fout en wat echt en nep is. Deze kat ziet wat we allebei zien. Ja Roy jij ook! Ik zie wel hoe bang jij bent en zij ook. We weten allemaal dat er iets huist in dit huis.

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

We weten allemaal dat er iets in dit huis niet pluis is. En we weten allemaal dat dit huis duister is. Een broedplaats voor de demonen die hier ronddwalen. En zij kan ze net als wij zien. Denk jij dat jij in je verleden blijft hangen?

Nee Roy dat wordt voor je gedaan, elke dag opnieuw. En Stormie kan dat stoppen, alleen Stormie kan dat!

Roy weet niet hoe zich te gedragen en krabt zich achter zijn oor vol ongeloof. Een kat? Een kat kan dit stoppen? Nee dat gelooft hij niet. Terwijl de kakkerlakken nog altijd in zijn gedachten zijn achtergebleven. Stormie die vrolijk rondrent in het verdoemde huis en nu ook de drempel overgaat maakt hem al snel duidelijk dat deze kat wel degelijk iets kan...

Legende verteller Li.

Er is veel gebeurt in huize verdoemenis of niet? En we zijn nog niet eens op de helft. We zijn nog maar net ongeveer op een kwart aanbeland. Er gaat nog veel meer gebeuren neem dat van mij aan. Alleen wordt het Roy en

Marisa allemaal niet te veel en neemt het hun niet helemaal mee de afgrond in? Dat zijn goede vragen en ik hoop u daar ook een antwoord op te kunnen geven. Ik kan u alleen maar vertellen op dit moment dat dat huis niet klopt. Maar dat wist u al. Dit huis neemt de kwaadste geest nog zijn spirit af. Dit huis is demonisch, omdat er een zeker kwaad in huist. En dat kwaad wil iets van de bewoners, maar wat dat is kan ik u geen antwoord op geven. Ik kan u wel vertellen dat er iets groots staat te gebeuren, dus blijf plakken bij deze legende genaamd Stormie!

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 6.

HET AFGESLOTEN VERLEDEN.

De avond valt in het huis en de straat begint donker te worden. De mensen komen stuk voor stuk thuis van het werk en zoeken hun warme kachel op. Roy kijkt uit het raam gefascineerd naar wat er allemaal buiten gebeurt. Wat er allemaal om hem heen gebeurt en waar de mensen het over zouden hebben als ze hem zo zien staan. Breed voor het raam met de ogen van een moordenaar. De mensen durven niet naar binnen te kijken, en dat geeft hem een goed gevoel vanbinnen. Je weet wel zo een gevoel alsof je onoverwinnelijk bent. Op dit moment is hij dat. Deze parasieten gaan niet van hem winnen. Deze uitdagende gladiolen winnen het niet van hem. Hij is sterker dan hun en zal ze wel leren als er eentje aan de deur komt. Maar er lopen tientallen mensen voorbij en niemand durft naar binnen te kijken. Iedereen wijkt hun blik af en Roy begint goed boos te worden.

Normaal kijken ze het vreten uit je bek en nu durven ze niet te kijken. Wat is dit nou weer voor achterlijke zooi?

Bij iedereen die langsloopt wordt hij bozer en bozer want iedereen doet hetzelfde. Ze wijken allemaal hun arrogante blik af. Alsof ze nu nog boven hem staan alsof hun oppermachtig zijn. Alsof hij een onderkruipsel zoals die kakkerlakken van net is, hij wordt bozer en bozer en dan klinkt er een mauw.

Een gebroken en verdrietige mauw waar Roy meteen wakker van schrikt en zich afvraagt wat hij nu eigenlijk aan het doen was... Moeten de mensen hem nu echt als boeman zien? Moet dat nou? Daar krijgen ze alleen maar problemen mee. Moeten ze hem nou zien hoe ze hem al lang zien? Daar hebben ze geen hulp bij nodig, hij is de gek de idioot de junk en alcoholist in één.

Hij is een onderkruipsel in hun ogen en hun zijn de voet die hem plet. Roy begint te lachen bij het idee dat hij uit zijn lijden verlost wordt door een grote schoen, kijkt Stormie aan en zegt: Je hebt gelijk! Dan doet hij het rolgordijn omlaag en gaat wat met haar spelen. Marisa heeft alles meegekregen en kan alleen maar bij zichzelf denken dank je Storms. Roy speelt met de onvermoeibare Stormie die maar doorgaat en doorgaat met spelen en mauwen, rennen en springen.

Maar als Marisa langsloopt slaat de sfeer snel om als de kleine Stormie meteen uithaalt en blaast wanneer ze haar passeert. Haar woede is nu gericht naar Marisa in plaats van naar Roy. Roy is daar niet blij mee en pakt haar op maar Stormie slaat wild om haar heen met haar kleine klauwtjes.

En terwijl Roy alles op alles zet om haar rustig te houden veranderen haar jonge blauwe oogjes in een gitzwarte kleur en dreigt ze los te breken uit zijn grip. Hij zet alles op alles maar Stormie valt op haar nekje en spartelt een beetje na op de harde grond.

Ze mauwt en mauwt en gilt en gilt totdat het stopt en ze gewoon weer vrolijk doorspeelt. Er klinkt een lach van buitenaf en de brievenbus begint te klepperen maar er staat niemand voor de deur. Er staat niks of niemand voor de deur terwijl het klepperen doorgaat en doorgaat. De deurbel gaat en blijft gaan in een rap tempo. Roy en Marisa rennen uit angst de kamer binnen en proberen Stormie mee te nemen maar dat wil ze niet en ze blijft staan met ze gitzwarte ogen als eerst kijkend naar de deur. Marisa vraagt boos aan haar zoon:

GELOOF JE ME NOU OF NOG NIET EIKEL?

Roy kan niet anders en knikt met zijn hoofd. Dan stoppen de geluiden en verandert ze in een grote zwarte vrouw omhuld door schaduwen en ze lijkt op magere hein zonder zeis. Dan kijkt ze hem aan en zegt in een duistere en donkere stem:

**Iedereen gaat eraan, jij zij dat beest en uiteindelijk ik ook.
Maar ik ben degene die het voor het zeggen heeft nu, en ik
bebeel jou om te rennen!**

**Wij zijn los, wij zijn oneindig ren torretje ren, EN
WORDT VERPULVERD ONDER MIJN VOET!**

Zijn voet lijkt op een varkenspoot en hij lacht er hatelijk om.

Maar als Stormie de kamer doodsbang binnen komt gelopen blijft Roy staan. En staart hem recht in zijn ogen die op hete kolen lijken aan. De magere hein lookalike grijpt hem vast maar hij krijgt hem niet te pakken. De verschijning grijpt door hem heen, nu begint Roy te lachen en wijst met zijn vinger naar de deur terwijl hij hem strak aankijkt. De verschijning schreeuwt hard en de schaduwen die Marisa omhulde vervliegen van haar lichaam. Ze valt neer op de grond en begint stuiptrekkingen te krijgen maar dat is snel afgelopen, daarna snurkt ze alleen nog maar. Roy loopt tevreden naar Stormie en zegt:

*Ik was van plan weg te lopen meissie maar dankzij
jou bleef ik staan! Dank je wel meissie!*

Hij knuffelt haar en geeft haar een kus maar Stormie is nog steeds haarzelf niet. Hij kan dat heel goed zien aan hoe ze zich opstelt tegenover hem. Zo boos als eerst en zo angstig alsof ze net letterlijk de dood in ogen heeft gekeken.

En angstig trilt haar hele lichaam wanneer Marisa bijkomt uit haar slaap en verward naar boven loopt, om bovenaan de trap te blijven staan en wiebelend lachend naar beneden te kijken. En te wenken met haar vinger dan komt er een duivelse lach zo donker als de hel zelf en gaat ze naar bed. Stormie wordt doodsbang van hoe Marisa zich gedraagt.

En kruipt helemaal in een in de armen van Roy voordat ze een zucht laat en in slaap valt. Een diepe slaap in de veilige armen van haar baas. Hij gaat op zijn stoel zitten en houdt het arme beest stevig vast, die begint te snurken. Nu weet hij dat ze hem heeft geaccepteerd en dat maakt hem blij. Zo blij zelfs dat hij van alle opwindning zelf ook in slaap valt. Maar wanneer hij wakker wordt ziet hij tientallen ogen in allerlei kleuren hem aanstaren. Hij schrikt ervan en met grote ogen kijkt hij om hem heen maar ze zijn overal.

Door het gehele huis zijn ze te vinden. En Stormie is nergens te vinden. Langzaam komen ze dichterbij, en kijken ze Roy indringend aan. Ze kijken hem dwars door zijn ziel. En penetreren zijn gedachten. Hij ziet niks dan lichtgevende ogen om heen heen en telkens als hij knippert veranderen ze. Veranderen de kleur en veranderen de hoeveelheid van de ogen.

Telkens als hij knippert komen er meer en meer, hij staat op vanuit de stoel en zoekt verward naar zijn poes maar die is nergens in de zwarte woonkamer te vinden. Dan hoort hij geluid op de trap snelle voetstappen die van boven naar beneden lopen en van beneden naar boven. Dat hoort hij een keer of acht en dan een gil. Het is zijn moeder en hij rent de trap op, hij valt bijna in het zwarte trapgat, maar rent de kamer binnen waar zijn moeder gewoon ligt te slapen.

Dan gaat het licht aan en is het hele huis verlicht. Het verblindt hem en hij gaat door zijn benen bewusteloos valt hij op de grond. Het laatste wat hij ziet zijn drie mannen die verdacht veel weg hebben van die magere hein lookalike van eerder op hem neerkijken. En hoort hij ze lachen hatelijk lachen. Dan sluiten zijn ogen en wordt het langzaam donker om hem heen.

Terwijl Marisa wakker begint te worden, komt ook Stormie de kamer in gelopen. Ze gaat op Roy's borst liggen en begint te spinnen. Door het getril op zijn borst komt hij bij, om zijn moeder tegenover hem te zien zitten. Met een lach van oor tot oor. Een criminele lach begint te vormen en ze houdt niet op met lachen. Hij staat meteen op en valt bijna weer om.

Een momentje van waar ben ik en wie ben ik, komt in zijn gedachten voor maar wie dat is weet hij maar al te goed. Zijn moeder die hem uit loopt te lachen als een klinisch gestoorde. Hij weet dat er iets gebeurd is maar wat? Dan rent Stormie de trap af en volgt hij al snel maar nog steeds niet met zijn volle verstand. Bij de eerste traptrede waar hij zijn voet opzet, wordt zijn voet weggetrokken en valt hij van de trap. Wanneer hij onderaan de trap omhoogkijkt ziet hij zijn moeder bovenaan de trap liggend zwaaien terwijl ze nog lacht. Hij begint zijn kalmte te verliezen en stormt boos naar boven.

Maar zijn moeder tilt hem met het grootste gemak op en doet haar mond los waar tientallen kakkerlakken uitkomen en hem in zijn kleren kruipen. Dan gooit ze hem wederom van de trap en ligt hij beneden terwijl de kakkerlakken in zijn mond verdwijnen. Hij ligt daar verlamd en met veel pijn op de grond zijn strottenhoofd is helemaal uitgerekt van de doorgeslikte beesten. En zijn maag krioelt ervan. Nog steeds verlamd en schreeuwend van de pijn doet hij zijn ogen dicht, om ze te openen op de stoel met Stormie snurkend op schoot. Hij wordt blij met het idee dat het maar een droom was al doet zijn strottenhoofd nog steeds pijn. En vraagt hij zich af of het wel een droom was, je weet het maar nooit in dit huis.

Legende verteller Li.

Ik zei toch dat er wat te gebeuren stond of niet? Wat vonden we ervan? Ja das wat anders hé, haha het ligt er ook aan hoe de legende verteld wordt hoor... Ik doe me best erop maar zo goed ken ik hem nou ook weer niet.

Bennie kwam er oorspronkelijk mee en ik zal wel per ongeluk wat dingen weggelaten hebben. Maar mensen dit is de eerste keer dat ik een legende vertel dus heb geduld met me. Nou laten we maar weer verder gaan. Wat is er nu net allemaal gebeurt hoor ik u vragen nou dat zal ik haarfijn uitleggen. Het is niet alleen het huis meer er zijn meer factoren nu. Zoals die dood, die magere hein lookalike die de boel op loopt te stoken en in vuur en vlam zet. Het is Marisa die met de molenwiek is geslagen. Het is Roy die niet meer weet wat dat hij doet. Het is Stormie die een belangrijke rol in de legende heeft gekregen. En het is het huis dat nog steeds bezeten is en hetzelfde huis dat je helemaal kapot kan maken.

Welkom bij de legende genaamd Stormie mensen. We hebben nog veel meer in petto. Geniet ervan want deze legende gaat u verstoelt doen staan.

Spannend hé?

Hoofdstuk 7.

WELKOM!

Hij komt langzaam bij zinnen en spreekt zich eigen moed in.

*Het was maar een droom, het was maar een droom,
het was maar een nachtmerrie!*

Maar hij wordt al snel uit die illusie gehaald als er weer van boven naar beneden wordt gelopen van de trap en van beneden naar boven, en dat een paar keer. Waar is hij in beland een levende nachtmerrie, hij moet weg hij moet eruit. Hij moet naar buiten alles beter dan hier! Hij sprint naar de deur maar de deur gaat niet open, de deur lijkt vastgenageld, verankerd in de grond. Er klink weer een lach van buitenaf en terwijl Roy de deur probeert te openen begint de brievenbus te klepperen in een hels geluid.

Hij schrikt en valt bijna achterover dan begint de deurbel weer te ringelen met een geluid dat hem tot in zijn ziel raakt. Stormie begint te mauwen en Roy stort in elkaar met zijn handen voor zijn oren. Alles wat er gebeurt en alle geluiden klinken acht keer zo hard als normaal, hij wordt schreeuwend gek, totdat hij begint te lachen. Net zoals zijn moeder net bovenaan de trap lachte. Maar dan kruist Stormie zijn pad en houdt het gelach meteen op.

Meteen met zijn kop terug in de realiteit en de realiteit is dat hij vast in een nachtmerrie zit. Dat zijn fantasie nu een nieuwe wending heeft genomen.

Dat zijn fantasie nu de realiteit is geworden, en gevangen in zijn eigen gedachten, en in zijn eigen angst wordt hij schreeuwend gek. Hij klampt zich aan alles vast waar hij zich maar aan vast kan klampen, maar voelt zich weer wankel op zijn benen het geluid gaat zo diep dat het zijn ziel doorboort. Hij ziet sterretjes en de bliksemschichten schieten door zijn kop. Dan komt het moment van overgave en is het rustig in zijn hoofd complete onvervalste rust. Het hoogtepunt is bereikt. Hij hoort alles in een diep en rustig langzaam tempo voorbijkomen en zijn gehoor passeren. Met een glimlach gaat hij op de trap zitten en kijkt hij naar de klepperende brievenbus. Hoort hij de deurbel bellen en bellen maar stoort hij zich er niet aan en ziet hij mannen naar beneden lopen. Maar hij blijft rustig op de trap zitten bang is hij niet. En gestoord word je hier wel.

De magere hein lookalikes buigen zich over hem heen en geven hem een hand. Dan loopt hij samen met de mannen naar boven en gaat de kamer van zijn moeder binnen, die hem vraagt:

*Heb je eindelijk rust jongen? Lekker hé deze rust?
Heerlijk hé? Oh jongen wat ben ik blij dat je eindelijk je
rust gevonden hebt!*

Haar woorden dringen niet door tot hem.

Hij gaat op het bed zitten en lacht alleen maar een glimlach van oor tot oor. Iets waar hij al zolang om vraagt heeft hij nu eindelijk gekregen hij heeft rust in zijn hoofd! En dat is hopelijk om te blijven en niet meer weg te ebben. Hij voelt zich fijn en hij voelt zich rustig en ook al staat de dood op een haar lengte van hem verwijderd, hij is niet bang, niet nu! Maar wanneer Stormie de kamer weer binnen komt gelopen en mauwt is meteen alle rust uit zijn hoofd verdwenen. De wanhoop en paranoïde gedachten komen weer terug, samen met de angst en woede in een. De mannen komen met een genadeloze blik in hun kolen ogen dichterbij. En raken zijn handen aan maar hij trekt zijn handen weg en loopt snel en gedesoriënteerd naar beneden. Daar probeert hij wederom de deur te openen maar weer lukt het niet. Alle sloten zijn eraf maar de deur zit muur en muurvast in de post. Alsof hij in het slot is vastgeroest. Er is echt geen beweging in te krijgen, dan loopt hij naar de achterdeur maar ook die zit muur vastgeroest. Hij probeert de ruiten in te gooien met een stoel maar ook dat wil niet.

Hij slaat op de ruiten en trapt tegen de ruiten maar ook dat wil niet. Pas als de dood dichterbij komt en met zijn hand wuift gaat de deur open. Snel rent hij naar buiten terwijl de dood lacht. Wanneer hij buiten komt krijgt hij het meteen steenkoud en ziet hij sneeuwvlokken vallen.

En wanneer hij naar zijn schoenen kijkt ziet hij een dik koud pak sneeuw liggen. Hij krijgt het snel steenkoud maar wil niet terug naar binnen allesbehalve dat. Er komen vlammen door de sneeuw omhoog maar de sneeuw smelt niet en hij wordt er ook niet echt warmer van alleen maar kouder. De wind trekt aan en snijdt door zijn borst als een heet mes door boter. Dan komen er haken uit de bomen waar bladeren horen te zitten en gaat hij op de nog net zichtbare stoeprand zitten, hij moet bevatten wat hier nou gebeurt. Maar het wil er bij hem niet in. Het besef komt niet! Hij staat er alleen voor dat is duidelijk.

Dat is als enige duidelijk voor hem terwijl de haken zijn kant opkomen en hem in zijn rug snijden en de wind de wonden meteen dicht schroeien. Hij staat snel op en rent naar de voordeur maar die veranderd in een soort ijzeren poort met een grote klopper eraan. Hij probeert de poort open te trekken maar hij gaat pas open wanneer hij de klopper gebruikt.

Heel langzaam met een piepend geluid gaat de poort open, de scharnieren lopen bijna op het eind wanneer de poort bijna uit zijn voegen barst. En wanneer hij helemaal openstaat ziet hij zijn huis weer. Zijn oude vertrouwde huis met de dood en zijn moeder maar ook zijn kat.

Hij loopt opgelucht naar binnen en wanneer de poort langzaam en piepend sluit hoort hij een duistere donkere stem zeggen:

WELKOM, WELKOM ROY WELKOM TERUG!

WELKOM!

Dan is het stil in huize verdoemenis en loopt Stormie weer naar hem toe en knuffelt zijn been. Hij is blij weer binnen te staan buiten was niet vol te houden maar wanneer hij omhoogkijkt na Stormie geaaid te hebben ziet hij een dodemansblik hem aanstaren. Een zombie zo lijkt het, een junk die al veel te lang aan de methadon zit. Of een alcoholist die zich net helemaal kapot heeft gezopen zo staat hij erbij. Voldaan en sereen maar gevaarlijk en destructief. De energie die om heen heen hangt is woedend en hij knippert niet eens met zijn ogen alsof hij strak staat. Deze man is een groot gevaar voor Roy maar hij moet erlangs.

Hij moet naar binnen, dus hij propt zich erlangs en de man verblijft of verbloosd niet. Hij staat daar maar te staan te staren in de oneindigheid. Zonder een beweging of geluid. Maar wanneer Roy de kamer binnen loopt hoort hij de man kraken achter hem. Alsof al zijn botten tegelijk recht gaan staan. De mans ogen veranderen van zwart in spierwit hij gilt en verdwijnt daarna in de lucht, hij is verdampt.

Stormie komt ook de kamer binnengelopen en springt Roy meteen op schoot krabbelt wat en zoekt haar plekje om met een zucht in slaap te vallen. Ze spint en snurkt en hij volgt niet veel later. Hij wordt wakker van een geluid buiten maar stoort zich er niet aan en valt weer in slaap. Maar bij het volgende geluid een schreeuwende vrouw gaat zijn vooruit aan diggelen en heeft hij geen andere keus dan zich eraan storen.

Hij doet het rolgordijn omhoog en kijkt boos naar buiten om daar twintig man te zien staan. Ze geven allemaal tegelijk een middelvinger aan hem. Hij springt door de gebroken ruit naar buiten en loopt boos naar ze toe. De mannen lachen en verdampen net zoals die man van net. Wanneer hij weer door de ruit terug naar binnen wil klimmen komt er een muur omhoog gezet en kan hij niet naar binnen. Het begint te regenen en regenen wordt gieten.

Hij wordt klets en kletsnat maar daar zit hij niet mee. De putten in de straat kunnen het regenwater niet meer aan en de straat vult zich snel met regenwater. Zo snel zelfs dat hij geen kans heeft om weg te komen. Zich afvragend wat is hier toch allemaal aan de hand gaat hij koppie onder en laat hij het toe. Hij verstikt zichzelf in heet koude regenwater. Maar er is een stoorzender die zijn dood net op het nippertje verstoord een sidderaal die hem op het droge helpt. Teleurgesteld kijkt hij om zich heen om zich in zijn eigen huis te bevinden.

Stormie verwelkomt hem weer net zo lief als net en samen gaan ze aan de tafel zitten. Roy aan de stoel en Stormie gaat rustig op de tafel liggen. De puzzelstukjes vallen nog niet op zijn plek maar dat komt wel. Dan hoort hij het geluid op de trap weer, en weer komt de dood naar beneden gelopen die hem lachend aankijkt en wijst.

Wanneer hij kijkt waar hij heen wijst ziet hij een grote man met een bijl buiten in de tuin staan. De man probeert binnen te komen en slaat wild met de bijl tegen de ruit en deur maar die breken niet zo makkelijk dat heeft hij ook al geprobeerd, en hij lacht de man uit. De man stroopt zijn mauwen op en slaat nog een keer. De gehele deur barst uit de muur en de man komt binnen. Roy verblijkt of verbloosd niet en kijkt de man boos aan.

De man zwaait met zijn bijl en raakt hem in zijn schouder. Daarna trekt hij de bijl uit de schouder en slaat Roy's kop van zijn romp. Hij ziet zijn kop nog rollen en het lichaam achter hem omvallen en een beetje na spartelen voordat het eindelijk zwart voor zijn ogen wordt om vrijwel meteen weer wakker te worden.

Legende verteller Li.

*Nou kunnen we het nog een beetje volgen mensen?
Vertel ik het wel goed zat? Want ik heb zo mijn twijfels
ik zie jullie vertwijfeld achter jullie oren krabben soms.
En ik weet niet of ik daar wel zo blij mee ben... Vertel ik
het wel goed? Want ik weet het niet maar jullie kijken
alsof ik uit een Grieks almanak loop te lezen...*

*Nou ja dit verhaal is in ieder geval interessant aan het
worden, of niet? Die dood is een grote eikel maar dat
wisten we al en die poort wat had dat in een keer te
betekenen? Die sneeuw vuur en regen dan, en wat deed
die sidderaal in een keer in het regenwater? Nou mensen
ik heb daar een heel simpel antwoord op soms kan je in de
hel zitten zonder te weten waarom of wat je hebt gedaan.
We zondigen allemaal wel eens maar Roy heeft een leven
gehad waar weinig mensen verstand van hebben. Een
leven vol drugs drank vechten en onmacht. Hij heeft heel
veel gezondigd en hij moet zijn schuld op deze manier
betalen, oneerlijk jazeker!*

**Maar wie heeft ooit gezegd dat de hel eerlijk
was?**

Hoofdstuk 8.

DE HEL!

Hij zit daar een beetje voor zich uit te staren en Stormie, Stormie die kijkt hem alleen maar aan. Hij begint stapelgek te worden van dat beest. Dat beest doet helemaal niks, kijkt hem alleen maar aan. Ze gaapt een paar keer, dat is het! Meer doet dat beest niet. Hij begint boos op haar te worden, en duwt haar van zich af, maar ze komt weer terug. Weer duwt hij hij haar van zich en weer komt ze terug.

Ja je bent wel lief, kom maar dan...

Ze krult zich op en gaat voor hem op tafel liggen. Ze doet haar oogjes dicht en laat weer een zucht waarna ze in slaap valt. Maar Roy is klaarwakker en zit met grote ogen te kijken naar het plafond waar de schaduwen van de gefolterde zielen op dansen. De schaduwen van de gemartelde dood, die hem liefdevol lijken te wenken. Die hem naar hun toe willen hebben. Die hem een kus willen geven en die hem een warme kachel in deze kou aanbieden. Ze komen langzaam dansend naar beneden. En cirkelen om hem heen alsof hij hun vader is. Hun steun en toeverlaat. Hun licht in deze duistere gitzwarte hel. Die poort was zijn aanwijzing en het laatste puzzelstukje dat hij in de hel is beland... Maar hoe hij er gekomen is is voor hem een raadsel. Net zo groot als het raadsel van het universum zelf. Of de reden van leven en dood. Net zo groot als het raadsel hoe hij is omgekomen.

Want hij weet het niet, en komt er niet op. Hoeveel hij ook nadenkt hij komt er maar niet op. En bij elke gedachte dansen de schaduwen om hem heen alsof ze zeggen willen dat hij niet meer denken mag. Maar zet je eigen gedachten maar eens uit, vooral als je een antwoord zoekt. En een uitweg uit de dood. Want hij is dood anders zat hij hier niet, anders had hij nog op aarde geweest in plaats van de hel. Anders, anders, ja alles is anders.

Alles is anders dan hoe het eerst was. Alles is veranderd, maar deze schaduwen geven hem hoop. En dat is iets wat hij niet mag verliezen. Zijn gevoel is al lang geleden afgenomen, toen hij dingen voor een kwartje moest doen. Onbeschrijfbaar dingen zoals mensen in elkaar slaan of steken of erger, voor een fucking kwartje, schuld bij de verkeerde mensen moet ook betaald worden. Hij mag zijn hoop niet verliezen al heeft hij de hoop allang opgeven. De hoop op een normaal bestaan, en een bestaan zonder al dat leed. Zonder al die pijn. Zonder al dat machteloos gezever.

Zonder... Zonder... Zijn gedachten zijn gestopt, en hij ziet een schaduw naar hem toekomen. Hij steekt zijn hand uit en wiebelt wat met zijn vingers. Hij pakt de hand vast en wil zeggen dank je. Maar de hand is van vlees dit is geen schaduw.

Dan ziet hij de heet brandende rode kolen van ogen weer, en begint het spelletje om te overleven wederom opnieuw met een lach. Die duivelse lach van de dood. Hij moet zich weer bewijzen, hij moet weer laten zien dat hij waardig is om koning van de hel te worden. Dit is zijn huis en hij is hier de baas hun niet! Hun zullen dat nooit worden! Zijn huis zijn regels! De hete kolen branden en er komen kleine vlammetjes uit ze naar buiten. Dan wordt de schaduw de dood zelf een lookalike zoals eerder maar de dood in hoogsteigen persoon. Hij ziet er niet uit als in de verhalen van voeger. Totaal niet zelfs hij ziet eruit als zijn grootste nachtmerrie. Een grote pikzwarte man met heet brandende rode kolen als ogen.

Hij heeft geen kleren aan maar is omhuld door de engste schaduwen die hij ooit gezien heeft. Hij is omhuld door de zielen die hij gemaaid heeft, zielen die het uitkermen van de pijn. En doodmoedig kreunen, alsof ze elke seconde opnieuw doodgaan. Alsof hij ze iedere seconde opnieuw maait en oogst. De zielen hebben allemaal een andere gezichtsuitdrukking maar komen allemaal samen tot één geheel op zijn lichaam, dat onder de sneeën en brandwonden zit.

Hij lacht en gaat letterlijk in rook op. Hij stijgt op en verlaat het huis zonder pardon of moeite. Roy kan alleen maar denken: hij verdomme wel hé!

Er gebeurt even niet veel meer in huize verdoemenis, maar dat zal vanzelf wel weer veranderen. En ja hoor hij heeft het nog niet gedacht of de klok slaat 12 keer en daarna nog een keer en nog een keer en nog een keer. Er zijn twee dagen voorbij in een oogwenk. En hij ziet het licht van buiten doven in de nacht, die iets te snel naar voren is gekomen, en die hem nog lang in zijn greep gaat houden. Maar vooral die hem nog lang zal bezighouden want vanavond gaat hij denken. Heel veel denken, totdat hij gek van het denken wordt en dan denkt hij door, want hij moet weten hoe hij dood is gegaan.

Hoe is hij hier beland, nou het antwoord is heel simpel toch? Door die haken in de koude wind. Toen is hij doodgegaan, want daarna liep hij de poort van deze hel binnen. En toen had hij buiten moeten blijven. Terwijl de sneeuw rijkelijk naar beneden dwarrelt in de zwarte straat. De sneeuw smelt meteen weer maar een beetje wit zal wel fijn zijn voor hem in plaats van altijd maar dat zwart.

En dit bestaan is zwart hij heeft niemand alleen maar Stormie die nog ligt te snurken op de tafel en zijn moeder die gevoelloos en kalm lachend op haar bed zit. Hij kan haar horen lachen de hele tijd. Ze lacht hem en iedereen die ze kent uit, zelfs mensen of dingen die ze niet kent of weet van heeft lacht ze uit. Ze is gek en gestoord geworden van hem, en zo laat ze het merken.

Ze is een rare maar lieve vrouw, alleen soms zoals nu wordt hij boos. En dat mag hij niet maar hij zit nu toch hier en hier is iedereen boos. Dus mag hij het ook, hij mag dat ook als geen ander want hun zijn zijn huis binnengedrongen, en hun moeten eruit. Hij pakt zijn telefoon uit zijn broekzak maar ziet al snel dat er geen bereik of wifi verbinding is. Dus volledig afgesloten, wat dacht hij ook? Dacht hij nou echt dat ze zo dom waren? Maar dat hij een telefoon bij hem heeft betekent wel dat hij misschien wel helemaal niet dood is. En dat betekent dat hij kan vechten, dat heeft hij altijd al gedaan. Bij die gedachte wordt Stormie weer wakker en loopt naar hem toe om met zijn been te knuffelen.

Hij lacht en weet wat hij moet doen. Hij moet vechten! Stormie begint meteen een ijzingwekkende mauw uit te slaan en begint te veranderen.

Ze wordt groter en ze wordt bozer, haar kleine lichaampje is veranderd in dat van een volwaardig volwassen poes. Haar ogen zijn niet meer blauw maar nu het gitzwarte van wat ze eerder had. Een echte demon, maar één die aan zijn kant staat. En dat kan hij wel gebruiken nu. Nu is het moment dat ze beiden moeten vechten om de indringers uit het huis te verbannen en hij roept haar naar zich toe. Ze komt langzaam aangelopen en gaat voor hem op de grond zitten als een hondje... Hij loopt naar boven want hij moet eerst zijn moeder weer eens redden!

De trap wordt bij elke trede langer en groter. Maar hij zet door, hij moet er nu voor haar zijn. Als hij eindelijk boven is komt hij erachter dat ze weg is, en de dood lookalikes ook.

Maar haar lach klinkt nog altijd in haar kamer als de zang van een sirene lokt het hem van kamer naar kamer, maar hij vindt haar niet. Uit woede en onmacht slaat hij zijn knokkels kapot op de muur. En begint de muur te kraken, maar gaat maar door totdat hij erdoorheen slaat, en zelfs daar geconfronteerd met de dood wordt. Er zitten lijken verstoppt in de muur en veel ook. Hij slaat de gehele muur eruit terwijl de lijken uit de muur naar beneden komen gevallen, ziet hij ook het gelaat loze levenloze lichaam van zijn moeder uit de muur vallen. Hij snapt er tekens minder van:

**Haar lach is hier, haar lach is daar. Haar lach is
overal, haar verdomde lach is overal!**

Hij gaat op haar bed zitten met zijn handen voor zijn oren om de lach te blokkeren. Terwijl de lach doorgaat staan de doden ineens op. Allemaal behalve zijn moeder die blijft liggen, al is het enige wat bij haar, beweegt haar mondhoeken die langzaam in haar wangen verdwijnen. De doden lopen snel naar het bed en gaan er met zijn allen omheen staan. Ze wijzen met zijn allen naar hem en lachen hem uit. Hun hoofd beweegt snel heen en weer en op en neer terwijl ze maar blijven en uit een uiterste inspanning valt hij om in het bed, met zijn ogen strak in zijn kop als een speedjunk. Of iemand die ik weet niet hoe lang aan de crystal meth heeft gezeten. Er is veel over dit gezegd en beschreven zelfs in boek onbeschreven. Maar wat hij op dit moment voelt is pure krankzinnigheid. Pure haat en woede maar ook onmacht en verdriet. Hij heeft alle gevoelens nu behalve dat hij blij is. Want hoe moet je blij zijn als je zoveel pijn hebt? Hij ligt te lachen met zijn ogen zo ver open dat het hem pijn doet en schreeuwt in een krankzinnige toon:

**Pijn is fijn, pijn is fijn, pijn is fijn, pijn is fijn, pijn is
fijn, jeuk is leuk en bloed moet, bloed moet, bloed moet
gewoon...**

Legende verteller Li.

Nou hier kan ik heel lang over praten. Maar dit heeft geen introductie of uitleg nodig. Roy is gewoon gek gemaakt op dit moment. Toen hij zijn moeders levenloze lichaam uit de muur zag vallen knapte er wat. En we weten niet of dat deze hel snel ophoudt ofzo, maar ik durf mijn maandsalaris erop te zetten dat hij nog lang niet klaar is hier!

Hij moet zich herpakken op de een of andere manier. Hij moet zich kunnen focussen om hieruit te komen. Maar alle pogingen zullen falen. Alle inspanning om hieruit te komen zal hem alleen maar verder terug in huize verdoemenis trekken totdat hij wel dood is en dan? Wat gebeurt er dan?

Weet u dat meneer? Nou zeg het maar dan ik ben zeer benieuwd! Ik wil het ook heel graag weten!

Ja meneer misschien is de legende dan wel afgelopen ja...

Nog iemand met zo een goed antwoord of kan ik weer verder met vertellen? Dank u meneer voor uw antwoord maar ik ga nu weer verder, en als ik uw tijd verdoe, heb ik liever dat u oprot! Jonge jonge jonge jonge jonge wat een wereld leven we in joh! Zoek een leven idioot! Ik doe toch me best man!

Nog een zo'n afknapper en het hoeft voor mij ook niet meer, rot op joh!

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 9.

ZOEK EEN LEVEN IDIOOT!

Hij ligt in dat bed voor zich uit te staren en bedenkt zich geen moment om eruit te komen met die grote ogen van hem en de doden een lesje te leren.

Woedend slaat hij wild van zich af, maar elke klap of trap lachen ze om wat hem nog bozer maakt. En hij een kist pakt waar hij één lijk mee om zijn kop slaat. Zijn nek breekt en zijn kop hangt op zijn rug en nog lacht hij hem uit terwijl de rest nu stil is, en zijn moeders lach nog altijd te horen is. Hij slaat nog een keer met de kist tegen het lachend lijk, waardoor zijn kop op de grond valt en nog altijd blijft lachen.

Totdat hij smelt in de grond alsof er zuur uit zijn verwondingen komen. Het zuur begint te stijgen en Stormie begint weer een ijzingwekkende mauw te laten. Ze rent snel de kamer uit en Roy volgt al snel. Wanneer hij achteromkijkt ziet hij dat het zuur tot aan het plafond is gestegen en hoe de lijken gillend op worden gevreten, terwijl de lachende Marisa nog altijd te horen is.

Snel rent hij van de trap en wordt weer tegengehouden waardoor hij naar beneden valt op een trap die maar langer en langer lijkt te worden. Eenmaal beneden valt hij met zijn hoofd op de keiharde grond waardoor de grond lijkt te barsten, en zijn kop ook.

Beduusd kijkt hij omhoog om zijn moeder wederom lachend bovenaan de trap te zien liggen met een uitgestoken arm...

Stormie komt snel bij hem liggen en samen vallen ze in een comateuze slaap. Zijn ogen gaan langzaam open en hij voelt de trilling van Stormie's gespin op zijn buik. Maar het besef waar hij is is hij kwijt. Hij is alleen maar boos en heeft een vreemd verlangen om een bloedbad aan te richten. Hier in zijn eigen huis.

De gehele buurt op de koffie en dan langzaam en één voor één afmaken. Hij grijpt zijn hoofd vast en ziet dat er bloed op de grond ligt, hij begint het nu ook te ruiken. Dat zorgt ervoor dat zijn hoofd een beetje op hol slaat. En rent hij naar de keuken om daar een mes te pakken en zijn halsslagader door te snijden, maar het mes is te bot.

Hij steekt en steekt maar het wil niet lukken. Het puntje knapt van het mes af en hij gooit het van zich af. Snel zet hij de gaskraan los en knipt de gasslang open. Hij hoort het sissen en denkt mooi zo dadelijk zijn we allemaal vrij. Maar dan houdt het sissen op en gaat de keukendeur open. Hij denkt nu ben ik eindelijk vrij. Hij loopt snel naar buiten, om daar een vlammenzee aan te treffen. En een hitte van een barbecue hij wordt aan alle kanten gegrild.

Er komen rare wezens naar boven vanuit de grond,
wezens met puntmutsjes en motorhandschoenen.
Ze zijn kleine groene wezens tegen het blauwe aan,
en spreken in een moeilijke en onverstaanbare taal.
En lopen naar voren met twee puntige hooivorken.

Een beetje een stemvork idee, ze prikken hem één
voor één in zijn kont en lopen dan weer weg om de
grond weer in te verdwijnen met een heleboel vuur.
Roy lacht zich scheel wat er nou net is gebeurd.
Maar hij blijft lachen en lachen, hij krijgt er geen
adem meer van.

*Wat waren dat grappige tuinkabouters joh.. Wat
een prikkebazen! Wat een schattige demoontjes hier
blijf ik, ik ga echt niet naar binnen, hier zijn
prikkabouters!*

Hij lacht en blijft lachen totdat hij omvalt en naar
adem snakt, maar adem is hem niet gegund. Hij
probeert rustig te ademen maar de paniek wordt
hem te veel terwijl hij blijft lachen. Hij begint te
hyperventileren maar adem krijgt hij niet. Totdat hij
van het lachen sterft in de vlammenzee wat ooit
eens zijn tuin was. Wanneer hij bijkomt moet hij
nog grinniken en lachen maar waarom weet hij niet.
Hij zit nog gewoon in zijn huis, een beetje voor de
tv.

Er zal wel wat grappigs gebeurt zijn dan, hij weet niet meer wat er gebeurd is en begint te lachen. Maar hij verveelt zich al snel en gaat opzoek naar zijn moeder, die is nergens te vinden en haar kamermuur ligt eruit.

Zal wel weer zover geweest zijn. Ik weet het ook niet meer, ben ik ook even niet thuis moet de zooi weer verbouwd worden? En wie kan er weer opdraaien voor de kosten? Tja!

Helemaal geen enkele herinnering over wat er de afgelopen dagen is gebeurd is hem bij gebleven. Maar hij weet dat er iets niet klopt en gaat verder met zoeken. Marisa's lach klinkt ook weer maar nu vanuit de kelder. Hij sprint de trap naar beneden en doet de kelderdeur open om zijn moeder vastgeketend aan te treffen. Haar benen zitten vast in een soort van metalen boei, en haar armen zitten vast aan kettingen. Maar ze lacht nog wel, ze lacht als nooit tevoren. Hij probeert haar los te krijgen maar de kettingen aan haar benen waar de boeien aan vast zitten zitten met grote bouten vastgespijkerd in de grond. Dus geen enkele manier om ze los te krijgen. Hij moet iets vinden, er moet iets zijn. Opzoek naar iets om zijn moeder los te krijgen begint ze telkens wilder met haar armen en benen te bewegen. Hij hoort de kettingen rinkelen van uit de gang wanneer hij naar toeloopt.

Maar als hij de deur opent hoort hij een harde knal en spettert iets hem nat. Als hij naar zijn moeder kijkt zit er een groot gat in haar maag, en vallen er organen op de grond.

Ze probeert iets te zeggen maar dat lukt niet, dan schrijft ze iets op de muur met haar vinger in haar eigen bloed. Drie letters voordat ze het leven laat. Hij leest de drie letters en tot zijn afschuw staat er in bloedrode letters **HEL** geschreven. Dan begint de brievenbus te klepperen, de deurbel af te gaan en Stormie te mauwen. Er klopt iets niet maar hun hebben zijn moeder van hem afgepakt dus hun zullen het ontgelden. Hij doet boos de deur open en wordt naar achter geblazen met een grote kracht. Hij staat op om een groot oog voor hem te zien een slangen oog dat hem zo intimiderend aankijkt dat hij gehypnotiseerd wordt. Hij pakt Stormie op die wild om haar heen krabt en wil haar buiten zetten waar de slang op haar wacht. Maar wanneer Stormie met een helse mauw hem probeert te smeken om het niet te doen, wordt hij wakker en doet hij de deur weer dicht. Er klinkt van buitenaf een gil en hij kan alleen zeggen:

Beessie jij bent belangrijk, jij bent belangrijk voor ze, dank je wel storms anders was ik jou ook kwijt geweest.

Stormie knuffelt weer met zijn been en hij gaat zitten op de grond onder aan de trap waar een barst in zit en een plas bloed op ligt.

Hij kan nergens anders aan denken dan wat is hier toch aan de hand? Hij weet alleen dat Stormie een hele belangrijke poes is. En dat Stormie hem kan helpen, langzaam maar zeker komen zijn herinneringen terug, al zijn herinneringen komen terug en hij wordt van de ene verbazing in de andere gezet, door zijn eigen hoofd. En gelooft hij niet dat dit allemaal echt gebeurd is. Maar dat van net is wel echt dus hij moet naar de kelder, hij moet zijn moeder begraven of cremen of de politie bellen ofzo. Hij ziet wel wat hij doet maar ze moet daar weg. Dus hij opent de deur en doet de lamp aan hij loopt het trapje af maar ze is al weg. Alleen al het bloed ligt er nog en de geschreven tekst hel staat nog op de muur. Iets wat niet begrijpen kan, dan begint Stormie te gillen en sprint hij weer naar boven om haar te helpen maar ze ligt er ook al levenloos bij. Hij probeert haar tevergeefs te reanimeren maar het wil niet en ze blaast letterlijk haar laatste adem uit. De bekende zucht, waar de ziel het lichaam verlaat. Hij stort in met de woorden:

Het spijt me jongens ik heb gefaald! Ik heb weer gefaald dit is echt de fucking hel!

Er wordt hartelijk om gelachen buiten en hartelijk veranderd in hatelijk. Dan kleppert weer die verdomde brievenbus en gaat de deurbel weer.

Hij kruipt bang naar achteren de keuken in, en er komen schaduwen uit de brievenbus naar binnen. Ze zijn met veel en vormen zich tot mensen in de gang. Ze willen Stormie meenemen, ze willen haar lijk. Maar nee dat gaat niet door bij Roy snel pakt hij Stormie op en houdt haar stevig vast met de woorden:

Zoek een leven idioten! Maar pak die van mij niet af want die van mij is het niet waard om te leven. Zoek maar iemand anders, zoek een leven en pleurt op!

De schaduwen komen dichterbij en Roy kruipt nog verder naar achter dan wordt hij van achteren tegengehouden en komt er een schaduw te dichtbij. Hij probeert hem te slaan maar slaat in de lucht. De schaduw pakt Stormie vast en komt met zijn mond dichterbij. Dan doet hij zijn mond open en komt er een gespleten slangentong uit zijn mond en een of ander gif dat hij in Stormie's bek spuugt. Dan is hij verdwenen als een sneeuwvlok voor de volle zon. Als een muze voor een alcoholistische schrijver, zo snel is hij weg. En komt Stormie weer tot leven met spastische trekjes.

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Ze spartelt op de harde grond en mauwt het uit.
Roy zo blij als een kind houdt haar stevig vast en
roept in de lucht:

DANK JE!

Legende verteller Li.

Ik hoop dat jullie nu niet weer beginnen met die bullshit jongens... Ja ik weet dat het moeilijk wordt en niet helemaal zo gaat als jullie misschien wel denken maar wat denken jullie dan ik moet deze legende vertellen zoals ik hem gehoord heb! Ik heb hem maar één keer gehoord.

Maar wat denken jullie Roy is een goeie vent alleen een beetje verstrooid aan het raken hij herinnert zich alles maar vergeet dat hij in de hel zit? Hoe zit dat dan? Snappen jullie het nog jongens ik vraag het maar gewoon even voor de goede orde hoor?

Ik zie drie mensen die het niet snappen en vijf volgens mij die het wel snappen? Nou leg het mij dan ook even uit mensen, want ik begin nu ook een beetje verstrooid te raken. Zo moeilijk moet het toch niet zijn? Zo'n legende is moeilijker te vertellen dan ik dacht joh, zo phof.

Maar we gaan door, want we zijn er nog niet en ik hoop jullie aan het einde toch het antwoord te kunnen geven waar we allemaal op hopen en wachten...

***VEEL PLEZIER! EN BLIJF NOG EFFE
HANGEN!***

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 10.

DE KINDEREN!

Stormie is niet hetzelfde als ze eerst was en reageert een beetje boos op hem. Ze krabt hem en bijt hem voordat ze op de grond valt en veranderd, ze wordt weer groter en haar ogen veranderen ook weer. Nu worden ze geel zoals die waas die katten wel vaker hebben. Of het waas van een blinde hond, hoe dan ook ze verandert. Haar staart wordt langer haar poten groter en nagels scherper. Er komen stukjes bot uit haar ruggenwervel en haar kop wordt groot en spits. Bot is hoe ze veranderd bot met vel en vacht. Een echte demoon, maar wel zijn demoon toch? Toch? Veel weet hij niet maar wel dat dit niet goed is voor hem. Dit gaat te ver en hij schreeuwt:

**WAT HEBBEN JULLIE GEDAAN? GEEF ME KAT
TERUG! GEEF ME KAT TERUG NU!**

Hij hoort het gelach weer van buiten komen en weer klappert die brievenbus waarna er een slang doorheen kruipt naar binnen toe. Hij probeert het om de slang te pakken te krijgen maar Stormie is hem voor en bijt de kop van het beest af. De slang kronkelt na op de grond waarna het in de grond smelt met een geel zuur. Roy bedankt haar en gaat naast haar op de grond zitten. Stormie komt naar hem toe knuffelt met hem en legt haar kop in zijn ribbenkast. Samen vallen ze in slaap, alleen is Stormie weg als Roy wakker wordt. Er komen geluiden van zolder maar hij wil niet kijken.

Hij durft het ook niet goed. Wat staat hem nu weer te wachten? Maar Stormie loopt naar boven en bovenaan de trap mauwt ze in een donkere duistere mauw naar onder, ze roept Roy omhoog, maar wanneer hij de trap oploopt kijkt ze hem boos aan met die gele waas in haar ogen. Ze laat hem ook niet naar boven lopen en schudt wild met haar grote botten kop heen en weer.

Er komt een soort van huil een kries een ijzingwekkend geluid uit haar bek en er kruipt wat uit. De kop van de slang die ze net afgebeten heeft werkt zich een baan naar buiten vanuit haar keel. Roy weet niet wat hij ziet maar trekt aan de kop die alleen maar langer wordt maar hij blijft trekken totdat hij er helemaal uit is. De kop is weer een slang geworden en kronkelt na op de grond waarna er een man uit komt.

Een zwarte schaduwman met een spierwit gezicht die hem nauwlettend in de gaten houdt en iedere beweging lijkt te scannen. Zijn oren zijn spits en zijn hoofd kaal, en met zijn dode blik staart hij Roy net zolang aan tot hij zich draaierig voelt en van de trap valt. Hij is er al een paar keer van af gevallen maar deze keer is het anders, deze keer lijkt het of hij zweeft, alsof hij weer aan het trippen is.

In zijn hoofd vliegt hij van de trap en stijgt op maar wanneer hij op de grond valt, valt hij in een keiharde zee vol met haaien en een octopus.

De haaien interesseren hem niet zoveel zijn focus gaat uit naar de octopus die daar zo sierlijk zijn tentakels uitslaat in het heldere water. In volledige harmonie met de zee. Vol verwondering kijkt hij naar de mooie visjes die om hem heen zwemmen en hem welkom heten in de zee. Hij probeert de octopus te volgen maar zijn lucht begint op te raken. Zijn luchtwegen vullen zich met water hij moet eruit komen. Hij moet uit het water weten te komen op de een of andere manier. Maar zwemmen kan hij niet en wanneer hij naar beneden kijkt zitten zijn benen vastgeketend in een blok beton. Bang spartelt hij in het water rond in de hoop om los te komen van het beton. Maar zijn inspanningen zijn allemaal voor niets, uit een uiterste krachtmeting probeert hij de ketens te breken, dan wordt het zwart en is het laatste wat hij ziet het woord wat zijn moeder in bloed op de muur schreef: **HEL**

Wanneer hij bijkomt ligt Stormie nog met haar kop op zijn ribbenkast te snurken. En komt hij erachter dat het maar een nachtmerrie was. Stormie is weer normaal en het huis voelt net meer zo eng aan. Het was levensecht maar het was maar een nachtmerrie.

Gelukkig denkt hij bij zichzelf en hij hoort geluiden van buiten komen, spelende kinderen. Hij hoort ze zingen. En hij voelt zich weer fijn bij het geluid van vrolijke kinderen in de straat.

Maar dat verandert snel wanneer hij die lach weer hoort. En ook wanneer de kinderen iets zingen wat bij hem in een verkeerd keelgat schiet. Hij hoort de kinderen over dood en verderf zingen:

Zijn ogen smelten uit zijn kop. En zijn tong rot uit zijn bek. Zijn ledematen vallen langzaam van zijn lichaam.

En zijn brein is een grote ingeslagen drab. Zijn vingernagels verliezen hun kalk, en zijn vingers zijn niets meer dan gruis.

Zijn botten bijten zich vast aan de grond. Zijn tanden verpulverd, en zijn oren gepiest gaat ook hij naar het slachthuis in de ondergrond!

**Ook hij gaat naar het slachthuis in de ondergrond,
voor altijd bij ons!**

Roy houdt zijn handen voor zijn oren maar het gezang van de kinderen houdt niet op, en hij hoort het bonzen in zijn hersenen. Dan vliegt de deur met een knal open en schrikt Stormie wakker. Er komt een leger van ondode kinderen aangelopen en ze roepen hem:

**ROY KOM NAAR ONS TOE, ROY HELP ONS,
ROY KOM NAAR ONS TOE, ROY HELP ONS,
RED ONS VAN HET SLACHTHUIS ROY....**

De kinderen komen allemaal naar binnen gelopen in een langzaam maar dodelijk tempo.

Roy zoekt overal een uitweg uit het huis maar er is er geen een te bekennen. Als de kinderen dichtbij genoeg zijn halen ze allemaal een vleeshaak en een groot mes tevoorschijn, waarna ze hem stuk voor stuk lachend aan de wapens steken. Hij gaat neer en op de grond blijven ze steken de stukken weefsel hangen aan de vleeshaken en de messen snijden zijn spieren stuk voor stuk open totdat er niks anders meer is dan een rode plas bloed en bot. Roy ziet alles gebeuren terwijl hij opstijgt naar boven. Zal dit zijn uitweg eindelijk zijn? Terwijl de kinderen zelfs zijn botten nog breken.

Hij ziet zijn eigen weefsel en spieren liggen op de grond maar het doet hem niks hij heeft eindelijk een uitweg uit dit huis. Uit deze hel, wanneer eindelijk het licht te zien is en hij zich overgeeft aan een goddelijke kracht hoort hij die lach weer klinken van onder hem en word hij naar beneden getrokken.

Het licht dooft en hij is weer terug in de duisternis wanneer hij weer in zijn lichaam wordt gepropt en de kinderen nog bezig zijn met snijden en steken. Hij voelt alles maar kan niks zeggen, hij voelt elke steek van de haken en elke snede van de messen. Hij voelt elke pijscheut en meer dan dat. Hij kan zich niet beweën al zijn botten liggen in twee. Dit is een pijn die je je niet voor kan stellen. Hij hoort de kinderen giechelen en lachend te werk gaan, ze genieten ervan. Ze genieten ervan om hem helemaal kapot te maken.

Ze hebben een lach van oor tot oor op hun gezicht. Al zijn zondes vliegen aan hem voorbij, de drugs de drank de gevechten het overleven. Alles ziet hij gebeuren voor zijn ogen en er komt geen einde aan. Dan komt er iemand van de trap gelopen. En het is een bekende, de kakkerlakken man, die bukt en zijn mond opent.

Er komen tientallen en honderden kakkerlakken uit zijn mond die allemaal hun weg in het versneden een gebroken lichaam van Roy zoeken. Er komen kakkerlakken uit zijn oogkassen en oren gekropen en hij moet alles toelaten. De kinderen lijken de kakkerlakken vies te vinden en lopen weg het huis uit. De man verlaat nu ook het huis, Roy blijft achter samen Stormie en de kakkerlakken die zich tegoed doen aan zijn lichaam.

Hij kan totaal niks bewegen en elke beet van een kakerlak doet hem pijn. Iedere keer dat er een kakkerlak omhoogloopt doet het hem pijn. Alles doet hem pijn terwijl hij langzaam maar zeker wijzer en dommer tegelijk wordt. Er ligt bloed overal en de geur maakt hem helemaal gek. De ijzeren lucht van bloed hangt door het hele huis. Maar vooral om hem heen woedend en bloeddorstig doet hij alles om op te staan maar hoe meer hij zich inspant hoe meer pijn hij heeft. Er komt maar geen einde aan deze hel. Ze hebben hem verslagen de man die hij eerst was is hij niet meer...

Legende verteller Li.

Alles lijkt verloren voor de arme Roy of niet? Hij is zo alleen en verlaten door alles en iedereen behalve door Stormie. Stormie staat nog aan zijn zijde en vecht met hem mee. Maar voor hoe lang kan je je afvragen. Voor hoe lang staat zij er nog. En hoelang duurt het voordat ze hem ook haar rug keert? En gaat dat wel gebeuren? Dat zijn misschien wel geen toepasselijke vragen, maar wel vragen die ertoe doen.

En laten we hopen voor Roy dat zijn vragen ook beantwoord worden! Zijn vragen zijn ook niet de minste, en zijn vragen doen er ook toe! Niet alleen maar die van ons! Want als je erbij stilstaat dat dit wel degelijk gebeuren kan bij iemand, dan kijk je wel anders naar deze legende vol pijn verdriet en onmacht.

We hebben allemaal vragen, ook jullie de mensen aan wie ik deze legende vertel. Maar jullie moeten wachten tot de legende klaar is en het boek gesloten kan worden, om het antwoord te weten. Oneerlijk ja misschien wel, maar ook jullie krijgen een antwoord, of hij jullie nou zint of niet een antwoord krijgen jullie...

Hoofdstuk 11.

VRAGEN!

Daar ligt hij dan alleen en verslagen, alleen maar een hoopje rood stinkend bloed. Het bloed aan zijn klauwen van vroeger is er niks bij, en hij heeft veel gezien en gedaan. Maar dit is een geheel andere dimensie. Hij had gelijk Stormie is zijn doorgang naar een andere dimensie. Maar deze is niet eerlijk, deze is gemeen en koud. Een koude realiteit zonder licht, niet eens een klein zonnestraaltje. Een duister bestaan een gitzwart bestaan zonder uitweg of einde. Waarom is wat door zijn hoofd spookt waarom? Waarom ik? Wat heb ik toch fout gedaan waaraan heb ik dit te danken? Wat heb ik fout gedaan om dit te verdienen? Terwijl de kakkerlakken lijken te verdampen, komt er een man naar beneden gelopen.

Een lange man en een enge man, de man uit zijn nachtmerries de dood met zijn dolende geogste zielen hangend om hem heen. Hij steekt zijn hand uit, een botte vinger met een lange gekrulde nagel is waarmee Roy wordt aangeraakt. Hij heeft wel eens gelezen over wat er nu gebeurt dit is de aanraking van de dood, ofwel "the touch of death"! Zijn ziel wordt geogst door de grootste moordenaar van allemaal de dood zelve. Maar hij lacht hem uit en trekt zijn vinger terug. Roy wil het uitschreeuwen maar dat kan hij niet. Het enige wat door zijn hoofd heen spookt is: Waarom ik?

Wanneer de dood de deur achter hem met een knal sluit, dan hoort hij getrappel in de gang en ziet hij al snel de lijkenpikkers naar binnen lopen. Coyotes ook dat nog, en ze genieten van het feestmaal dat de dood voor ze heeft achtergelaten. Ze lijken te lachen en maken ruzie onderling, de ene braakt het lijk van Roy weer op voor haar jongen en de ander verdedigd zijn maal met heel veel geweld. Wanneer Roy eindelijk wederom het leven laat kijken alle coyotes hem tegelijk aan en braken zijn lichaam allemaal tegelijk uit. Dan vormt hij van de uit gekotste stukken lichaam een heel nieuwe gedaante. De stukken weefsel en spier lijken zich te lijmen met de liters verspild bloed. En ze verkleuren in een soort blauw. Zijn botten kraken en hechten zich aan elkaar.

Zijn nekwerfel hangt half op zijn rug en zijn hoofd groeit erboven. Zijn armen zijn half afgevreten maar ze hangen er aan een klein stukje pees dat de boel op zijn plaats houdt. Lopen gaat nog net maar hi heeft het gevoel dat hij beter kruipen kan en praten lukt hem niet zijn kaak is nog nergens te bekennen en zijn tong is weg. De coyotes lachen weer net zoals net en lopen de deur uit.

Stormie komt ook weer tevoorschijn en lijkt te schrikken van hoe haar baas eruitziet. Ze mauwt met een ijzingwekkende mauw alsof ze wil huilen over het feit dat ze haar baas nu helemaal kwijt is.

Hij wil haar knuffelen maar zijn lichaam laat dat nog niet toe terwijl zijn blauwe vlees nu al lijkt te rotten. Hij is te zwak en stort neer op de grond, maar hij kan niet meer opstaan. Stormie beweegt wild met haar kop heen en weer en laat een hongerige mauw horen waarna ze hem aanvalt en hem met huid en haar opvreet. Hij voelt elke beet en elke krab door zijn huid en vlees heengaan als die messen van die kinderen maar hij laat haar. Hij is het vechten met alles en iedereen moe. En het enige wat nog steeds door zijn kop spookt is waarom? Waarom ik, wat heb ik gedaan? Stormie vreet hem niet helemaal op, ze lijkt vol te zitten en lijkt de rest voor later te bewaren terwijl zijn vlees nu echt begint te meuren en hij als een zachte vleeszak in elkaar stort.

Nog steeds is het enige wat door zijn hoofd spookt: Waarom ik, wat heb ik fout gedaan om dit te verdienen? Bij de geur van rottend vlees krijgt Stormie ook weer trek en valt hem wederom aan. Maar dit keer laat hij haar alles opeten wat hem hem maakt.

En dit keer krijgt ze hulp, tientallen katten en honden komen blaffend en mauwend binnen om hem te verorberen. Zijn onmacht is eindelijk gestopt wanneer hij weer eens naar boven opstijgt en hij is er bijna, hij kan de poort zien dit keer en hij komt ervoor te staan en klopt aan. Maar er doet een schaduw open en trapt hem net zo hard weer naar beneden huize verdoemenis in, waar Stormie op hem wacht. En waar hij met veel angst naar terugkeert, hij voelt niet veel behalve angst. Angst voor wat hem nu weer te wachten staat! Hij ziet zijn moeder naar beneden lopen. Er valt een rots van zijn schouders ze leeft nog. Maar ze loopt hem voorbij en geeft hem niet eens een blik of kijkt überhaupt zijn kant niet op, hoe hij ook roept en schreeuwt ze ziet en hoort hem niet. Ze loopt nog een keer langs en hij wil haar vasthouden maar grijpt door haar heen. Waarna ze hem strak aankijkt met gitzwarte ogen en gilt:

**LAAT ME MET RUST MOORDENAAR! LAAT
MIJ MET RUST NU, ANDERS ZAL IK JOU
AFMAKEN NET ZOALS JIJ MIJ HEBT
AFGEMAAKT!**

Kan hij er ook nog wel bij hebben maar dan duwt ze hem tegen de muur en hij voelt zijn rug kraken, ze kijkt hem nog eens aan en loopt de trap weer op naar boven toe.

Hij kan zich niet bewegen en hoort haar iets pakken vanuit een kist ofzo. Dan loopt ze de trap weer af en wordt hem snel duidelijk wat ze heeft opgehaald. Een afgezaagd dubbelloops jachtgeweer en ze zet hem op zijn kop. Ze lacht en haar vinger twitched en haar blik is ijs en ijskoud.

Dan knippert ze eenmalig met haar ogen en haalt ze de trekker over zonder één keer na te denken. Het laatste wat hij ziet is de knijpende vinger, en de lach op haar gezicht. Een opgeluchte lach, ze heeft haar wraak te pakken...

Maar dit keer stijgt hij niet op naar de hemelpoort dit keer blijft zijn ziel hangen in huize verdoemenis. En niet om te janken of zeiken maar het geeft hem rust, hij is tot op zekere hoogte bevrijd. Alleen moet hij hier nog weg weten te komen. Weg uit huize verdoemenis, en weg uit deze hel. De drang om weg te komen is nu heviger dan ooit.

Hij is wederom dood dus hij moet weg kunnen komen hier uit deze hel. Hij ziet zijn lichaam liggen half hangend tegen de muur met zijn kop in een paar stukken op de grond. En loopt erlangs met veel moeite, zijn ontplofte kop spuit nog bloed naar buiten vanuit zijn nek. En zijn halve kop ligt hem zo aan te staren met een oogkas die half doormidden recht voor hem ligt.

Hij weet dat dit weer een test is, maar wat voor één? Moet hij naar buiten gaan dan? Moet hij binnenblijven? Hij weet niets meer alleen dat zijn lichaam veel te veel bloed bevat. Hij wordt er niet ziek van maar naar zijn bloed spuitende lichaam kijkend, wel erg verdrietig. Zijn eigen moeder heeft hem dat aangedaan.

En waarom dan? Wat heeft hij haar ooit aangedaan? Waar heeft hij dit aan te danken? Ja dat zijn goede vragen, maar vragen voor een andere tijd. Hij vraagt het haar zelf wel een keer, en wanneer het laatste druppeltje bloed uit zijn nek naar beneden druppelt, probeert hij de deur te openen. Hij komt weer voor die poort te staan, maar nu niet alleen. Er zijn honderden en honderden zielen die de poort ook uit willen komen. Maar er worden er maar een paar doormiddel van ijzeren pinnen de poort uitgelaten. Hij hoort bij elke vastgepinde ziel een gil die door zijn gehele ziel heengaat alsof hij zelf ook is vastgegrepen door zo'n pin.

De zielen lopen allemaal in een langzaam tempo bedachtzaam naar de poort. Maar hij vertrouwt het voor geen meter, en probeert om te keren naar huize verdoemenis, want wat hem dar te wachten is veel erger.

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Ook dat kan niet en hij wordt verplicht de poort door te gaan door een grote man met een afgehakte coyotekop in zijn handen en een grote bijl met veel punten en haken. Hij kan alleen maar bij zichzelf denken:

Dan moet het maar!

Legende verteller Li.

Roy's vragen zijn nog niet beantwoord en je hebt kans dat die ook nooit beantwoord worden. Het leven wat hij nu heeft is geen leuke of fijne. Hij gaat telkens dood om in een nog moeilijkere omgeving te belanden.

Hij wordt telkens getest om een nog moeilijkere test te ondergaan. En hij faalt voor ze allemaal. Hij is er nog in geen één geslaagd. En het wordt hem allemaal te veel. En dat is heel logisch toch of niet mensen?

Ja ik zie daar een vraag, vraag maar raak...

Mevrouw ik heb geen idee waar de wc's zijn echt niet. We zitten hier midden in een bos aan een half gedooft kampvuur, dus ik zou zeggen doe het op de mannen manier en zoek een mooi bosje uit!

Als nog iemand moet volg die mevrouw maar en ik wacht wel effe met de legende!

*.....**PLASPAUZE**.....*

*Zo zijn we er weer? En opgelucht? Mooi, ik ben blij dat te horen, want ik moet zelf ook al de hele tijd, maar ik vertel de legende dus moet ik het even ophouden. We zitten nu ongeveer wel een beetje op de helft. Bijna dan, dus ik zou er zo wel tussenuit moeten maar dat snappen jullie wel. Nou we gaan maar weer verder of niet dan?
Houdt u vast want deze rit is nog lang niet klaar...*

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 12.

DE OPENING!

Hij heeft nu twee keuzes of hij vecht of hij gaat door die poort. Hij kiest voor de eerste keus en pakt de grote man die als een betonnen schijthuis is gebouwd zijn bijl af. En hakt ermee zijn gehele pens open met een slag van de bijl. De snede wordt langzaam groter totdat het zo groot wordt dat de man lijkt te schrikken omdat er een bloederige rattenplaag uit zijn buik komt gezet. Ze krioelen overal op de grond en vallen de dolende zielen aan. Ze vreten de zielen met het grootste gemak op maar laten Roy in leven. Misschien omdat hij de bijl van de man nog in zijn handen heeft. Terwijl de man zijn wond probeert te dichten, maar zijn handen geen druk op de wond kunnen blijven houden.

Hij valt op zijn knieën dan pas komen zijn zwarte ingewanden allemaal uit zijn buik gevallen. Hij probeert ze uit alle macht weer terug te duwen maar dat gaat niet, ze zijn zo verrot dat ze in zijn handen uit elkaar vallen. De wond wordt de man niet fataal, nu moet Roy nog een keer met de zware bijl slaan. En hij doet dat met gemak, en veel plezier.

Hij hakt eenmalig maar de man verliest zijn arm waar hij de afhakte coyote kop in vasthoudt, en als de coyote kop op de grond tegen de poort aan rolt, komt Roy weer terug in huize verdoemenis.

Hij is thuis en eindelijk geslaagd voor een test. Hij is euforisch en victorieus maar nog steeds dood.

Wat moet ik nu doen? Is wat door zijn kop spookt, een vraag zonder antwoord! En een gebed zonder eind, al heeft bidden in deze hel toch weinig zin. Als je er dan toch zit en je hele leven God hebt vervloekt voor wat het leven jou aangedaan heeft, dan ga je ook niet bidden als je er midden in staat. Hij moet ertegen vechten dat is één ding wat hem wel duidelijk is geworden naarmate de tijd vorderde. En God kan heb daar niet bij helpen want God is zelf degene die dit mogelijk heeft gemaakt. Die mogelijk heeft gemaakt dat er een hal bestaat, want laten we eerlijk zijn zonder God bestond de hel ook niet. En laat hij nou aan de verkeerde kant zijn begonnen. Hij heeft veel fout gedaan in zijn leven maar alles goed gemaakt en zelfs God moet hem dat toegeven. Maar nee God trekt zijn klauwen van hem af. Alleen Satan omarmd de gebroken want de gebroken zijn te zwak voor hem daarboven. Alleen Lucifer kan hem omarmen voor wie hij echt is:

Een alcoholistische alles vernietigende junk!

Dat is de waarheid want hoelang hij ook clean is hij blijft zin hebben. Hoelang hij ook nuchter blijft een terugval gebeurt altijd.

En alleen Satan omarmd hem, alleen de heer van de duisternis kan hem temmen. Hij is hetzelfde als Roy hij is ook alles vernietigend en hij is ook zelfdestructief.

Dus weet hij wat hem te doen staat. Hij moet de duistere heer oproepen. Maar hoe doe je zo iets en waar begin je? Dan komt zijn moeder de trap af en naar binnengelopen, ze steekt haar hand uit. Roy grijpt haar hand stevig vast en samen lopen ze de achterdeur uit. De tuin is omgeven van vuur en opgestapelde lijken, en de hoofden van veel mensen zijn gespiest op een staaf door demonische koppensnellers... Het is altijd sinds het begin der tijden een waarschuwing geweest om niet door te lopen. Om niet door te gaan, en deze waarschuwing moet je niet licht nemen. Al is hij maar een ziel en kunnen ze hem weinig maken er hangt wel angst in de lucht. En hoe verder hij door de vlammenzee loopt hoe meer angst hij voelt.

Dalijk prikken die prikkabouters hem weer in zijn kont en lacht hij zich weer dood zoals de eerste keer dat dat gebeurde. Er komen veel gevoelens bij hem omhoog zoveel zelfs dat zijn ziel het niet meer aankan en begint te verrotten. De stank van een verrottende ziel is nog erger dan de stank van rottend vlees of de ijzeren geur van bloed.

Deze stank gaat alle stanken te boven maar zijn moeder houdt hem nog vast en loopt door. Hij ziet zijn armen al helemaal zwart worden en zijn vingers vallen al bijna van zijn handen af. Hij voelt er niks van alleen de stank wordt hem te veel en hij wil terug, maar zijn moeder wil er niet aan en Marisa trekt hem mee.

Hij ziet al snel een groot gebouw dat boven het gehele vuurlandschap uittorent een kasteel zo lijkt het. En een hele grote, één hele oude zoals je in de ridder films zou kunnen zien. Maar deze is anders een groot zwart gebouw, met veel stekels en veel ijzeren pinnen in en om het kasteel heen. Hoe dichterbij ze komen hoe meer zijn ziel gaat rotten en stinken.

Zijn vingers worden naar het kasteel getrokken alsof het een magneet ofzo is. En later volgt hij helemaal, hij probeert te blijven staan maar Marisa geeft glimlachend het laatste zetje. Hij vliegt naar het kasteel toe en komt met zijn rug in een pin vast te zitten, waarna de pin hem dwars door de muur naar binnen meeneemt en hem binnen loslaat. Wanneer hij op de grond van het kasteel terechtkomt valt hij neer van de angst die hij voelt. Hij hoort een zwarte zware stem in de verte die telkens dichterbij en dichterbij lijkt te komen:

Hey jij daar volg mij!
Volg mij!
Volg mij maar jochie!

Maar Roy kan het niet en zijn ziel verteed zichzelf door de vele angst die in het kasteel hangt. De enge vibes en de afschuwelijke gedachten. Hij smelt in een met het kasteel, en komt terecht in een troonkamer of graftombe dat is nog onduidelijk.

Er staat een grote troon maar er staan honderden grafkisten in de kamer stenen grafkisten en één draagt zelfs zijn naam. De stenen grafkist gaat open en Roy wordt erin gezogen. Dan sluit hij met een hels kabaal. Roy ziet zichzelf met zijn kop in vijf stukken liggen in de kist, dan klinken er voetstappen en hoort hij dat er iemand op de troon gaat zitten. Het is een vrouw en ze lacht, ze lacht hatelijk om alles wat er om haar heen gebeurd is. Op dat moment gaat de stenen deksel van de kist weer open en komen er tientallen en honderden ratten naar binnen die het lichaam opvreten en daarna zich naar de bijna verkoolde ziel keren. Roy voelt elke beet heel goed en wanneer zijn ziel helemaal opgevreten is en er niks van zijn lichaam meer over is, wordt hij weer wakker in huize verdoemenis.

Een vraag zonder antwoord en een gebed zonder
eind!

Hij zit hier vast tot het einde der tijden en zelfs
daarna komt hij hier nooit meer vrij. De moed schiet
hem uit zijn ogen naar buiten en huilend valt hij
neer op de grond, er klinkt een lach buiten. Ze
moeten er om lachen dat hij helemaal naar de klote
is gegaan door de mangel gehaald en vernederd om
het keer op keer te herhalen.

Dit leedvermaak maakt hem woedend en hij rent de
deur uit maar er is niemand te zien. Alleen maar die
poort, die poort die hem zo verwelkomt maar hij
doet het niet. Hij gaat die poort niet door maar kan
het nog erger dan dit dan? Zou het nog erger
kunnen dan dit? Hij denkt het wel dus hij loopt het
huis maar weer binnen en doet de deur weer dicht
dan klinkt het gelach weer en verliest hij zichzelf hij
rent naar buiten en ziet de lachende klootzakken
door de poort heengaan met het grootste gemak.
Woedend gaat ook hij de grote stalen poort door en
wanneer hij op een grote binnenplaats staat hoort
hij Stormie krijsen, snel wurmt hij zich door de
sluitende poort heen waarmee hij haken in zijn rug
krijgt en terug op de binnenplaats wordt geslingerd
de poort is gesloten en hier kom je niet zo makkelijk
weg. Zorgen makend om zijn beestje zijn
poesemoes!

Hoe zou Stormie hieronder zijn hij was haar helemaal vergeten zo verblind door woede en onmacht dat hij alles vergat wat hij liefhad. Ze zou wel dood zijn is wat door hem heen gaat. Ze zou wel doodgaan en dat is mijn schuld. Ik had er voor haar moeten zijn maar dacht alleen maar aan me eigen woede. Aan me eigen razernij, en nu heb ik haar niet meer terwijl ze altijd aan mij gedacht heeft. Elke gedachte maakt hem gekker en agressiever terwijl hij de verlichte binnenplaats verkend.

Legende verteller Li.

Waar is hij nu weer beland? Hoor ik jullie denken, en geloof mij mensen ik improviseer ook sommige stukken want sommige stukken uit deze legende zijn moeilijk te onthouden en soms dan komt het wat moeilijk over maar dat komt ook omdat ik bijna in me broek pis.

Roy heeft zo'n beetje alles wel gezien wat de hel is en inhoudt of niet? Hij wordt gemarteld op een manier die geen enkel mens handelen kan. En dan kunnen jullie wel stoer zeggen oh maar ik kan dat aan! Oh ja kunnen jullie dat? Elke keer doodgaan om opnieuw dezelfde marteling door te maken en soms nog erger dan de eerste. Alleen maar je ziel overhouden om je ziel langzaam te zien en ruiken rotten. Om alles te verliezen, hij is zijn moeder verloren en zijn kat en voor de rest heeft hij niks of niemand alleen maar deze hel in huize verdoemenis.

Nu is hij de binnenplaats van misschien wel zijn grootste nachtmerries binnengelopen, alleen door zijn agressie. En jullie kunnen dat aan? Deze hel? Nee mensen dat kunnen jullie niet! Want ik heb 1 ding geleerd in mijn eigen leven:

Hoe stoer je ook denkt te zijn er is altijd wel iemand stoerder!

Hoofdstuk 13.

AGRESSIE.

Er gebeurt veel om hem heen en hij voelt zich er niet goed bij. Er is veel emotie op de binnenplaats, en veel verkeerde vibes. Hij pakt ze allemaal op, op een manier die voor velen misschien wel de verkeerde is.

Maar hij wordt er helemaal gek van. Al die spanningen om hem heen maken hem nog agressiever dan eerst. Hij probeert rustig te blijven maar dat kan hij niet en elk geluidje maakt hem nog agressiever en agressiever dan eerst. Totdat hij door knapt en zijn eigen kalmte helemaal weg is. Hij is altijd de rustige jongen geweest, maar nu loopt hij in één en hetzelfde pad, hand in hand met de duivel zelf.

Hij is koning van de wereld en alles en iedereen zijn zijn onderdanen. En daar komen ze achter! Hij ziet een man lopen met met koeien of stierenhuid over zijn hoofd getrokken. De hoorns zijn goed zichtbaar vanaf de verte, langzaam komt de man dichterbij, Roy wacht rustig af. Het lijkt of hij zich bedenkt maar dan slaan de stoppen door en valt hij de man aan. Hij slaat de man half naar de grond met één vuistslag en hij blijft slaan. Maar de man lacht er alleen maar om. Hoe meer Roy slaat hoe meer de man lacht. Hij vermoeit zichzelf door door te slaan, en hij houdt niet op.

Maar de man lacht om elke klap en trap die Roy geeft, totdat hij opstaat. En de vermoeide Roy optilt, hij smijt hem met het grootste gemak weg. En Roy die eerst zo agressief en sterk was, zakt in elkaar van vermoeidheid. De man loopt naar hem toe en grijpt hem nogmaals vast, om hem nogmaals weg te smijten. Daar ligt hij dan alleen en verslagen, gebroken en vernederd, door de eeuwig lachende man. Hij is weer rustig maar de man lijkt nu agressief te worden en slaat hem drie keer op zijn middenrif. Roy krijgt geen lucht en hoest bloed op door de klappen. Hij moet blijven staan nu, maar dat is heel moeilijk aan het worden.

Vooraf wanneer de man een volwaardig MMA-vechter wordt en hem alle hoeken van de binnenplaats laat zien. Roy hoe bont en blauw ook probeert te blijven staan maar zijn armen worden gebroken en daarna zijn benen. En als genadeslag breekt de man zijn rug door hem op te tillen en op zijn knie te laten vallen, om hem daarna helemaal alleen achter te laten huilend van onmacht op de binnenplaats.

Alleen met zijn gedachten. De verlichte binnenplaats verliest al snel alle kleur en wordt donker. Alles wordt zwart om hem heen en helemaal verstijft van angst ligt hij daar nog moederziel alleen in het pikgedonker.

Hij hoort Stormie weer krijsen maar opstaan gaat niet meer, hij kan zich totaal niet meer bewegen, terwijl het gekrijs van Stormie doorgaat en doorgaat. Helemaal in tranen bedenkt hij zich dat hij Stormie tekortgedaan heeft. En buigt hij uit schaamte zijn hoofd.

Maar al zijn leed had niet gehoeven als hij toch gewoon rustig had gebleven. Maar kijk eens in wat voor leven hij nu heeft, dat is wat door zijn hoofd als tegenantwoord spookt. Kijk wat voor leven ik heb! Terwijl Stormie doorgaat met krijsen gaan zijn gevoelens uit. Ze worden gewoonweg allemaal tegelijk uitgeschakeld. Hij blijft liggen kalm en sereen. Het maakt hem allemaal niet meer uit. Dan lopen de mannen voorbij die hem de poort hebben ingelokt, ze gaan allemaal rondom hem staan. En lachen hem uit maar als ze geen reactie van hem krijgen trappen ze hem om de beurt en blijven ze trappen. Hij kan alleen maar lachen terwijl de mannen hem geleidelijk aan doodtrappen. Het laatste wat hij zegt tegen ze is:

Dank je sukkels!

Bij de laatste harde trap schreeuwen en gillen ze het uit, hij heeft dit gevecht gewonnen. En wordt weer omhooggetrokken naar die mooie poort naar de hemel.

Maar weer wordt hij naar beneden getrokken voordat hij helemaal boven is. Hij kan er alleen maar om grinniken, met een lach van oor tot oor wordt hij wakker in huize verdoemenis, weer huize verdoemenis. Maar nu kan hij Stormie weer vasthouden en belooft haar het huis niet meer te verlaten.

Stormie knuffelt en spint met hem en valt in slaap bij zijn voeten, niet veel daarna valt hij zelf ook in slaap. Het is een diepe slaap gevuld door drie achtereenvolgende nachtmerries. En zonder goede zin wordt hij wakker, met het verkeerde been opgestaan, zo kan je het ook noemen.

Hij herinnert zich alles nog, het bloed van de laatste paar dagen achtervolgt hem zelfs in zijn slaap. Hij wordt er helemaal schreeuwend gek van. Elke keer dat hij dood is gegaan kwam in zijn slaap omhoog. Elke fout die hij gemaakt heeft en, elke keer dat Stormie of zijn moeder doodgingen is hem bijgebleven. Daar moet hij mee leven en hij vraagt zich af wanneer het weer normaal wordt. Wanneer ben ik eindelijk geslaagd voor deze test? Is wat door zijn hoofd heengaat. Is het enige wat door zijn hoofd heengaat, maar het voornaamste is dat hij nu even zijn rust pakt samen met Stormie als hem dat gegund wordt.

Koffie heeft hij al lang niet meer op. Want hij kan het huis niet uit. Hij kan niet ontsnappen aan deze hel en wat verlangt hij naar een bak koffie en een goed maaltje. Ook al is het gewoon maar een broodje kaas, een simpel broodje kaas. Hoe lekker zou dat zijn? Zijn mond verwaterd en hij gaat zoeken in de keuken of hij het in huis heeft. Maar het enige wat in zijn keukenkasten ligt is bedorven, blauw of lopen de maden doorheen.

Met zijn handen voor zijn ogen en zijn neus dichtknijpend van de stank die de koelkast produceert, gaat hij op de bank zitten samen met Stormie en knuffelt hij haar. De brievenbus begint weer te kleppen en de deurbel gaat weer, net zoals eerst. Net zoals een paar keer eerder komen er mensen en schaduwen naar binnen door de brievenbus heen.

Hij stoort zich er niet aan want hij gaat toch wel weer dood. En dan komt hij toch wel weer bij in zijn huize verdoemenis. Altijd weer in huize verdoemenis, nergens anders altijd maar huize verdoemenis!

Ik vervloek dit huis! Ik vervloek jullie allemaal! Ik maak jullie allemaal af let maar op, LET MAAR OP!

De schaduwen lachen hem uit en de doden dagen hem uit, maar hij gaat er niet meer op in. Hij wijst alleen maar, hij wijst naar ze en hij lacht. Hij lacht in een manier die hem tot nu toe onbekend is. Er gaat ironie door zijn hoofd, hij zou een boek schrijven Onbekende Neigingen maar nu is hij degene met Onbekende Neigingen. Hij is zijn boek geworden en zijn boek zou zoiets als zijn leven nu gaan, dat maakt hem een lachwekkend goede schrijver. Hij beleefd zijn boek zonder dat er tekst op papier staat!

Hij zou een hele goede schrijver zijn geworden en dat maakt hem aan het lachen. De ironie de erin verstopt zit. Terwijl de dode langzaam naar Stormie neigen, en hij het uit alle macht probeert tegen te houden. Zijn lach is in één keer verdwenen, de doden proberen Stormie te pakken maar hij breekt hun arm eerder voordat ze zijn poes pakken kunnen.

Toch proberen ze het, meteen als een dode haar pakt breekt hij zijn arm en kijkt hem boos aan. De dode trekt zijn arm terug en begint te veranderen in een oude bekende van Roy. Een vriend lang vergeten, een vriend lang verloren. Hij staat daar in dezelfde glorie als toen hij ging en Roy probeert zijn gedachten te focussen op het herstel van zichzelf. Want dit kan niet! Dit kan niet waar zijn! Dit mag niet gebeuren, hij is dood!

Hij is dood en dat was zijn schuld! Hij had hem kunnen redden, hij had Jeroen kunnen redden! Maar hij deed het niet... Hij dacht aan zichzelf en dat is precies wat Jeroen hem verteld:

Egoïst vuile egoïst, je hebt me gewoon laten sterven! En waarom? Je bent er niet rijker op geworden hé vriend? Of wel dan?

Roy probeert hem te blokkeren maar het lukt niet en hij barst in tranen uit met de woorden:

Sorry vriend het spijt me echt, maar ik kan er niet altijd voor je zijn...

Jeroen lacht hem uit en kijkt hem strak aan met zijn ogen waar maden uitkruipen. Dan keert hij Roy zijn rug toe en loopt lachend weg. Roy zakt in elkaar en kan niet anders uitbrengen dan:

Sorry sorry, sorry, sorry, sorry, sorry, sorry maat het spijt me!

De rest van de doden om hem heen zien zijn verdriet en veranderen allemaal in Jeroen. Ze omsingelen hem en lachen hem wijzend uit. Met andere woorden we breken je nu! En dat doen ze op een harteloze en koude manier, Roy moet hieruit komen hij moet hieruit komen deze hel. Maar hoe doet hij dat en nog belangrijker hoe doet hij dat onopvallend?

Legende verteller Li.

Ik vind dit zelf een ongelooflijke kutstreek! Wat jullie? De doden die je zodanig breken dat je het allemaal niet meer weet! Roy heeft nu echt alle facetten van de hel wel gezien...

En ik hoop dat jullie dit nooit mee gaan maken. Niet zoals dit! We hebben allemaal wel iemand verloren, maar er zijn maar een paar tussen ons die Roy's leed ook echt voelen. Ik zie een paar mensen die weten wat Roy op dit moment meemaakt! Dit is een verhaaltje voor het slapen gaan dit is je grootste nachtmerrie! En zelfs daarbuiten nog...

Maar mensen als jullie het niet erg vinden doe ik net zoals die mevrouw een paar minuten geleden en zoek ik ook even een mooi bosje op, want ik moet ook heel nodig! Moeten er nog meer mensen dan is dit het moment. Maar vrouwen gebruik wel de mannen manier hé!

*.....**PLASPAUZE**.....*

Zo daar ben ik weer en wat kan dat opluchten hé jongens? Wat kan dat fijn zijn als je gewoon effe alles kan laten kletteren! Oh wat ben ik blij dat ik even mocht van jullie. Nou iedereen is er, laten we dan maar doorgaan hé! Wat lucht dat op!

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 14.

EVEN RUST!

Hij weet nog goed hoe hij wegliep toen Jeroen zijn hulp nodig had en hij was het vergeten tot aan nu! Hoe Jeroen telkens weer die fout van drugs en drank maakte en nooit over de consequenties nadacht. Maar toen hij met de verkeerde mensen in zee ging toen begon hij af te takelen. Hij gebruikte nog meer dan eerst, en hoe meer hoe beter. Hij had al een paar keer te veel genomen en een overdosis dreigde vaak. Maar elke keer opnieuw ontsprong hij de dans. Totdat hij met een paar vrienden op een dag geld moest innen bij een bekende van hem. Hij wist diep van binnen dat dit wel eens fout zou kunnen gaan maar toch ging hij, en toch zat het hem niet lekker.

Elke keer opnieuw kwamen ze overal mee weg, en vroeg hij of Roy meewou maar Roy zag dat niet zitten, en zei nee. De eerste keer dat hij nee zei, hij was eruit en wou eruit blijven. Dus nee moet je ook kunnen zegen ook al is dat tegen een goede vriend. Jeroen kwam bang over toen hij het hem vroeg maar daar tilde hij niet zwaar aan. Nee is nog altijd nee! Eruit is eruit en wordt er nooit meer middenin! Jeroen begreep het gelukkig, en ging alleen, alleen met zijn vrienden. Het innen ging goed maar voordat ze de hoofdingang van het flatgebouw uitliepen vielen er een paar neer.

Jeroen wist te ontkomen maar zag nog wel hoe bijna al zijn vrienden op brute wijze neergehaald waren. Het roepen en gillen naar hem heeft hij nooit een plekje kunnen geven. Dus belde hij zijn beste en betrouwbaarste vriend Roy op.... Maar toen Roy niet beschikbaar was, toen besloot hij om maar weer eens naar de drugs te grijpen. Op het moment dat Roy hem terugbelde was hij helemaal van de wereld, en werd er op de deur geklopt en tegen de deur aan getrapt. Jeroen kon niet ontsnappen maar hij heeft gevochten voor zijn leven, maar op het laatst bleek de overmacht toch te sterk voor hem. Roy hoorde hoe hij stikte in zijn eigen bloed, voordat hij de telefoon met een zucht en agressief opgooide. Even later ging zijn telefoon weer een onbekend nummer, maar hij was eruit en hij bleef eruit. De laatste woorden die Roy van zijn vriend hoorde waren:

**Waarom ging je nou niet mee? Dit is jouw schuld!
JIJ HEBT DIT OP JE GEWETEN!**

Hij heeft het al die tijd een plekje kunnen geven maar de doden laten het hem weer herinneren. Zoals altijd komt zijn verleden weer omhoog, en weet hij ook wel dat hij machteloos stond. Maar het is al zo vaak gebeurd en het gaat nog zo vaak gebeuren hier in huize verdoemenis.

Zijn huis haat hem zo lijkt het, en hij haat het hier in huize verdoemenis. Hij wordt dagelijks afgeslacht en nu wordt hij zelfs psychisch gek gemaakt. Had ik nu maar doodgegaan is wat door zijn hoofd gaat. De doden lopen allemaal lachend en wijzend naar hem weg in de gedaante van Jeroen. Even rust in huize verdoemenis eindelijk even rust. Hij moet zich herpakken in deze korte tijd. Hij moet zich weer sterk kunnen maken. Hij moet er mentaal staan vooral hier. Hij heeft niemand behalve zichzelf, en daar moet hij genoeg aan hebben. Maar het geluid van zijn stikkende vriend blijft hem bij. Hij begint uit verwarring te ijsberen in de kamer. Hij moet hieruit komen!

Dan hoort hij de woorden weer, en wordt hij schreeuwend gek, hij begint aan zijn haar te trekken en trekt daarmee hele plukken uit zijn hoofd weg. Hij voelt het misschien niet maar hij weet dat hij verkeerd bezig is op dit moment. Hij weet dat hij eruit moet komen, maar hoe?

De woorden klinken net zoals de eerste keer dat hij ze hoorde. En het stikkende geluid maakt hem bang en agressief in één een dodelijke combinatie. Hij moet op dit moment aan Stormie kunnen denken. Maar dat kan hij niet ze mauwt wel en ze loopt wel om hem heen maar ze krijgt zijn aandacht niet op dit moment.

Hoe hij het ook probeert zijn aandacht gaat uit naar zijn verloren vriend. En het waren er veel maar deze heeft iets unieks. Omdat hij hem misschien toch wel had kunnen helpen.

Gewoon simpelweg door mee te gaan. Maar hij was eruit en hij bleef eruit. En daar moet iedereen zich maar aan schikken. Maar de tegenstrijdigheid in zijn hoofd maakt hem iets anders wijs.

**NEE IK WAS ERUIT EN IK BLIJF ERUIT! IK GA
NOOIT MEER TERUG, NIET MEER NAAR DAT
LEVEN!**

Schreeuwt hij tegen zichzelf, alleen zijn hoofd zegt iets geheel anders dan hij. Dan heeft hij er genoeg van en loopt naar de keuken, pakt weer een mes en zet hem weer op zijn strot, maar weer lukt het niet. Het mes lijkt wel van plastic dus besluit hij ermee in zijn nek te steken maar dat wil ook niet. Hij probeert de gaskraan weer los te zetten, maar ook dat lukt niet het gas is op. Hij moet zichzelf van kant maken deze hel wil hi niet, hij moet eruit stappen maar hoe? Dan gaat de keukendeur los en loopt hij snel naar buiten, om drie mensen achter binnen te zien komen.

Hij probeert weer naar binnen te lopen maar de keukendeur lijkt van binnenuit op slot gedraaid te zijn. De drie mensen kijken voor tuindeuren naar buiten maar wanneer hij voor ze gaat staan pakken ze Stormie op. Hij schreeuwt:

NEE NIET HAAR PAK MIJ!

Maar dan lachen ze en scheuren ze zijn Stormie beide aan twee poten doormidden voordat ze de voordeur uitlopen en de keukendeur weer opengaat. Hij rent naar binnen naar zijn poes terwijl hij nog een hele zachte mauw horen kan en een trillend achterpootje ziet. Hij houdt beide stukken krampachtig vast en probeert zijn best te doen om haar geen pijn te doen. Hij aait haar nog een keertje over haar ruggengraat die zo open en bloot uit haar halve lichaam steekt. En kijkt naar de ingewanden en bloed op de vloer. Hij blind en doof voor alles al zijn gevoel is uitgeschakeld het enige wat hij ruikt is de stank die in huize verdoemenis heerst. De stank van een vermoorde lieve kat. Dan voelt hij een steek in zijn nek en ziet hij een schaduw van achter hem naar voren komen. De schaduw kijkt hem aan en zegt: *Graag gedaan!* Dan wordt zijn keel losgesneden helemaal over de breedte en begint hij net zoals Jeroen te stikken in zijn bloed.

Het bloed komt uit zijn mond naar boven maar hij tilt er niet zwaar aan en blijft met Stormie in zijn handen zitten. Pas als hij echt aan het stikken slaat laat hij haar los en grijpt naar zijn nek. Hij probeert uit instinct het bloeden te stoppen maar het heeft een zin, en van binnen weet hij dat heel goed. Maar zijn instinct wint het van zijn beter weten.

Pas als hij neervalt op de bloedrode grond kan hij het bloeden laten gaan. Zijn armen worden lichter totdat ze gevoelloos worden en naast zijn lichaam hangen als een zoutzak. Hij maakt nog en paar verstikkende geluidjes voordat hij eindelijk dood voor zijn poes ligt en zijn ogen eindelijk sluiten. Het laatste wat hij zag was zijn poes die doormidden op een bloedrode grond lag. Maar dit keer stijgt hij niet op. Er gebeurt helemaal niets het is gewoon donker! Al die keren dat hij opsteeg, heeft hiernaartoe geleid de dood! Een gewone simpele dood zonder hel of hemel of andere ongein gewoon een lange slaap.

Een slaap zonder eind heerlijk!

Legende verteller Li.

Zo dat was wat hé? Van onmacht en schuldgevoel naar een ware hel en een rustige slaap. Een rollercoaster van gevoelens en een rustig einde, een licht in de duisternis, al is dat de duisternis zelf! Iets wat Roy maar al te graag omarmd op dit moment. Iets wat hem rust geeft, gewoon simpele rust. Iets wat hij al heel lang niet gehad heeft!

En u kan nu wel denken ja maar dat is een slap einde, maar we zijn nog niet klaar hé! En misschien verrast het einde u wel net zo erg als dat hij mij deed! Iets om naar uit te kijken. We zijn er namelijk haverwege...

Ja ik zie daar weer een hand omhoogsteken, zegt u het maar meneer! Zo, een normale vraag dat mag in de krant! Nou meneer hoe kwam Jeroen nou in één keer op het toneel? Dat kwam door de doden die Roy aan een tijd herinnerden die hij al vergeten was of misschien wel verdrongen had. Maar de doden doen er alles aan om hem kapot te maken en dat lukt ze aardig of wilt u zeggen van niet? We weten namelijk allemaal dat Roy een verleden heeft en dat weten hun blijkbaar ook. Soms zelfs beter dan hijzelf, zo lijkt het in ieder geval! Dus dat Jeroen in beeld kwam dat kwam eigenlijk doordat de doden macht over zijn eigen gedachten hebben. Ik hoop uw vraag nu goed beantwoord te hebben.

En laten we nu maar verder gaan!

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 15.

ANGST!

Zijn slaap wordt al snel verstoord wanneer hij wordt gewekt door veel heisa aan de voordeur. Er wordt geklopt gebeld en met de brievenbus geklepperd, maar opendoen wil hij niet. Hij durft het niet, hij durft het gewoon niet. Als hij om zich heen kijkt ziet hij Stormie niet meer liggen en het bloed is ook opgeruimd. De mensen aan de voordeur gaan maar niet weg, en hij wordt banger bij elke keer dat er geklopt wordt.

Dan hoort hij Stormie weer mauwen en weet hij dat zijn angst gegrond is! Het is een ijsingwekkende mauw zoals hij al vaker heeft gehoord van haar. Zo'n mauw die door merg en been gaat en verder dan dat nog. Hij moet haar weten te kalmeren, maar hoe. Hij kan niet naar de voordeur door zijn angst en verstijft en verlamd staat hij langzaam op om zijn poes te kalmeren, hij moet zich door zijn angst heenslaan. Hij heeft niemand anders dan zichzelf! Hij moet of hij het wil of niet! Hij moet eruit weten te komen! Dan hoort hij een giechel een grinnik en een lach wat zich manifesteert in een bekende schaterlach. Marisa zijn moeder is boven en wat een hel staat hem nu weer te wachten?

Dan hoort hij Stormie gillen en krijsen van de pijn en schiet hij de trap op als een kanonskogel en gaat meteen opzoek naar waar het gegiechel vandaan komt.

Hij komt uit op zolder een duistere plek vanaf zijn jeugd op zolder is altijd veel gebeurt en nu ook weer. Hij ziet hem weer in de armen van zijn moeder lachend en gierend van de pet.

HIJ die hem altijd pijn deed en ervan genoot. **HIJ** die hem vernederde en **HIJ** die hem vroeger zo bang maakte. Maar vroeger is vroeger niet meer
HÉ PA?

Zijn angst slaat meteen om in agressie wanneer hij zijn vader weer ziet. En oh wat is hij gelukkig met zijn moeder. Wat een mooi stelletje is dat toch. Hij loopt rustig naar voren en alle dingen die vroeger op zolder zijn gebeurd komen naar voren bij hem. Zoals zoveel kinderen werd hem ook dingen aangedaan, elke dag opnieuw. Elke dag opnieuw werd hij geslagen en vernederd door **HEM!** Maar daar komt nu verandering in! Ik doe hem terug wat hij mij aangedaan heeft. Ik pak hem op zijn zwakke punt! Hij loopt telkens sneller naar voren maar zijn knuffelende lachende ouders verwijderen zich telkens verder van hem bij elke stap die hij naar voren zet. Hij hoort ze lachen en passioneel kussen, hij wordt met de seconde bozer en bozer.

Terwijl zijn ouders telkens verder weg van hem lijken te gaan. Hij begint te rennen met de woorden:

KOM HIER KLOOTZAK DAN BREEK IK JE SLA-GRAGE KLAUWEN!

Hij hoort zijn vader alleen maar demonisch lachen terwijl hij verder en verder weg van hem lijkt te gaan. Wanneer zijn vader niks meer dan een terugblik naar een verdorven tijd is draait hij zich om en loopt van de vlizotrap naar beneden, om Stormie weer vast te kunnen houden. Op het moment dat hij bijna beneden is ziet hij de ogen van zijn vader pal voor hem verschijnen. Uit een reflex slaat hij, om te zien dat hij zojuist zijn moeder heeft gevloerd.

Dan hoort hij die demonische lach van zijn vader weer en gaat hij woedend opzoek naar waar de lach vandaan komt, maar als hij bij de voordeur komt en er wordt weer wild geklopt en gebeld heerst in een milliseconde de angst weer bij hem. Hij stort bijna in tranen uit wanneer hij pal voor de voordeur in elkaar zakt. En niet meer zo snel opstaat terwijl de brievenbus maar blijft klepperen en de deurbel maar blijft gaan. Er klinkt een lach buiten een kinderlach een onschuldige mooie lieve schaterlach.

Hij wordt meteen gekalmeerd erdoor, dan hoort hij de poort openen aan de voorzijde van het huis en het kind om hulp schreeuwen.

Hij hoort de ijzeren kettingen en pinnen het kind uit elkaar scheuren en die verdomde duivelse lach. Er wordt wild op de deur gebonsd en bonzen wordt trappen, ze proberen binnen te komen. De angst maakt Roy helemaal kapot terwijl de mannen buiten erom lachen.

Dan wordt de deur opengetrapt en hoort Roy Stormie hard mauwen voordat de mannen binnenkomen. Zijn moeder komt de trap afgerend en wijst krijsend met haar vinger naar haar zoon waarna de mannen de bange Roy optillen met zijn drieën en naar buiten lopen met hem vast in een stevige grip.

Hij probeert zich los te spartelen maar de mannen zijn met drie man sterk te sterk voor hem. Vooral als er nog twee man bijkomen die in een zelfbedachte taal in code tegen elkaar praten. Ze lopen met hem de poort door en hij ziet het uit elkaar getrokken kind op de grond in tien stukken liggen. Ze lopen met hem de binnenplaats door en leggen hem voor een grote massief houten deur neer, dan kloppen ze aan met een mooie klopper in de vorm van een waterspuwer en rennen ze bang weg. Roy probeert ook weg te komen maar hij wordt door iets tegengehouden. Iets onzichtbaars houdt hem op zijn plek voor de deur.

Als de deur opengaat staat de grote man met de koeienhuid al klaar om hem wederom in elkaar te slaan. Maar hij wordt teruggeroepen door iemand. En er komt iemand langzaam naar voren gelopen met een wandelstok, hij komt Roy bekend voor maar hij kan hem niet plaatsen. De man wenkt hem naar binnen terwijl de man met de koeienhuid de deur met een knal sluit. Roy ziet dat de man met de wandelstok de kamer uitloopt en volgt hem. Samen komen ze in een kamer terecht die hij maar al te goed kent...

Zijn oude slaapkamer en wanneer de man zich omdraait ziet hij een oudere versie van zijn verloren vriend, zijn broeder in de strijd! Maar helaas niets meer dan een verloren soldaat.. Gerrit heette hij en Gerrit was een rare vogel, het zwarte schaap, het lelijke eendje! Altijd aan het handelen, de ene keer had hij dit te koop en de andere keer dat. Altijd was alles in de aanbieding, en kon je het goedkoper dan in de winkel kopen! Maar ook hij ging nooit ongeschonden uit de strijd.

Hij kwam nooit ergens mee weg en werd vaker dan wie dan ook gearresteerd om dan weer fluitend naar buiten te lopen en zijn handeltje weer te starten. Dat Roy hem nu ziet staan brengt herinneringen naar boven die hij liever vergeten was.

Zoals dat Gerrit altijd alles beter kon dan hem en dat wist ook zijn vriendin toen Roy haar betrapte met hem.

Hij werd toen zo boos uit het niets misschien omdat hij betrapt werd, of gewoonweg omdat hij het deed uit een zeker machtsgevoel naar Roy toe. Maar nu staat hij weer voor hem.

Nadat hij in het stof gebeten had, en hij ziet eruit als een nachtmerrie. Zijn vel hangt los bij zijn kaken en zijn ogen zijn bloeedoorlopen en leeg. Zijn handen lijken ieder moment uit elkaar te vallen wanneer hij naar zijn wandelstok grijpt en kreunend naar hem wijst ermee. Hij schuift de wandelstok uit elkaar en er komt een reusachtig mes tevoorschijn waarmee hij een symbool in de grond kerft. Dan komt Stormie naar boven als donderslag op heldere hemel. En lacht hij uitdrukkelijk om het bange gevoel wat Roy krijgt.

Zijn mondhoeken laten geen tanden zien terwijl hij lacht maar zwarte stenen vol met gaten en verrotting. Hij lacht harder en harder dan ziet Roy beesten uit zijn mond vallen, maden en wormen die op de grond vallen en snel naar hem toe kruipen. Zijn grootste angst. Hij trapt ze allemaal angstig dood maar de beesten blijven maar komen totdat ze overal vandaan lijken te komen.

Ze komen uit de muren en ramen van het huis, ze komen uit de grond omhoog en ze komen snel in getallen van duizenden op hem af! Ze lijken alleen maar sneller en sneller te kruipen wanneer Roy wild van zich aftrapt op de grond.

Stormie begint weer te krijsen Gerrit heeft haar vast en streelt met het grote mes over haar buik. Roy die wild om zich heen trapt probeert Stormie wel te redden maar de beestjes zijn met te veel wanneer ze allemaal bij zijn benen omhoog naar zijn rug en nek kruipen, om daarna zijn keel in te kruipen en zijn ingewanden op te vreten. Met een grote pijscheut stort hij neer op de grond terwijl Gerrit langzaam het buikje van Stormie opensnijdt en haar daarna vlak voor zijn ogen bloedend neer te gooien. Het laatste wat Roy ziet terwijl de beestjes hem langzaam maar zeker helemaal vanbinnen verslinden is zijn poes die bloedend en mauwend van de pijn sterft. Er rollen tranen naar beneden, en hij bedenkt zich dat hij iedereen terugpakt iedereen niemand zou veilig zijn!

Iedereen verraadt hem maar en iedereen vermoord hem en zijn kleine lieverd maar, ze is nog zo klein maar ze heeft al zoveel gezien. De gedachte eraan laat hem in tranen uitbarsten en lachend stervend van de pijn!

Legende verteller Li.

Wanneer je dacht dat het niet erger kon, wordt zijn lieve Stormie door Gerrit voor zijn stervende ogen vermoord. En ziet hij haar doodbloeden terwijl hijzelf het leven laat. Stormie de enige die hij nog over heeft, het enige waarvoor hij nog doorzetten kan.

Maar zelfs Stormie is hem niet gegund, de doden gunnen hem niks behalve pijn en verdriet. Je kan zeggen wat je wil maar dat is fucked up... Dit is een echte hel, ééntje waar zelfs Satan bang voor zou worden.

Denk maar niet dat jullie dit aankunnen, dit is een hel voor de echte strijders onder ons, alleen word je doodmoe van het eeuwige vechten dat deze hel van je verwacht! En dan het eeuwige sterven nog maar te vergeten. Dit is een hel zoals hij bedoeld is denk ikzelf!

***Ja** ik zie daar een vrouw moeilijk om haar heen kijken wil u wat toevoegen aan het verhaal?*

*Wat zegt u nu? Kan u deze hel aan? Nou dat weet ik niet hoor! U weet het zeker? **Wat zegt u het is maar een kat?** Nou dan bent u of een hele sterke vrouw of u bent een hele grote leugenaar! Maar misschien komt uw wens wel uit en komt u wel waar Roy nu zit en dan kunt u het ons allemaal bewijzen, ja toch?!*

*Laten we maar verder gaan met de legende niet?
Wat een gek mokkel joh!*

Hoofdstuk 16.

IL FORTUNADO!

Er gebeurt niks geen licht en ook geen duisternis hij ligt daar maar te liggen. Terwijl zijn grootste angst heel veel kleine beestjes maar doorvreten in zijn dode lichaam. Hij ziet ze overal langs hem heen krioelen en het worden er telkens meer en meer, maar bang is hij er niet meer voor. Hij weet dat dit weer een psychologisch spelletje zonder einde is. Een duivels ritueel zonder eind! Alleen de duivel zelf blijft nog even weg, en dat terwijl hij nu zo langzamerhand wel verlangd naar hem.

De beestjes vreten maar door en zijn gedachten gaan maar door en door in een dode schedel en met zijn hersenen stukje voor stukje opgevreten. Maar zijn gedachten gaan maar door terwijl hij een worm door zijn oogkas naar buiten ziet komen die zijn oogbal meeneemt terwijl hij er alles aan doet om te ontsnappen uit het hoofd van Roy.

Hij begint er nu wel van te genieten het heeft wel wat al die beestjes die alles op alles zetten om te kunnen overleven. Maar wanneer hij Stormie ziet liggen onder al het insecten geweld, veranderd zijn gemoedsstand al snel weer in woedend. Hij ziet hoe de beestjes nu ook de kant van Stormie opgaan en in een soort van dodenmars één voor één in haar opengesneden buikje weten te kruipen om ook haar van binnenuit op te eten.

Ze beweegt een beetje en er komt een kleine mauw uit haar keeltje gezet terwijl de beestjes nu allemaal binnenin haar lijken te zitten.

En haar ook van binnenuit opvreten, ze mauwt wel een beetje timide maar het mag niet meer van de beestjes. Ze wordt in een snel tempo opgevreten. Dan lopen de beestjes weg en laten hem en wat botjes van Stormie over. Wanneer ze bij de ramen komen lijken ze te verdampen en gaan ze in rook op. Dan ziet hij hem weer, hij met die dolende zielen om hem heen. De dood in zijn gruwelijkste vorm. Hij kijkt hem aan en hij lacht hem uit. Hij wordt uitgelachen door de dood die een hels kabaal maakt in een duistere en zwaar donkere lach. Hij wordt belachelijk gemaakt door de dood die naar hem toeloopt en over hem heen buigt waarna hij zijn hand uitsteekt en Roy weer terug naar zijn oude zelf brengt. Het doet hem veel pijn hoe zijn botten weer terug kraken en zijn weefsel en vlees weer terug op de oude plek komen te zitten. Hoe zijn vlees weer zijn lichaam bedekt en zijn vel zijn lichaam weer omhuld. Er is niet veel waar hij aan denken kan alleen maar dat hij heel veel pijn heeft. Wanneer hij eindelijk weer terug de oude is wijst hij naar Stormie en zegt:

Fix haar ook lul! Niet mij alleen maar haar ook!

De dood glimlacht en Roy ziet hoe zijn zwarte verrotte tanden in zijn wangen van loshangend vel lijken te bewegen bij elke stuiptrekking dat zijn lachspieren maken. Hij lacht blijkbaar niet zoveel!

Maar wanneer hij dat doet lijkt hij er echt van te genieten, die denigrerende lach die vol arrogantie zit. Met zijn dolende zielen dansend op de trillingen van zijn kaken om hem heen. Zijn verbrande vlees dat losser en losser lijkt te hangen bij elke keer dat hij zijn duistere kreten laat horen. Dan loopt hij eindelijk naar Stormie maar dreigt meteen weer weg te lopen:

Nee lul fix haar ook idioot!

Hij loopt lachend weer terug en raakt Stormie aan waarna er meteen een pijnlijke kreet klinkt en Stormie hetzelfde als hem ondergaat. Dan loopt hij naar Roy en klopt hem op zijn schouder hem aankijken met de rode brandende kolen wat zijn ogen zijn, er komt vuur uitgeschoten en hij houdt meteen op met lachen. Er klinkt niks meer terwijl zijn dolende zielen nog steeds om hem heen dansen als zijn bitch. Ze zijn allemaal van hem en hij is van plan om ze nog even niet vrij te laten, ze zijn zijn trofee! En hij laat ze dat merken, hij laat ze keer op keer zien dat ze niet meer te redden zijn.

Roy heeft de verhalen van hem gehoord de opper maaier die de kracht van leven en dood bezit, terwijl de andere maaiers alleen maar kunnen oosten kan hij ook leven aan de levenloze geven! En hoop aan de hopeloze!

Maar wanneer je tegen hem ingaat en hem veroordeeld voor zijn werk dan krijg je een plekje op zijn lichaam samen met de rest die dat hebben gedaan. Hij duwt de zwarte schaduwen die hem omhullen aan de kant en laat de zielen zien aan Roy die in zijn lichaam zitten versmolten aan de brandwonden van zijn huid. De verschillende gedaantes en gezichtsuitdrukkingen die ze op zijn huid laten zien. De laatste gezichtsuitdrukking voordat ze jankend stierven, dat zijn de zielen die een plekje op zijn lichaam krijgen als een vlees tattoo. Stormie komt eraan gelopen en blaast boos naar hem. Hij kijkt boos naar beneden en gaat door zijn hurken dan slaat ze en moet hij wederom lachen voordat hij haar een aai geeft en verdwijnt!

Ze is vriendjes met de dood in zijn puurste vorm!

Ze kijkt zoekend om haar heen opzoek naar hem en lijkt de gehele kamer te scannen alsof ze niet geloofd dat hij weg is. Ze is bang voor hem, ze is doodsbang maar dat heeft ze niet laten merken en ze ging tegen hem in!

Iets wat hij volgens de legendes je niet in dank afneemt, maar ze kwam ermee weg waarom? Dat is de grote vraag van dit alles de grote: waarom! Waarom gebeurt dit allemaal? Waarom overkomt hen dit?

Waarom moet hem nou altijd de grootste bullshit van het leven overkomen? Waarom nooit iemand anders? Waarom hun? Vragen waar hij hopelijk ooit een antwoord op krijgt maar hij ziet het somber in, er zijn sommige vragen die nooit beantwoord zullen worden. Hij heeft het gevoel dat dit die vragen zijn. Die vragen die nooit worden beantwoord hoeveel hij ook zou smeken voor een antwoord! Er klinkt een geluid vanuit het huis naderende voetstappen en gegrinnik. Een duister gegrinnik alsof de duivel zelf in het huis rondloopt met zware voetstappen die telkens dichterbij lijken te komen. Totdat ze vlak achter hem lijken te stoppen en Stormie blaast en mauwt naar niks anders dan lucht.

Haar rugje lijkt stroomstoten te krijgen, haar rug trilt en schudt heen en weer. Dan wordt ze opgetild door iets onzichtbaars en loopt het grinnikende onzichtbare duivelse spook weg met haar in zijn handen. Ze krabt en blaast terwijl Roy haar achtervolgt en haar probeert te redden uit de duivelse handen van de grinnikende demon.

Het lukt hem niet zo makkelijk als hij wel gedacht had, hij slaat trekt en trapt maar Stormie zweeft gewoon verder, alleen de voetstappen en de mauwende blazende Stormie klinken in het huis.

Dan opent de deur uit zichzelf en wordt Stormie het huis uitgegooid waarna de deur weer sluit en er een hels kabaal buiten klinkt alsof ze levend geveld wordt! Roy doet alles om de deur open te krijgen maar die zit zo vast dat hij op slot lijkt te zitten, er is geen beweging in te krijgen wanneer de geesten eindelijk hun ware gedaante laten zien! Ze zien eruit als enge kleine verschrompelde oude opgewarmde lijken met een afgehakte en uitgeholde hondenkop op hun hoofd. Een beeld wat zelfs een hele grote psychopaat nachtmerries zou geven. Ze grijpen hem vast en de deur opent weer uit zichzelf, gelukkig zit Stormie daar nog! Wat een strijder is dat beest toch is het enige wat door zijn kop heengaat terwijl ze hem met zijn viereen naar een andere poort tillen. Hun botten kraken en met één enkele beweging zou hij vrij van ze zijn maar hij is het vechten moe. Hij is het allemaal zo moe, hij wil niet meer vechten om te overleven om later toch weer dood te zijn. Zodra ze dichtbij bij de poort komen komt er een bloedheet vuur uit omhoog! Een oranje/rood vuur waar hij tientallen zielen hoort gillen en schreeuwen.

Nee dat doet hij niet, daar gaat hij niet naartoe en wurmt zich los uit de grip van de verschrompelde oude lijken. Daar gaat hij niet naartoe! Dat is de hel in zijn grootste en kwaadaardigste vorm!

Hij valt met zijn hoofd op de grond in een veel te wilde beweging. Wanneer opstaat en aan zijn hoofd voelt, voelt hij een grote wond waar twee vingertoppen in passen. Het bloed stroomt eruit als een ruige rode rivier. Dan hoort hij de kinderen weer zingen:

Zijn ogen smelten uit zijn kop. En zijn tong rot uit zijn bek. Zijn ledematen vallen langzaam van zijn lichaam. En zijn brein is een grote ingeslagen drab. Zijn vingernagels verliezen hun kalk, en zijn vingers zijn niets meer dan gruis. Zijn botten bijten zich vast aan de grond. Zijn tanden verpulverd, en zijn oren gepiest gaat ook hij naar het slachthuis in de ondergrond!

**Ook hij gaat naar het slachthuis in de ondergrond,
voor altijd bij ons!**

Hij ziet ze lopen een leger sterk allemaal compleet met messen en vleeshaken. Allemaal op hem uit, voor de tweede keer en wanneer het liedje nog een keer klinkt, klinkt er een gelach van achter hem een gelach vanuit het vagevuur en wordt hij door twee grote ijskoude handen over de poort heen getrokken...

Er gaan twee dingen door zijn hoofd op dit moment: Hoe gaat het nu verder met Stormie? En het almachtige:

IL FORTUNADO!

De mazzel ik hou het voor gezien!

En verwelkom alles op mijn pad! Ik verwelkom alle pijn en verdriet die ik krijgen ga! Ik ben klaar hier met deze hel en ga nu de duivel eindelijk ontmoeten:

IL FORTUNADO!

Ik ga nu eindelijk dood: Tot nooit meer ziens!

Legende verteller Li.

Dit was weer een voorbeeld van pure onmacht wat hij meemaken moet! Iedere keer opnieuw en opnieuw maakt hij hetzelfde mee. Maar nu is hij zelfs op de grootste klote plek ooit terecht gekomen de hel in zijn puurste en duisterste vorm.

Waar zielen verkracht worden en waar alleen de duivel zijn lust mag waarmaken op nietsvermoedende dolende zielen. De duivel of Satan die hij nu eindelijk te zien krijgt! Eindelijk een beeld bij het grootste kwaad wat deze wereld kent!

Is hij daar wel klaar voor? Of had hij nog even door moeten lijden in huize verdoemenis? Wat denken jullie?

Ja mevrouw wat denkt u... Sorry... Wat zegt u? Sorry mevrouw ik kan u niet verstaan hoor! Oh dank u meneer, ja ze staat zo ver hé... Nee mevrouw ik kan u de weg naar de supermarkt niet vertellen! Daarbuiten zit onze tijd er bijna op met deze avondklok en aangezien veel mensen zich niet houden aan de anderhalve meter regel denk ik dat we morgen verder moeten voordat we allemaal naar huis gaan met een boete!

Wil iemand deze vrouw alsjeblieft vertellen waar de supermarkt is dan ga ik weer verder met de legende genaamd Stormie!

Hoofdstuk 17.

DE HEL!

Terwijl hij door het vuur wordt getrokken ziet hij de afgehakte en verteerde schapenschedel van de duivel uitdagend en dwingend naar hem kijken, en weet hij dat dit misschien wel eens zijn laatste reis kan wezen. In de hoop om dood te gaan valt hij door het vagevuur met gemak. In de hoop om nou eindelijk eens gewoon te sterven. Maar die illusie wordt al snel afgenomen als hij heelhuids in de hel terecht komt zonder herinneringen aan een betere tijd en zonder geluk.

Helemaal alleen met niks meer dan de andere gillende zielen om hem heen. Zielen die de grootste martelingen ondergaan om daarna weer gelijmd te worden en opnieuw gemarteld te worden. Hij loopt rond en kijkt wat om zich heen waar kiest hij voor? Kiest hij voor links of kiest hij voor rechts? De paden zijn ontelbaar en met veel kromme bochten. Er staan hekken om ieder pad heen gemaakt van menselijke botten die in de fik staan en bij elke kromme splitsing staat een grote man met zo'n koeienmasker de andere kant te beschermen.

Je kan nergens heen dat is wel duidelijk de weg is al voor hem uitgestippeld. Hij heeft zich eraan te houden en zonder tegen de man in te gaan doet hij wat er van hem verwacht wordt. Iets wat hij niet beter weet en wat hij zich niet anders herinnert!

Terwijl hij doorloopt over de uitgestippelde paden komt het vuur telkens meer omhoog en omringt hem totdat hij omsingeld is door vuur waar een man uitkomt. Een man met een koeienhuid op zijn kop, hij loopt agressief op hem af en waar zijn eerste reactie vroeger was om te vechten keert hij de man nu zijn rug en loopt hij weg.

Op het moment dat hij de man zijn rug keert hoort hij de zielen weer gillen en komt er een klein stukje van zijn verleden omhoog wat hij niet begrijpt. Dit is altijd zijn leven geweest, hier voelt hij zich fijn. En wie is die vrouw? Wie is die kat? Wie zijn die kinderen met die messen en vleeshaken, wie is die man met die zwarte kleren, wie is die grijze man en wie zit er met zijn hoofd te spelen? Hij is altijd alleen geweest in dit paradijs vol vuur en genegenheid. Hier is het nooit koud wat is dat witte spul op de gronden dat water wat naar beneden en komt gesijpeld uit de lucht?

Hier komt alleen maar bloed naar beneden in dit prachtige land vol met verraders en verkrachters moordenaars en gestoorden. Hier wordt iedereen gestraft en we genieten er stuk voor stuk van. Iedereen houdt ervan om gestraft te worden toch? Waarom zijn al die mensen zo bang voor mij? Iedereen moet gestraft worden en daar geniet iedereen van toch?

Ik wel ik geniet van mij straf elke dag opnieuw dat ik hier loop. Iedere straf anders dan de andere ik hou hiervan, ik houd van deze plek. Iedereen houdt van deze plek.

IJDEREEN IS WELKOM IN DE HEL!

De hel maakt geen onderscheidt tussen goed en fout of welkom en niet. Iedereen is hier heen gestuurd met een reden. En die reden is lijden het lieve zachte lijden dat we allemaal doen. Allemaal voor ons geluk, onze zaligheid en onze toekomst. Want als je dit doorstaat wat alleen de overlevers doen dan kom je op een andere plek een plek vol groen en mooie dingen zoals beesten en lieve mensen met vleugels. Maar dan moet je eerst deze proef doorstaan. Deze proef vol met pijn en bloed. Alleen dan kom je op die mooie plek! Alleen als je je waardig hebt bewezen!

Waar blijft mijn straf? Waar is mijn straf eindelijk de zielen schreeuwen en gillen maar dat ga ik niet doen. Ik ben waardig, ik ben die mooie plek waardig! En iedereen die in mijn weg komt schakel ik uit of maak ik koud. Die mooie plek is voor mij en mij alleen, samen met nog een paar overlevers! We komen er wel, allemaal komen we er wel!

Hij hoort een kat mauwen in zijn hoofd een helse mauw een fijne mauw die zijn ziel pijn lijkt te doen. Een mauw zoals weinigen een lijdende mauw een heerlijke mauw vol pijn en verdriet. Een mauw die zich manifesteert in een gil een heerlijke gil vol pijn en het zoete lijden. Hij geniet ervan, maar iets diep van binnen ver weggestopt in zijn diepste puntje van zijn ziel zegt dat hij uit deze illusie moet komen. Dat hij eruit moet komen en terug in de realiteit. Maar dat duurt niet lang dat besef. Dat besef komt misschien ook niet meer terug wanneer hij eindelijk aan de beurt is om heerlijk te lijden op een tafel vol pinnen en haken waar zijn ziel op uit elkaar gerekt gaat worden en waar de pinnen zijn ziel zullen doorboren.

Heerlijk is wat hij denkt als hij de tafel opstapt en gaat liggen. De pinnen doorboren hem meteen, hij laat geen gil of kreun los. Hij vindt het heerlijk! Dan begint de tafel te bewegen en snijden de pinnen en haken zijn gehele ziel langzaam in stukjes. Zijn rug ligt helemaal open en nog geeft hij geen piep. De man met een coyote kop op zijn hoofd die de tafel bestuurd pakt een hakmes en loopt op hem af. Maar hij laat geen angst zien.

*Hij is niet bang voor de boeman en dat is hij nooit
geweest hij is de fucking boeman en zal dat laten
zien ook!*

De man loopt om de tafel heen en snijdt hem elke keer dat hij hem passeert een klein ondiep stukje van zijn ziel. Met het scherpe hakmes vasthoudend in zijn grote harde klauwen waar de vingernagels het gehele handsvat omhullen en waar zijn botten kraken bij elke keer dat hij hem snijdt! Maar nog geeft Roy geen kick, nog houdt hij zijn kaken op elkaar! De man wordt boos en boos verandert in agressief hij wil hem horen gillen maar Roy is koppig. Dan slaat de man door en hakt hem tientallen keren met het hakmes in zijn buik en borst en nog een keer en nog een keer en als laatste hakt hij zijn kop eraf.

Roy heeft geen kick gegeven in de tussentijd deze straf is hij waardig gebleken. Hij is de fucking boeman en daar komen ze achter. Maar wanneer zijn ziel weer in elkaar geknutseld wordt door kleine op trollen lijkende wezentjes, komt hij ook bij zonder zich te herinneren wat er gebeurd is. En wacht hij wederom met smart op zijn straf! Iets wat wederom te lang duurt, hij is waardig voor het mooie leven maar als hij niet gestraft wordt kan hij dat nooit bewijzen.

Al is dit leven ook mooi hij zit hier nu al best wel lang hoe lang mensen hier zitten weten ze niet, er is geen tijd in de hel maar ook geen verplichting!

Het is mooi hier met alle zwarte bergen die overal naar je lijken te lonken. En het vuur dat iedereen verwelkomt met de grootste haat die er maar wezen kan.

Haat en liefde zit een dunne lijn tussen maar dit vuur is gemaakt om je hart te laten stoppen, in plaats van sneller te laten kloppen!

Dit vuur scheidt jongen van man en kalf van het koren. Dit vuur is het ultieme voorbeeld van doorzetten wanneer je niet meer kan. Dit vuur is het ultieme voorbeeld van doorlopen wanneer je ben omgepleurt en opstaan wanneer je bent neer geflikt! Dit vuur is uniek en er is er maar één van alleen hier vind je dit vuur. Alleen hier waar we allemaal met smart op onze straf wachten en waar de straf veel te lang lijkt te duren voordat je haar ontvangen mag!

Maar waar iedereen hun straf met open armen ontvangt en waar iedereen's ziel brandt tot in de eeuwigheid. Alleen als je waardig bent kom je op de mooie plek. En ik ben waardig genoeg want ik ben de fucking boeman en dat zullen ze zien ook! Zelfs al duurt het wachten lang mijn straf krijg ik ook wel, en mijn straf zal weer een andere zijn dan de vorige. Mijn straf is net zoals dit vuur altijd uniek!

In de hel is iedereen welkom maar in de hel denkt iedereen dat ze waardig zijn, en daar is hij geen uitzondering van! Iedereen ondergaat hun straf met plezier maar hij doet het om eens weg te mogen komen uit deze plek en naar de mooie plek te mogen. Naar de plek waar alles lief en leuk is in plaats van waar alles om straf draait en de ene nog pijnlijker dan de ander. Maar bij zijn volgende straf gaat hij niet janken gillen of schreeuwen. Hij zal ze laten zien dat hij de boeman is en hun krijgen hem niet zo ver dat hij de mooie plek vergeten kan! Hij wil weten wat het is om liefde te voelen. Hij wil ook lief kunnen zijn, en hij wil dat iemand van hem houdt. Al is dat één van die gevleugelde mensen, hij wil dat iemand van hem houdt! Gewoon één simpel iemand de hel is allemaal leuk en aardig maar hier is geen liefde!

En al zit er een dunne lijn tussen liefde en haat op de plek waar hij zit nu is de liefdes lijn niet te vinden. Alleen dat donkere duistere rauwe randje van pure onvervalste haat! En als hij nu eens de liefde in de haat zou kunnen vinden dan is hij de mooie plek waardig! En zelfs in de hel moet liefde zijn te vinden als je het maar wil, en de juiste persoon of het juiste ding vindt!

Legende verteller Li.

Roy denkt nergens meer over na, alleen maar aan zijn straf... En over hoe blij hij is met zijn straf. Hij is al zo vaak gestraft maar nog wil hij meer straf. Hij wil helemaal gebroken in een papje worden achtergelaten. Waarom weet niemand, en het enige wat we weten is dat hij veel spijt van zijn futen heeft.

Misschien is dat zijn uitweg wel zijn spijt van zijn vroegere leven! Misschien kan hij daarmee de toekomst wel bezegelen. Want al is hij nu misschien dood, hij heeft nog steeds een toekomst! Iedereen kan zeggen wat ze willen ook jullie maar deze legende bewijst ook weer dat er leven na de dood is!

Na de dood ga je pas echt leven, want na de dood begint je wederopstanding en hoe rebels je vroegere leven ook was na de dood wordt iedereen herboren.

Ja die gaat diep hé? Die krijgen jullie cadeau! Gratis en voor niets... Hebben jullie er ook nog één die ik erbij kan voegen?

Eén tegelijk één tegelijk joh ja jesus christus op een houtvlot nog aan toe! Jongens aandachtsgeile honden dat jullie zijn, ik zeg toch één tegelijk? Wat snappen jullie daar nou niet aan?

*Ach krijg wat, ik ga weer verder aan deze legende en als het je niet aanstaat **pleur je verdomme maar op!***

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 18.

DE STRAF!

Er gebeurt wat achter hem, er klinkt een gil en een cirkelzaag. Er klinkt een geluid van het sompige met pijn doordrenkte bloed dat ledematen scheidt van het lichaam. Er klinkt een bons en nog een wanneer Roy ernaar kijkt ziet hij een arm en een been leegbloeden op de zwarte met as omhulde grond. Het gegil gaat nog even door, en hij kan alleen maar aan zijn straf denken en waar ze toch blijft! Waar blijft mijn zoete verlossing? Waar blijft mijn nieuw begin? Waar blijft mijn mooie plek? Waar blijft mijn straf? Waar blijft ze godverdomme?

Wanneer ben ik nou eens aan de beurt ik wacht al zo lang! Wanneer mag ik nu eens genieten? Wanneer mag ik nu eens boeten voor mijn fouten? Heb ik al niet genoeg geboet? Waarom krijgt iedereen hun verlossing behalve ik? Waarom moet ik zo lang wachten? Waar blijft mijn straf, waar blijft ze toch?

Hij valt met zijn handen in zijn haar op de grond de duivel en alles de hel is en inhoudt vervloekend en tartend uitmaken voor alles wat hij niet krijgt! Voor alles wat hij nooit heeft gehad! Voor de straf die hij maar niet ontvangen mag! En dat terwijl hij er zo naar verlangt... Met grote hopen staat hij op als er weer een koeienkop langsloopt maar die loopt hem straal voorbij.

Zijn straf krijgt hij misschien nooit en zonder straf geen mooie plek! Zonder straf moet hij hier blijven in deze hete en dode duistere plek waar pijn en lijden centraal staan in het vuur dat iedere ziel ooit eens heeft verkracht. En waar de duivel zich alleen maar toonbaar maakt als hij iemand hoogstpersoonlijk naar binnen haalt!

Als weer eens iemand moet lijden tot in de eeuwigheid, want de mooie plek zal niks meer zijn dan hoop op een betere tijd. Hoe kan er een betere plek zijn als je je straf nooit krijgt? Geen straf betekent geen mooie plek. En geen mooie plek betekent dat iedereen hier met tegenzin zit. De hel heeft veel slechte kanten en ik bedoel heel veel maar in de hel heerst één gevoel en één alleen en dat is hoop! Hoop op een beter plek en hoop op een betere tijd.

Zonder hoop is de hel een grote teleurstelling. En zonder hoop redt niemand het hier. Maar dat is het enige wat de demonen en duivels niet kunnen verwijderen uit je ziel. De simpele hoop op een betere tijd! Maar de betere mooie plek zal niet bestaan. En gaat niet bestaan!

Alleen de zielen die duizenden keren zijn gestraft zijn zo depressief dat alle hoop vervaagt, maar bij hem gebeurt het nu ook.

En dat terwijl hij maar driemaal is gestraft door de klootzakken die hier rondlopen. Zijn ziel is maar eenmaal verkracht en dat was toen hij binnenkwam. Het enige wat hij zich nog goed herinneren kan.

De rest is een waas, een warboel en een veroordelende vrouw die met haar vinger naar de hele wereld wijst maar haar eigen fouten niet in kan of wil zien! Zo begint hij nu ook te worden zoals een veroordelende vrouw die met haar vinger naar de hel en de duivel zelf wijst maar zijn eigen fouten niet kan zien! Wat heeft hij toch fout gedaan?

Is het de angst om te falen? Is het de angst om niet goed genoeg te wezen voor hem? Is het de angst om de angst te voelen of is het de angst om verder te groeien? Is hij gewoon bang voor een mooier leven dan dit? Want dit is het enige wat hij zich herinneren kan! Leven in de hel, leven met angst en agressie maar wat er bij hem maar niet uitkomt. Wat maar opgekropt blijft totdat het te laat is!

De duivel is niet zo van mooie praatjes maar al helemaal niet van agressie in zijn koninkrijk! Dan word je gestraft op de ergste manier mogelijk. Maar misschien moet hij wel agressief worden om zijn straf eindelijk te mogen ontvangen. Die straf die maar blijft weglopen voor hem, terwijl hij haar met beide handen aangrijpt en nooit zal loslaten!

Het wachten duurt lang en het wachten is eenzaam tot het moment dat ook hij eens gestraft wordt voor zijn fouten. Wachten is nooit leuk en wachten duurt altijd te lang! Wachten is misschien wel het ergste aan de hel, het wachten zonder te weten hoelang je wacht! De veroordelingen vallen wel mee, en de pijn valt op gegeven moment ook wel mee. De pijn raak je gewend aan ooit eens is hem wel eens verteld.

Maar het is vooral de onmacht die de hel zo een moeilijke plek maakt. Het machteloos kijken terwijl je vrienden en familie worden afgeslacht en het vele verdriet van je vorige leven wat telkens een klein stukje terugkomt. Zoals die kat die hij in zijn gedachten hoorde, en die vrouw en grijze man. Wie zijn dat toch? En wat heeft hij gedaan om hier te mogen komen?

Dat zijn de vragen die nooit beantwoord worden hier: Het grote waarom, en wat! Maar waar iedereen zo naar verlangt om te weten. Waar iedereen zo naar smacht te weten. Waar het verlangen om het kwade wordt gestild naar de zin van het goede. Want als deze plek bestaat moet de mooie plek ook bestaan toch? **TOCH?** Of is het mooie niks meer dan een illusie? Een illusie die hij zichzelf voorhoudt in de hoop op een betere tijd! In de hoop om hier weg te komen.

Want alleen als je hoopt kom je hier weg. Alleen dan kom je op de mooie plek. En dat is het enige wat ze niet uit je kunnen trekken, je simpele hoop!! Maar met hoop alleen red je het ook nooit in dit zwarte hete dode bestaan. In dit koninkrijk van gevallen koningen en dode heersers van een decennia van tirannie. Dictators en kinderverkrachters al het kwaad loopt hier in dit koninkrijk wat buiten het gehele universum om staat.

Het koninkrijk van de gevallen koningen en de vermoorde prinsen! Dan hoort hij weer wat weer iets achter hem weer een ziel dat gedood wordt om opnieuw opgebouwd te worden en opnieuw te sterven en dat weer te herhalen. Maar deze keer stopt het snel, een snelle dood? Hier een snelle dood? Hij gaat naar het mooie land hij heeft zich waardig bewezen! Nu ik nog en mijn straf komt ook wel! Ik ga ook naar het mooie land!

Zijn straf zijn vrouw van zijn dromen maar moeder van zijn nachtmerries! Zijn straf is alles in één hij houdt van haar, hij haat haar, hij is boos op haar, maar zoals nu blijkt ook weer dat hij niet zonder haar kan! Vooral omdat het te lang duurt voordat ze eindelijk weer terugkomt om hem zijn warme knuffel te geven op weg naar het mooie bestaan!

Het mooie bestaan wat misschien wel helemaal niet bestaat! Er komt een man met een koeienhuid naar hem toegelopen en hij weet dat hij nu eindelijk aan de beurt is. De man slaat hem neer en trekt hem over de grond mee naar een martelkamer verstopt in de zwarte verkoolde bergen. Hij kijkt zijn ogen uit: eindelijk krijgt hij wat hij verdient. Hij gaat uit zichzelf op de elektrische stoel zitten en vraagt blij:

Ben ik nu eindelijk aan de beurt?

De man gromt en trekt de koeienhuid van zijn hoofd uit verwarring. Hij wijst met dichtgenaaide lippen in een verbrandt hoofd naar een andere stoel. Roy loopt er zenuwachtig naartoe eindelijk heeft hij zijn straf maar dit voelt niet als straf. Dit voelt als verlossing voor hem! Dit voelt als de mooie plek waar hij zo hopeloos naar opzoek is. Zal dit de mooie plek zijn? De mooie plek hier in het zwarte verkoolde koninkrijk van dolende zielen op kruistocht naar een beter bestaan?

Nee toch? Nee toch? Ach het leven hier is ook mooi, ook al kom ik hier nooit weg: dit leven heeft ook wel zijn mooie kanten! Al zijn die moeilijk te vinden heel soms kan de mooiste plek in de hel te vinden zijn. Maar dan moet je je ogen en je gedachten openzetten ervoor.

De man loopt naar hem toe met een grote roestvrijstalen machete en wijst nogmaals naar de stoel in de hoek waar Roy nu op zitten moet met zijn handen en voeten in boeien van ijzer. Want ijzer laat de zielen nog meer lijden dat weet hij toevallig, dat heeft hij ergens opgevangen maar waar weet hij niet meer.

De boeien sluiten uit zichzelf om zijn handen en voeten wanneer hij op de stoel zitten gaat! Terwijl de man hem langzaam over zijn gehele ziel streelt met de machete en zijn vingers eerst snijdt. Er valt een vinger op de grond en zijn ziel schroeit zichzelf weer dicht. Dan valt er nog een vinger op de koude rood bebloede grond. Bloed van de vorige die hier zat! Dit is de straf die mensen krijgen, hij gaat bij deze afzien! Elke vinger die van zijn hand afvalt gaat in rook op op de grond en zijn wond schroeit zichzelf weer dicht wat hem heel veel pijn doet maar hij mag niet huilen gillen of schreeuwen nu niet!

Hij is de boeman en dat zal hij bewijzen! En de boeman is nergens bang voor of voelt geen pijn! Voelt ook geen genegenheid of liefde maar hier moet je dat zijn. In de hel wordt er van je verwacht dat je de boeman bent. Want als je dat niet bent of kan zijn dan word je daarop afgerekend.

En in de hel houden ze wel van een mooie afrekening! Een afrekening met de zielen die dankzij hun agressie of liefde tegen de duivel ingingen. Dat zijn de zielen die in de grote en onverklaarbare leegte komen.

Hij kan alleen daar maar aan denken terwijl de man hem maar snijdt en snijdt. Hij droomt ver weg, misschien is hij altijd wel een dromer geweest. Blind voor het leven waar hij inzat maar hij moet ergens door hier zijn gekomen. Wat heeft hij toch fout gedaan dat hij dit verdiend heeft? Wat was toch zijn grote fout? Heeft hij gevochten of iemand vermoord misschien een kind pijn gedaan ofzo?

De man begint te slaan met de machete en nog geeft hij geen kik, nog droomt hij over de mooie plek. En het mooie bestaan. Het bestaan zonder pijn of verdriet. Het bestaan waar je niet hoeft te hopen op een mooier bestaan maar een bestaan dat perfect van zichzelf is!

Langzaam valt zijn gehele ziel in stukjes op de grond en laat hij één gil wanneer hij in één keer de pijn voelt, zomaar uit het niets! Dan lacht de man en weet hij dat hij gefaald in zijn taak heeft! Hij heeft gegild en de boeman mag dat niet. Dan wordt het zwart om hem heen en komt bij hem het besef dat het overnieuw moet. Deze straf moet overnieuw!

Legende verteller Li.

Ja wat is dit nou hé? Dat vroeg ik mij ook af toen ik deze legende voor de eerste keer hoorde! Waar is Stormie nou in dit verhaal? Deze legende ging toch over Stormie? Die vraag wordt bijna beantwoord. Over drie hoofdstukken in deze tot nu toe moeilijk te begrijpen legende vol pijn bloed verdriet onmacht dood verderf maar bovenal hoop en dromen!

Deze legende begon niet als legende maar als een jankverhaal van iemand die niks te verliezen had en de waarheid op papier wou hebben. Als iemand dat wil zijn ze altijd anders in de ogen van de mens, maar iedereen heeft een ziel. En geloof maar niet dat die zo makkelijk te verkopen is. Jij bent degene die hem of haar je gehele leven meedraagt. En alleen als uw ziel mooi genoeg is heb je de kans om hem te verkopen. Maar dan nog tegen een vriendenprijs!

Wees heel voorzichtig aan wie u hem verkoopt en doe dat alleen aan de persoon aan wie u denkt dat hij of zij hem waardig is en nooit aan de gehoornde hoerenlopers die we duivel of demonen noemen! Hun zullen u altijd misleiden in een koopje maar zullen u in de tussentijd altijd laten lijden!

Ja ik zie je wel kijken, ja jij ja wat denk je dat ik dit loopt te verziennen? Man krijg wat jij! Dan kommie er zelf maar achter als je het zo goed weet!

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

Hoofdstuk 19.

MAN KRIJG WAT JIJ!

Zijn ziel wordt in elkaar gelijmd door wezens die in vuur en vlam staan. Echte demonen gemaakt uit blauw vuur en een scherpe ijzeren pin in hun handen gemaakt van afgezaagde stalen buizen. Ze praten in een piepend moeilijk dialect dat lijkt op verroeste scharnieren en een openende deur in een veel te stille omgeving!

Een omgeving die je kan breken zo'n geluid maken die verdomde wezentjes! Een geluid die je onder je huid gaat zitten en je bloed onder je nagels weghaalt. Een soort van mes krassend over het schoolbord, Roy wordt er helemaal gestoord van terwijl ze druk bezig zijn om alle stukjes van zijn ziel te lijmen en lassen. Terwijl in de hoek zijn twee prachtige vrouwelijke verschijningen elkaar aan het strelen. De kus volgt al snel van de twee prachtige geile demonen, waarna hun kleren langzaam uitgaan. Roy's lust wordt gevoed bij elke smak dat hij hoort. Maar bij een klein stukje blote huid wordt hij helaas weer teruggezet naar een zwart en koud bestaan vol onmacht en pijn.

Hij kan maar aan één ding denken en dat is niet hoe mooi die vrouwen waren maar waar zijn straf blijft want hij wacht al zolang. Hij wacht al zolang op zijn straf en zonder straf geen mooi bestaan! Zonder straf zal hij altijd in deze zwarte duistere plek blijven.

Hij is maar eenmaal gestraft en daar moeten veel meer bij. Eén enkele straf weegt niet op tegen een leven vol mooie dingen. En de duivel waar is hij als je hem eens nodig hebt? Waar is hij om de straffen te geven! De grote baas? De grote straffer, waar zijn de grote straffen? Waar is zijn echte straf? Hij heeft haar maar een keer gehad! Waar blijft zijn straf toch?

De almachtige de reusachtige de gigantische de grootste? Alleen dan komt hij in de mooie plek, wat mensen de hemel noemde! Alleen als hij zijn straf als een man ondergaat, zonder te schreeuwen, gillen of janken! Alleen dan komt hij in de hemel bij de gevleugelde mensen die kunnen vergeven! Daar wil hij naartoe, hier is het leuk en hier is het fijn maar deze zielen hier zullen nooit vergeven worden! Pas als ze hun straf zijn ondergaan zoals weinigen!

De duivel is weg houd zich afzijdig. De demonen zijn straffen aan iedereen behalve hem aan het uitdelen het gegil klinkt door de gehele woestenij vol vuur en verkoolde bergen. Hij lacht in zijn vuistje wetende dat ze niet naar de mooie plek gaan als ze gillen. Maar deze straffen doen pijn en veel ook! Hij snapt ze ook wel maar willen ze serieus hier blijven dan?

Want in de hel is misschien iedereen welkom alleen kom je er bijna niet meer uit! Het is een deur die je opent en waar je uit nieuwsgierigheid naar binnenloopt, maar die zich achter je sluit en de sleutel omdraait. Dan sta je daar in de kamer van de dood, en in de gevangenis van verrotting en pijn wat samenkomt tot een afgrijselijke angst die je altijd bij je draagt zolang je hier zit! Alleen maar omdat je uit nieuwsgierigheid een deur binnenloopt die gesloten had moeten blijven!

Die ten alle tijden gesloten had moeten blijven!

Je verkoopt je ziel om hem daarna te voelen branden tot in de eeuwigheid! Je wordt gestraft elke keer een andere straf en soms net zoals nu duurt het heel lang voordat je haar weer ontvangen mag! Maar als je haar eenmaal hebt ben je blij dat ze weer aan je gedacht heeft. Ben je blij dat je haar heb mogen krijgen want met die straf komen alleen de sterken in de mooie plek! En hij is sterk, zijn ziel is genoeg aangedaan toen hij nog leefde! Zijn ziel was al veroordeeld om in de hel te komen voordat hij überhaupt van de hel gehoord had!

En zijn straf wordt zijn uitweg uit deze verdomde plek! Uit dit koninkrijk van pijn en verdriet, maar ook zijn deur naar de hemel!

Alleen kan de deur naar de hemel net zo goed weer worden geopend door hem! Satan kan die deur openen om hem weer terug te zetten naar deze plek. Want deze plek is de oorspronkelijke plek, deze plek is waar het allemaal begon! Niemand is zonder fouten of zondes niemand kent een leven zonder leugens of verdriet. Niemand heeft iemand anders nooit pijn gedaan. En niemand komt meteen in de mooie plek. Alleen door de straf kom je in de mooie plek!

Want niemand is onschuldig als hij leeft! Je wordt onschuldig geboren om schuldig te sterven! Iedereen maakt fouten, en daar ben jij of ik ook geen uitzondering van!

De verhalen zijn allemaal mooi als je leeft maar heb jij nooit gelogen in je leven? Ben jij nooit boos geworden of heb jij nooit iemand pijn gedaan van wie je hield? Of het nou je vrouw kind of voor mijn part buurjongen is. Iedereen wordt bos en iedereen liegt in het leven, en dat eindigt maar op één plek:

Het koninkrijk der koninkrijken waar het allemaal pas begint want in de hel is iedereen welkom en de hel maakt geen onderscheid tussen goed of kwaad en goed of fout!

Het enige wat de hel is is een opstap naar de hemel, de mooie plek maar dan moet je sterk kunnen zijn!

En als je straf niet komt terwijl iedereen haar wel krijgt wordt je ongeduldig! Dan wil je je straf ook, net zoals iedereen! Net zoals hem en haar en hun! Maar bij mij duurt het lang, heel lang ik ben maar eenmaal gestraft! En mijn straf komt misschien nog heel lang niet... Dat is je kruis dat je dragen moet in de hel wachten op je straf. En het wachten kan heel lang duren! Vooral als iedereen om je heen wel hun straf verdiend heeft!

Het gegil klinkt en klinkt maar door en er vallen stukken ledematen om hem heen boven hem werd een ziel uit elkaar getrokken door een vliegende demon. Een demon die wel zijn vleugels heeft gekregen. Een demon die te vaak gegild heeft om hier te mogen blijven en anderen te straffen tot in de eeuwigheid. Dat zijn de verdorven zielen, de zielen die te veel zijn aangedaan en te veel pijn hebben geleden. Maar ook de zielen die geen geweten gevoel of hoop op een beter bestaan meer hebben. Dat zijn de zielen die zijn gevormd door hem: Satan in zijn kwaadste vorm!

Als hij jou een straf geeft dan moet je blijven staan één gil of één fout en jouw ziel is net zo verdorven als dat van hem! Dan ben jij ook de kwaadste vorm van jezelf, zonder geweten en spijt zonder gevoel en hoop verdorven door een fout die je nooit had mogen maken!

Hij komt naar beneden gevlogen en kijkt Roy aan met een kwade blik! Eindelijk zijn straf, ze hebben hem tot het laatste bewaard! Wat een ongelooflijke kutstreek! De demoon pakt hem op en dit is de eerste keer dat hij de kop van zo'n verdorven ziel van dichtbij ziet. Hij heeft een gerimpelde verbrande kop met veel putten en gaten. Zijn mond en ogen zitten dichtgenaaid en met zijn klauwen trekt hij Roy langzaam maar zeker uit elkaar op de meest pijnlijke manier mogelijk. Maar hij blijft bij, zijn gedachten gaan uit naar het mooie bestaan, het doet hem pijn en veel ook!

De pijn begint ondraaglijk te worden wanneer zijn arm op de langzaamste manier van de rest van zijn ziel wordt gescheiden. Hij kreunt en denkt *nee niet huilen, niet huilen, niet huilen, niet nu jij verdient dit!* Zijn arm valt in de vlammenzee onder hun, dan is zijn andere arm aan de beurt. En hetzelfde gebeurt weer. Weer wordt zijn arm op de pijnlijkste en langzaamste manier van zijn ziel gescheiden. Hij laat een traan en weet dat hij gefaald heeft wanneer zijn traan in de vlammenzee verdwijnt en er een steekvlam uitkomt die hem verbrandt op een snelle maar veel te pijnlijke manier.

Zijn ziel wordt door de mangel gehaald erdoor en hij begint de hoop op een beter bestaan te verliezen als de steekvlam zijn ziel begint te verkrachten op de ergste manier mogelijk weet hij ook eindelijk dat de mooie plek misschien alleen maar een legende over hoop is!

En niks meer een legende over hoop! Je wordt onschuldig geboren om schuldig te sterven, en uit nieuwsgierigheid ga je naar binnen om de deur achter je gesloten te krijgen en de sleutel wordt van buitenaf weggegooid. Hier kom je nooit weg! Dit is jouw bestaan tot in de eeuwigheid en daar verder nog! Zelfs al denk je dat je het gaat redden en hou je de hoop er in, zelfs dan gebeurt er wel wat wat je deze hel laat herbeleven tot in de eeuwigheid en daar verder nog! De hemel is ver weg, maar Satan kan je ieder moment terughalen en dat doet hij ook!

Iedereen is verdoemd tot een eeuwigheid in deze plek want als hij niet stil kan wezen tijdens de straf kan niemand het! Hij heeft alles eraan gedaan maar de hemel is onbereikbaar voor hem gebleken!

Het vagevuur is eindelijk klaar met hem en wederom wordt zijn ziel gelijmd zodat hij het weer een keer mag meemaken. En wederom kan hij eindeloos wachten op zijn straf die dit keer weer anders is!

Legende verteller Li.

*Wat een rit hé maar we zijn er bijna, we zijn bijna op het einde waar al uw vragen hopelijk worden beantwoord!
En anders raad ik u aan om het boek maar te kopen...
Want deze legende vertel ik nooit meer. Deze is te hard en koud en alles wat ik niet leuk vind. Ik hou van een romantisch verhaal ben ik heel eerlijk in. Maar dit verhaal is allesbehalve romantisch!*

Hier zit zoveel blégh in en zoveel blágh blégh dit is geen verhaal voor een normale avond of voor een normaal mens er zijn al zoveel mensen weggelopen uit de groep. En dat kan ik heel goed begrijpen! Maar ik hoop dat jullie blijven het kleine groepje dat hier nog zit. Want als je ergens aan begonnen bent moet je het ook afmaken toch?

HEEY, TERUGKOMEN JIJ VERDOMME! WAT DENK JE DAT JE ER ZO MAKKELIJK VANAF KOMT DROPLUL! ZITTEN JIJ IK BEN BIJNA KLAAR NAMELIJK NOG MAAR EVEN EN DAN MAG JE GAAN!

GODVERDOMME JOH IK HEB ME STROT NOG NIET UIT GODGLOEIENDE EN ER WIL WEER IEMAND DE BENEN NEMEN? DACHT HET TOCH ZEKER NIET HÉ! ZITTEN BLIJVEN JIJ, IK GA WEER VERDER.

GODVERDOMME VUILE KLOOTZAK!

Hoofdstuk 20.

DE LEGENDE!

Wanneer Roy wakker wordt wordt hij wakker in huize verdoemenis zonder herinnering aan waar hij net is geweest. Hij stoot weer tegen alles aan wanneer er met de brievenbus wordt gerammeld en wanneer er weer aan de deurbel wordt gebeld door een onzichtbare idioot!

Stormie mauwt volop en met veel pijn, ze heeft het weer! Ze doet het weer maar zijn terugkeer uit de hel heeft zijn ziel geen goed gedaan en hij loopt vrolijk naar buiten met Stormie in zijn handen. En hij weet dat Stormie dit misschien wel niet overleeft maar tilt er niet zwaar aan. Zijn ziel is verbrand en aangerand door het vagevuur zelve. Alleen hij heeft daar geen herinnering aan en dat is misschien maar beter ook. De deur sluit achter hem wanneer hij de voortuin uitloopt en de deur gaat op slot! Hij weet wat er gebeuren gaat alsof hij in de toekomst kan kijken.

Hij ziet hoe de mannen met de koeienhuid hem te grazen nemen door hem in elkaar te slaan totdat er niks meer van hem over is. Maar op de één of andere manier wil hij dat dat gebeurt. Ze zijn met zijn vieren en hij is maar alleen. Alleen met zijn kat die ze doodtrappen. Maar zelfs daar tilt hij niet zwaar aan en loopt naar de plek waar ze hem opwachten.

Een plek vol groene mooie dingen zoals mooie tropische planten en bomen. Hij kijkt zijn ogen uit naar de mooie groengeel en paarse planten en bomen die zo in het zicht staan. De mannen lopen om hem heen maar laten hem met rust. Ze willen niks van hem weten. Maar hoe kan dat? Hoe kunnen ze hem nu met rust laten terwijl hij smeekt om in elkaar geslagen te worden door ze. Terwijl hij smeekt om een gevecht met ze!

Maar ze laten hem met rust. Hij begint er boos van te worden en brengt het gevecht naar hun. Bij elke klap dat hij geeft hoort hij ze gillen maar ze doen niks terug. Helemaal niks terwijl hij doorslaat en doorslaat. Hij slaat ze stuk voor stuk naar de grond en terwijl ze blijven liggen trapt hij ze na net zolang totdat er twee niet meer op kunnen staan en er twee niet meer ademen op het mooie plein vol met paradijsbloemen!

Zijn gedachten leiden hem naar de volgende plek. Een plek nog mooier dan de eerste daar lopen weer koeienhuid mannetjes. En hij kan ze aan dat heeft hij net bewezen. Weer brengt hij trots het gevecht naar hun en weer slaan ze niet terug, weer slaat hij ze naar de grond om daarna net zolang door te trappen tot ze niet meer op kunnen staan. En weer voelt hij zich oppermachtig.

Hij is koning van de gehele wereld, en iedereen komt daar achter! De volgende plek waar hij komt is donker en duister en heeft wel wat weg van de hel. Maar nog heeft hij geen herinnering aan de tijd dat hij daar zat. Nog denkt hij niet na en nog is hij opzoek naar een gevecht! Een gevecht dat hij moet en zal krijgen. Hij is Roy gewoon Roy en voor zijn vrienden Royston! Hij is een levende legende, hij heeft alles gezien en nu botviert hij zijn woede op de gehele wereld en iedereen die hem in de weg staat.

Ze komen er allemaal achter stuk voor stuk dat hij een legende is! Dat er kampvuur verhalen over hem rond gingen zelfs toen hij nog leefde! Hij wil het ultieme voorbeeld van opoffering laten zien. Want hij heeft alles opgeofferd om met Stormie verder te gaan. Diezelfde Stormie die alleen maar aan haar eigen denkt! En Marisa die hem alleen gelaten heeft, door te sterven vlak voor zijn neus. Waar zal ze zitten in de hel? In de hemel? Of ergens tussenin?

Het interesseert hem niks meer waar dat ze zit of wat er met de wereld gebeurt want hij is een legende een ultiem voorbeeld van opoffering in een nacht vol pijn. Hij is door iedereen in de steek gelaten en daar zullen ze achter komen ook. Iedereen stuk voor stuk gaat dood door zijn handen, en door zijn handen alleen!

Zijn grote harde handen waar zoveel bloed aan kleeft maar het kan altijd meer! Bloed poets je niet zomaar weg, en al helemaal niet uit je gedachten! Maar wanneer je er niet aan denkt dan kom je er er ook niet. Hij denkt er nonstop aan over hoe de spetters zijn knokkels raakte, en hoe goed hij zich erbij voelde toen! Hoe het rode bloed naderhand zwart leek te worden. En hoe het stolde op zijn eigen handen en wonden om daarna het korstje ervan af te trekken en het bloeden vol geluk te aanschouwen!

Terwijl zijn vrienden bloedend op de grond lagen stond hij nog. Roy gewoon Roy en Royston voor zijn vrienden. Een man die veel pijn heeft gezien en gehad, maar ook een man die gevormd is door wat mensen hem aandeden. Stormie geeft geen verlichting op zijn pijn. Stormie is geen deur naar zijn welverdiende andere dimensie. Stormie geeft geen geluk Stormie neemt geluk! Stormie neemt alleen maar! Iedereen neemt alleen maar! En dat terwijl hij alleen altijd maar heeft gegeven aan iedereen!

Hij hoort een lach van onder de grond en het klinkt of hij afkomstig van Satan zelf is. Dat is de enige die hem begrijpt Satan, Lucifer lichtbrenger van ons bestaan! Alleen hij begrijpt de gebroken ziel!

Hij weet wat goed is en wat niet en hij oordeelt niet!
Hij maakt geen onderscheid tussen goed en fout of goed en slecht. Iedereen is welkom in de hel en niemand wordt veroordeelt op hun pijn! Niemand weet hoe het is om hem te zijn en niemand kent zijn pijn alleen Satan kent zijn pijn. Want Satan is hetzelfde aangedaan als hem! Satan is hetzelfde aangedaan als zoveel als hem!

Waar die drang naar Lucifer vandaan komt weet hij niet, hij weet alleen dat hij hem kan horen lachen van onder de grond. Er is op straat niemand meer te vinden dus dan maar terug naar huis. Terug naar huize verdoemenis! Terug om zich weer alleen te voelen zonder liefde en genegenheid, alleen met Stormie. Een lief beest maar een handenbinder, een speels beest en hij wil niet spelen niet nu! Niet dalijk nooit niet!

Het is niet leuk wat hem is aangedaan en nu is zelfs de deur op slot. Zijn moeder is er niet meer dus wat maakt het uit als hij het raam ingooit? En zonder na te denken gooit hij zijn voordeur ruit in waarna er een vlammenzee door de voordeur naar buiten komt gezet en hij alleen maar kan zeggen:

*Verberg vrouw en kinderen want ik ben weer thuis
schat!*

Het huis lijkt hem te verwelkomen alsof hij jaren is weggeweest. En na een hele lange tijd zijn geliefden weer omhelzen kan. Hij mist iets maar kan zijn vinger er niet op leggen. Het is iets wat hem heel dierbaar is maar waar hij niet op kan komen. Het lukt hem niet, het is een... Een... Het is zijn moeder? Kat? Of iets anders natuurlijk dat kan ook... Hij mist iets daar is hij zeker van maar wat? Wat mist hij precies? Hij denkt hard na terwijl de lach maar in zijn hoofd doorgaat de lach van de grootste sadist die ooit heeft bestaan. Waarom weet hij dat dit de lach van Satan is? Hij heeft hem nooit ontmoet!

Niet waar hij weet van heeft, maar hij heeft meerdere gedaantes is hem altijd verteld door zijn wijze moeder en meerdere mensen die hij zich niet herinneren kan. Wie waren dat ook alweer? Wie waren hem nou altijd zo dierbaar, zou hij dat missen zijn dierbaren? Hij mist iets, dan komt Stormie naar hem toe met iets in haar bekje. Hij zegt:

*Nee nu even niet Storms ik ben aan het nadenken
beestje!*

Maar Stormie geeft niet op en wil dat hij dat verdomde stokje weggooit. Hij doet dat één keer en Stormie komt er blij weer mee aangelopen.

Dan moet hij het nog een keer doen, en weer gooit hij dat verdomde stokje weg. Ze komt er weer mee aangelopen in haar bekje. En hij begint nu boos te worden en schreeuwt:

**BEEST IK BEN GODVERDOMME AAN HET
NADENKEN JA!**

Maar Stormie wordt er niet bang voor en draaft haar zin door. Er komt wat door de ingegooide voordeurruit naar binnen een rubberen slang. En uit die slang lijkt gas te komen, Roy ziet nog drie mensen naar binnen komen met een gasmasker en een knuppel met vishaken en prikkeldraad eromheen gewikkeld. Versuft wordt hij wakker in een donkere kamer gevuld bloed en stank. Het bloed zit aan de muren en het bloed ligt op de grond. Er loopt een man naar hem toe en snijdt een vierkantje in zijn vel, waarna hij er een slangetje induwt en hem laat gillen van de pijn door het zuur wat bij hem in zijn lichaam sijpelt.

Zijn gehele lichaam doet pijn en hij kan niet anders dan gillen, schreeuwen en janken. Terwijl de man lacht met dezelfde lach als die Satan had! Hij trekt het slangetje uit zijn lichaam snijdt weer een nieuw vierkantje en zegt op een zwoele stem:

*Maar Roy we zijn nog lang niet klaar, dit is jouw straf,
dit verdien jij!*

Dan steekt hij het slangetje weer in zijn lichaam bij een nieuw gesneden opening, en weer sijpelt het zuur langzaam in zijn lichaam. Nu schreeuwt hij niet meer hij voelt het niet meer. Totdat de man een vierkantje in zijn voorhoofd snijdt en hij smeekt om een tweede kans. Hij smeekt om zijn fouten goed te kunnen maken maar de man lacht er alleen maar om en steekt het slangetje in de opening. Waarna het groengele zuur hem overal over zijn gezicht en lichaam loopt, en hij met zenuwtrekjes op de stoel langzaam twitchend doodgaat...

De man lacht: *Zonder ziel ben je niet zo stoer hé Royston?* En dat is het laatste wat hij hoort wanneer hij weer een keer sterven moet om weer een keer herboren te worden.

Legende verteller Li.

Nu zijn we eindelijk bij het einde, het laatste stukje van deze legende. De laatste adem van Roy en het laatste zetje in de juiste richting. Wat denken jullie wordt dit een happy end? Ik kan vast verklappen dat het antwoord anders is dan wat jullie in jullie hoofd hebben.

Dat is de enige reden waarom ik deze legende wou vertellen want dit is geen legende die ik graag vertel. Dit is een koelbloedig en harde legende vol pijn en onmacht gebleken. Er is geen ergere hel dan deze, dat bestaat gewoon niet in mijn ogen!

Deze doet zelfs mij pijn en ik vertel hem maar gewoon! Ik doe niks meer dan de legende vertellen zoals hij mij verteld is. Bennie is het gewend om legendes te vertellen maar dit is mijn eerste keer en ik hoop dat ik jullie niet de verkeerde indruk van mij geef. Maar deze kruipt waar hij niet kruipen moet!

En ik denk dat ik nooit meer een legende vertel. Sowieso niet zo een als deze. Ik ben heel blij dat ik dadelijk alles kan afsluiten en voor de avondklok naar binnen kan. naar mijn gezin en in mijn warme veilige bedje kan liggen!

Nou het einde van deze klote legende!

Hoofdstuk 21!

HET EINDE!

Roy wordt wakker in een vurige plek vol met mensen die doelloos voor zich uitstaren en lopen. Een zwarte plek ook wel bekend als de leegte, met al zijn herinneren en alleen dat. De mensen hebben geen aanspraak. Hij heeft gefaald voor zijn straf. Hij had geen hoop en heeft gefaald.

Hij heeft gegild alsof hij een klein kind was die zijn kleine teentje heeft gestoten. Hij is de mooie plek niet waardig maar ook hij weet dat hij er ooit naartoe moet ook al duurt dat nog heel lang ooit moet hij er ook komen. Ooit in de verre verre toekomst. Zijn gedachten overlopen hem in deze veel te saaie plek waar niemand praat. Waar niemand hun ziel kan luchten want misschien zijn hun hem ook wel kwijt. Hun ziel voor altijd in de hel of voor altijd in de vergetelheid.

Hij loopt naar een doelloos lopend iemand en vraagt hem of hij zijn ziel nog heeft. Maar de man hangt tegen hem aan en hij ziet dat zijn tong eruit gerukt is met veel kracht. Hij duikt naar achter en schreeuwt vragend:

WAT IS DIT VOOR PLEK?

Dan ziet hij de dood in zijn puurste vorm. Magere Hein met zijn dolende zielen in zijn lichaam versmolten hij staat recht tegenover hem en de zielen beginnen te leven.

Ze komen uit zijn lichaam naar voren en omsingelen Roy gillend en bang voor verandering. Zijn tong wordt uit zijn bek getrokken door de dood zelf, en hij wordt verwarder dan ooit door een draaikolk van emoties voor een poort gezet. Er staat een man helemaal gekleed in wit voor. Hij zegt:

Hoi Roy ik heb veel over je gehoord, en ik weet dat je niet praten kan op dit moment. Maar ik wil je iets duidelijk maken, de reden waarom jij hier bent. En de reden waarom jij in deze proef bent beland, de waarheid op al jouw vragen. Er ging vroeger een legende rond over katten. Ze konden met de dood communiceren. De legende begon zoals zoveel met een dode, maar laat ik jou de legende maar vertellen:

De Egyptische straatjongen Edbullal was veel, heel veel behalve rijk. En hij wou zo graag rijk zijn. Hij wou zo graag een leven als koning of farao, maar dat kon hij niet, niet omdat hij geen geld had maar omdat hij altijd alles tegen de stroming in deed. Altijd tegen alles aanstoten, en nooit bij een ander nadacht dan zichzelf. Hij heeft veel fouten gemaakt in de tijd dat hij op straat liep. En die tijd duurde lang, hij vermaakte zich er wel. Samen met zijn vrienden roken en ruzie maken met anderen.

Maar toen Edbullal ruzie met een verkeerde kreeg en zijn vrienden hem aan zijn lot overgelaten hebben, toen was het einde verhaal voor de jonge arme Edbullal.

Zijn vrienden zagen hoe hij alles heeft geprobeerd om het gevecht te winnen maar tegen drie man kon hij niet op in zijn eentje. Hij heeft het leven gelaten doordat één van de drie mannen zijn strot doorsneed en hem liet leegbloeden op de straat. De straat waar hij ooit zo groot was.

Zijn ouders hebben zich veel zorgen gemaakt maar wisten niet dat hij terugkwam. Pas toen ze een kat kregen wisten ze het pas. De kat heetten Pasrobi, en hij kon met de doden communiceren. Iets wat tegen alles inging waar Edbullal's ouders voor stonden. Maar hun wisten ook niet dat hun kat dit kon. Hun kat had wel rare trekjes zoals dat hij de deuropening meestal niet door durfde te gaan, of dat hij veel te veel speelde, of dat Edbullal's ouders soms niet helemaal de trap op mochten van Pasrobi.. Ze kwamen erachter toen er dingen begonnen te gebeuren in het huis. Dingen wat Edbullal deed, zoals de boeken uit de kast gooien, of doorbladeren terwijl het boek open en blood op tafel lag.

Zijn favoriete boeken! Toen begonnen zijn ouders pas met communiceren via Pasrobi.

En Edbullal luisterde naar ieder woord. Maar waar zijn ouders vroegen waar hij was hemel of hel, en hoe het was in de hel. Of het echt over vuur ging zoals in de boeken werd beschreven, zo begon hij ook de hel te beleven.

Als het beeld wat zijn ouders ervan hadden. De kat Pasrobi liet het tot leven komen. Zijn ergste nachtmerries kwamen aan bod, de een nog bloederiger dan de ander en Pasrobi liet ze allemaal uitkomen. Stuk voor stuk allemaal kwamen ze uit doordat zijn ouders simpelweg met de kat praatte over Edbullal...

Hij is er pas uitgekomen toen zijn ouders allebei doodgingen, want Pasrobi is heel oud geworden en de legende gaat dat deze kat, de eerste die kon communiceren tussen leven en dood het eeuwige leven heeft.

Waarom ik jou dit vertel is simpel jongen je hebt nooit in de hel gezeten, je hebt gewoon gedood maar omdat jouw moeder zoveel met Stormie praatte over jou en jou zo miste, is Stormie voor jou een wereld gaan creëren. Een enge wereld en een harde wereld, harder dan wat jij ooit gewend ben op straat op ergens anders. Jouw moeder is tegenwoordig overleden, ze had een ongeneeslijke ziekte.

Maar Stormie heeft nog lang doorgeleefd en met de verhalen van jouw moeder heeft Stormie in haar koppie de wereld geperfectioneerd. Een wereld vol met angst dood en onmacht. Jij staat nu hier voor de hemelpoort omdat Stormie en jouw moeder overleden zijn.

En hun zie jij niet meer terug want hun hebben jouw ziel gebroken en daar staat maar één straf op en dat is de hel onbedoeld of niet! Hun hebben jouw ziel gebroken...

Ik verwelkom je Roy, we verwelkomen je in de hemel.

Dan gaat de poort open en ziet hij eindelijk het paradijs voor zich verschijnen. Het is mooier dan het mooiste beeld. En mooier dan hij ooit had gedacht, maar hij kan nog steeds niet helder denken. En op het moment dat hij terug wil naar de man bij de poort klinkt die afgrijselijke lach weer... En wordt alle mooie meteen afgepakt door een koud en zwart bestaan, omringd door vuur en ijzeren pinnen. Er komt een man met een geitenschedel aangelopen en hij schatert:

Hij dacht dat hij er was jongens hij dacht dat hij er was... Wat een mietje nee jongen voor jou geen hemel alleen de hel is goed genoeg voor jou!

Hij lacht en het enige wat Roy denken kan is:

*Des te vaker ik het zeg, des te eerder ik het geloof.
Dat is wat ik mijzelf voorhou. Stormie is een hele
lieve poes, Stormie is een speelse poes, Stormie is
een onschuldige poes! Hoe meer ik het tegen me blijf
zeggen des te eerder geloof ik het. Stormie bedoeld
alles zo goed, maar de doden denken niet zo.*

*De doden zien ons als indringer, de doden zitten
achter mij aan! Ik ben blij met Stormie en zij met
mij toch? Toch?*

Er komen ijzeren pinnen met weerhaken uit de
vlammenzee omhoog en haken zich in hem vast. Ze
trekken hem door de woestenij wat een paar
momenten geleden nog de hemel was, het paradijs,
de mooie plek. Hij had het gered, hij was de
winnaar van het gevecht. Hij had gewonnen maar
nu is alles wat door zijn hoofd heengaat:

*Ik ben blij met Stormie en zij met mij toch? Ik ben
blij met Stormie en zij met mij toch? Ik ben blij met
Stormie en zij met mij toch? Ik ben blij met Stormie
en zij met mij toch? TOCH? TOCH? JA TOCH? JA
TOCH?*

Terwijl de haken elk stukje vlees van zijn botten
schraapt kan hij aan niets anders denken dan dat.
De vraag of zijn poes blij met hem is en of hij haar
niet teleurgesteld heeft.

Stormie geen boek voor mietjes 18+!

De pinnen gaan dwars door zijn botten en breken ze allemaal terwijl de weerhaken zelfs het merg uit zijn botten weghaalt. Gaat er niet anders door zijn kop dan deze vraag! En wanneer hij voor de laatste keer gebroken verward en vermoeid van het gevecht het leven laat, en sterft is dat de laatste vraag die hij zichzelf kan stellen. *Is Stormie blij met mij?*

†Het einde van Stormie!†

Legende verteller Li.

Nou dit is het einde van deze legende. Een bloederige en één vol met onmacht. Vol met onbegrepen vragen. Maar de mensen die de legende niet hebben begrepen ik ga hem niet nog een keer vertellen. Ik kan wel een samenvatting van het einde van deze legende maken. Roy is doodgegaan en doordat Stormie de wereld heeft geperfectioneerd, kon hij nog eenmalig sterven. En dat was deze keer, er is veel onbegrip en veroordeling geweest over Roy zijn leven lang. Maar zelfs al zat hij in de hel en lag hij honderd keer op sterven hij bleef aan anderen denken. Maar helemaal op het laatst aan zijn kat en of ze wel blij met hem was. Want hij is nooit goed genoeg voor iemand geweest.

Ik zie veel mensen hun hand opsteken ja mevrouw zeg het maar! Oh vond u hem mooi? Dit antwoord had ik niet zo snel verwacht eigenlijk. Nee echt niet mevrouw, jullie hebben vanaf het begin overal tegenaan gestoten hetzelfde als Edbullal blijkbaar deed. En nu krijg ik te horen dat iemand mijn legende mooi vond. Nu snap ik waarom Bennie dit zo leuk vindt om te doen!

*Dank u wel mevrouw en tot de volgende keer mensen!
Deze legende is misschien klaar maar er zijn er duizenden geboren op het moment als u het boek sluit!
Maar voor nu een fijne dag gewenst ik ga naar bed voor ik ook nog een boete krijg voor avondklok overtreding!*

Woord van dank!

*Ten eerste jullie de trouwe lezers, **dank jullie wel!**
Want zonder jullie is een schrijver nergens!*

*Ten tweede wil ik mijn nieuwe legende verteller
bedanken, het was haar eerste keer maar ze heeft het goed
gedaan vinden jullie ook niet? **Heel erg bedankt Li**
zonder jouw input had deze legende lang niet zo
aantrekkelijk geweest!*

*Ten derde mijn moeder, zolang ik haar opvoeding niet
vergeet komt het wel goed. En al gaat het soms heel
moeilijk tussen ons, ze blijft me altijd steunen. Iedereen
heeft soms een moeilijke tijd met elkaar. En voor het
steunen daar wil ik **haar voor bedanken!***

*Ten vierde een man die zijn hele leven al krom heeft
gelegen met werken. En mij een zekere normen en
waarden heeft bijgebracht. We zijn beide jongens van de
straat dus hij weet hoe hij met mij om moet gaan (geloof
het of niet) dus **dank je paps!***

*En de laatste een meid die ik al een keer bedankt heb en
die heel veel voor mij betekend. Ze is mijn muze geweest
om dit boek af te schrijven, Toen ik daar totaal geen zin
meer in had! En zelfs al heeft ze het totaal niet door toch
is ze er altijd voor mij! Ze is allesbehalve gewoon, al zou
ze dat graag eens willen zijn. **Dank je Viks!***

...Notities...

1.....

2.....

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

Vraag aan iedereen die dit leest:

Kan ik u om een recensie of rebiëw van dit boek vragen? Want het is moeilijk om door te breken en je stempel als schrijver te drukken op een boekentwereld die lijkt uit te sterben. Vooral de zelf gepubliceerde schrijvers krijgen meestal niet wat ze verdienen, omdat om echt zichtbaar te wezen op Amazon of waar dan ook heb je gewoon een hele zooi recensies nodig!

En ik zou u graag om hulp vragen om mijn stempel ook eens te kunnen drukken. Ik heb 4 Nederlandse en 4 Engelse boeken geschreven, en dat deed ik met heel veel plezier. Het is ook een mooie rit die je krijgt als schrijver in deze wereld je blijft jezelf maar verbazen en ik heb jullie hopelijk ook verbaasd in dit boek! Die begon met als een normaal boek om zich daarna om te toveren in weer een legende om daar ook weer mee te eindigen.

De reden dat ik om een recensie vraag is niet alleen het feit dat ik met stempel wil drukken in een wereld waar de onbekende onbekende blijven. Maar ook omdat ik niet wil dat dit boek in handen van kinderen komt! Want hier kan geen enkele leeftijd restrictie op staan. In mijn ogen is 30 nog te jong om dit boek te mogen lezen!

Dit gezegd hebbende wens ik u allen een fijne dag/avond/nacht ik hoop dat u genoten heeft van deze legende: Stormie! En alvast bedankt!

† Doorgeefboek †

Geef dit boek door aan iemand van wie u vindt dat diegene lang zat in de hel heeft geleefd. Want laten we nou eerlijk tegen elkaar zijn er is geen grotere hel dan het leven zelf soms. En veel mensen hebben problemen, dus verzacht hun problemen een beetje door hun een geschenk te geven. Een geschenk dat dit boek is, want een grotere hel ga je niet krijgen dan wat hier in staat beschreven!

**Schrijf hier uw eigen oplossing voor
degene aan wie u dit boek geeft:**

†
†
†
†
†

† Getekend in hoop op een betere tijd: †

† †

Stormie geen boek voor mietjes 18+!